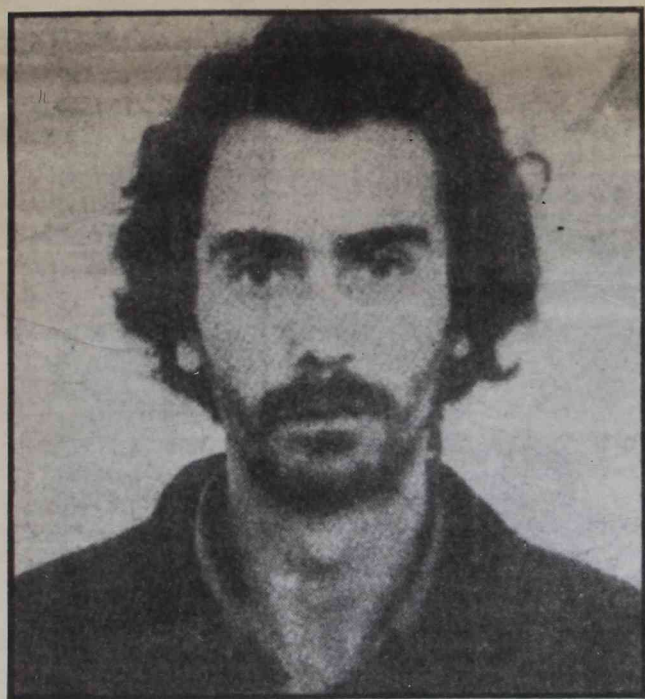

εκδοση της ενωσης αναρχικων δεσ/νικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

ιανουαριος '91 • τευχος 11 • δρχ 200

**Η «υπόθεση Εξαρχείων»
επιβεβαίωσε πως πίσω από
τη δημοκρατία των αφεντικών
κρύβεται το φάντασμα
του ολοκληρωτισμού**

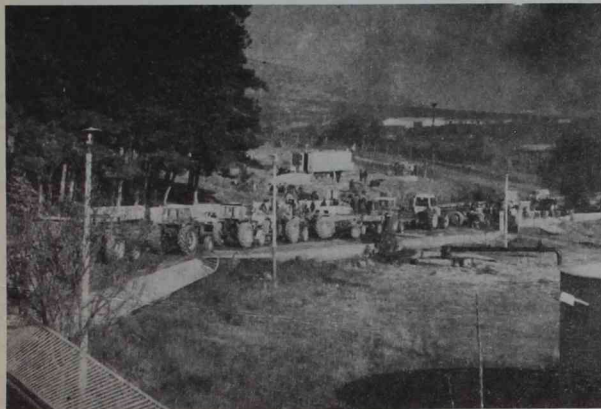
**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΑΓΩΝΙΣΤΗ**

Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ Σ. ΚΟΓΙΩΝΗ
Γ. ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗ Ρ. Μ. ΜΠΕΡΓΚΝΕΡ**

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ • Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ: «Αντιλαμβάνομαι ότι επωρίζομαι μεγάλες ευθύνες...» • ΦΥΛΑΚΕΣ:
ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ • ΤΟ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ • ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ
ΕΞΟΥΣΙΑ • Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ» • ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΥΣΤΕΡΙΑ • ΑΡΑΒΗΣΟΣ • ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΦΡΟΥΡΙΟ**

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ:

ή με τα καταστροφικά σχέδια του κράτους
ή με την αυτόνομη πάλη για ζωή

Ένα χρόνο μετά τα γεγονότα, το πρόβλημα της υδρομάστευσης των επιφανειακών νερών της Αραβησσού απ' το καθεστώς ληστρικής εκμετάλλευσης που επέβαλε ο ΟΥΘ στην περιοχή, παραμένει υπαρκτό αλλά «ανεπίκαιρο».

Ανεπίκαιρο γι' αυτούς που συμπαραστάθηκαν στους Αραβησιώτες με κριτήριο τη δημοσιότητα του ζητήματος την εποχή εκείνη και τα πολιτικά οφέλη που θα καρπώνονταν απ' τη «συμμετοχή» τους σ' έναν απ' τους μεγαλύτερους κοινωνικούς αγώνες της περιόδου που διανύσαμε.

Για μας, τους αναρχικούς, που σταθήκαμε αλληλέγγυοι στους Αραβησιώτες από τις αρχές σχεδόν του αγώνα τους, το κριτήριο για την έμπρακτη αλληλεγγύη και συμπαραστροφή μας δεν ήταν και δεν είναι τόσο το «δικαίωμα» των αιτημάτων τους, όσο οι διαδικασίες και οι πρακτικές που επιλέχθηκαν για την προώθησή και τη λύση των προβλημάτων τους.

Το επίπεδο της αυτοοργανωμένης πάλης ξεπέρασε κάθε νόμιμο θεσμικό

πλαίσιο κι έκανε πράξη την ενεργή συμμετοχή των πολιτών, όχι μόνο στις πρακτικές δουλειές, αλλά κυρίως στη λήψη των αποφάσεων, για την καλύτερη διεξαγωγή του αγώνα.

Το κράτος, υπό το μανδύα της «οικουμενικής» αυτή τη φορά, επιχείρησε αρχικά να αγιοποιήσει την κατάσταση περιμένοντας το ξεφούσκωμα της. Όταν όμως διαπίστωσε πως η δυναμική του αγώνα ξεπερνούσε τις ελπίδες του για ανώδυνη έκβαση της υπόθεσης, τότε επιστράτευσε όλους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του για να αντιμετωπίσει τον αδιάλλακτο και αυτοοργανωμένο αγώνα των Αραβησιωτών.

Ο ΟΥΘ προδοκάρει δημιουργώντας τεχνητές ελλείψεις νερού στη Θεσσαλονίκη, ο τύπος συνηγορεί στην παραπληρόρηση και δυσφήμιση του αγώνα, τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ συνοδεύονταν από κουκουλοφόρους εισβάλλουν στο χωριό και επιχειρούν να τρομοκρατήσουν τους κατοίκους και η δικαιοσύνη ολοκληρώνει το έργο των προηγούμενων, ποινικοποιώντας τον αγώνα στα

πρόσωπα 19 Αραβησιωτών και την αλληλεγγύη στα πρόσωπα 6 Αναρχικών συμπαραστατών από τη Θεσσαλονίκη.

Σημαντικό ωστόσο για την εξέλιξη της υπόθεσης είναι το χρονικό διάστημα που ακολούθησε την αποφυλάκιση των 10 προφυλακισμένων αγωνιστών, η οποία σήμανε και το πέρας των κινητοποιήσεων. Η εντύπωση της «νίκης» που εσφαλμένα αφέθηκε να κυριαρχήσει και ο εφησυχασμός οδήγησαν στην σταδιακή αποδυνάμωση του ρόλου των λαϊκών συνελεύσεων, μια και η πλειοψηφία των κατοίκων απείχε και τελικά στη μη λειτουργία τους. Έτσι η ανυπαρξία λαϊκών συνελεύσεων επέτρεψε να αναλάβουν το χειρισμό της υπόθεσης μεμονωμένα άτομα και να αναπτύξουν πρωτοβουλίες που ήρθαν σε αντίθεση με τις εκτιμήσεις και τη θέληση αρκετών κατοίκων.

Ηρεμία και «τάξη» επικράτησε στην Αραβησσό μέχρι τον ορισμό της δίκης στις 14 Νοέμβρη, που επανέφερε στο προσκήνιο τα ζητήματα της αποποινικοποίησης του αγώνα και της οριστικής αναστολής της λειτουργίας των γεωτρήσεων που στερούνται το ποτάμι, ζητήματα που παραμένουν μέχρι και σήμερα ανοικτά.

Οι διαδικασίες που ακολούθηθηκαν όμως προς την κατεύθυνση της αποποινικοποίησης του αγώνα μας αναγκάζουν να διαφοροποιηθούμε. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι και υπερασπιζόμαστε τον αγώνα που διεξήχθη στην Αραβησσό το φθινόπωρο του '89 αλλά δεν είμαστε διατεθειμένοι να συμμετέχουμε και να συμπεράσουμε στο «σάπισμα» της υπόθεσης. Η υπεράσπιση του κοινωνικού-ταξικού αγώνα και των πρακτικών που ακολούθηθηκαν κατά τη διάρκειά του, που πέραν από τα χέρια αυτών που τον διεξήγαγαν στους «επώνυμους», καθώς και ο έμμεσος «αποκλεισμός» των πολιτών από τη λήψη των αποφάσεων αφού οι εκτιμήσεις και οι επιλογές των «υπό-

δικων» (εφόσον αυτοί δικάζονται) έχουν τον πρώτο ρόλο, είναι τα καινούργια δεδομένα που μας κάνουν επιφυλακτικούς όσον αφορά την έκβαση της υπόθεσης.

Στις 14 Νοέμβρη το πλημμελειοδικείο Γιαννιτσών ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης χρησιμοποιώντας σαν πρόφαση τη μη κλήτευση του ΟΥΘ που στην προδικασία είχε δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής. Οι κατηγορούμενοι και οι συμπαραστάτες που είχαν κατακλύσει το χώρο των δικαστηρίων απαίτησαν τη διεξαγωγή της δίκης και ο εισαγγελέας απολογούμενος για την αναβολή, επέρριψε την ευθύνη για τη μη κλήτευση του ΟΥΘ στην «αμέλεια αστυνομικού οργάνου». Ο ορισμός της δίκης, ένα χρόνο μετά, στις 11 Δεκεμβρίου 1991 κινείται στην κατεύθυνση της αποστασιοποίησης του προβλήματος από τον κοινωνικό-πολιτικό αγώνα που διεξήχθη, αποσημασιολόγησής του από το ταξικό του περιεχόμενο και υποθιβάσμού του στο επίπεδο του ποινικού.

Με δεδομένη λοιπόν των μεθόδευση των κυρίων για «επίλυση» του προβλήματος παρασηκριακά, μέσα από διαπραγματεύσεις και παζαρέματα, που θα «ακανοποιήσουν» αμφοτέρους και εντέλει θα εξυπηρετήσουν τα καταστροφικά σχέδια του κράτους για την περιοχή, μία είναι η φερέγγυα πρόταση επιλογής για όσους δεν είναι διατεθειμένοι να τα αποδεχτούν:

ΑΜΕΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ της οργής, της αγανάκτησης και της αντίστασης, διαδικασίες που προσθούν τη **ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ** των πολιτών, **ΑΔΙΑΛΛΑΞΙΑ** ως προς το στόχο, δυναμικές έξω απ' τα θεσμικά πλαίσια κινητοποιήσεων, είναι οι προϋποθέσεις για τη συνέχιση και τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα.

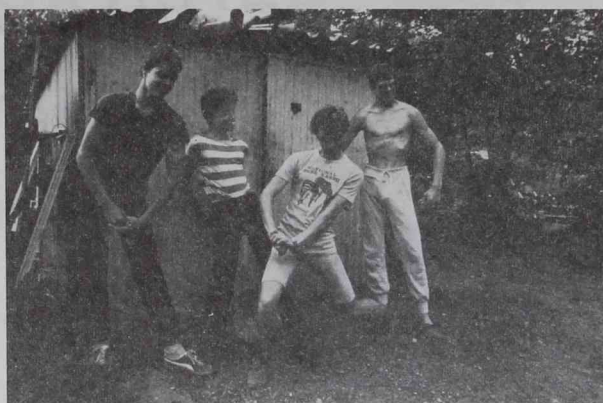
ΚΩΜΩΔΙΑ Ή ΤΡΑΓΩΔΙΑ;

Μια ακόμη αναφορά στο Πολυτεχνείο ίσως έχει πολύ λίγα να διαδώσει από το χαμένο του κύρος. Χαμένο όχι γιατί η οικειοποίηση από την εξουσία το μετέτρεψε σε άλλοθι της «μεταπολίτευσης» αλλά πολύ περισσότερο γιατί σαν αγώνας μνήμης ενάντια στη λήθη, οι απόδοχοι του '73-'80 μόνο σαν καρικατούρα «καμένης ευκαιρίας» αναβιώνουν τα τελευταία χρόνια.

Κρίνουμε απαραίτητη μια τοποθέτηση επί του συγκεκριμένου, παίρνοντας σαν ενδεικτικό γεγονός την πρόφαση «παρέμβαση» στην επέτειο του Πολυτεχνείου, αξιολογώντας όχι σαν στείρα πολεμική στη διαπιστωμένη ανεπάρκεια αλλά στη βάση της γόνιμης διερεύνησης των αδυναμιών.

Οι επετειακές αντιπαραθέσεις, που σαν τέτοιες, δεν αντιλαμβάνονται τα νέα θεσμικά - πολιτικά - ιδεολογικά δεδομένα της κυριαρχίας (συναινεση - εκσυγχρονισμός - καταστολή) μέσα από τη γενικότητα της επίκλησης στην «έκρηξη» του Νοέμβρη, εισοχύνουν την α-ταξικότητα του επαναφωτισμένου ριζοσπαστισμού, προσδίδοντας άλλοθι στην κοινωνική αμνησία.

Ακριβώς τώρα που ο καπιταλιστικός εκσυγχρονισμός εγκαταλείπει τους μύθους του, οι αναρχικοί —ελλείψει κριτικής ανάλυσης— επιμένουν να παρεμβαίνουν με άδρους αφάρσεις των πολιτικοταξικών του συντεταγμένων —σ' αυτό που αποτέλεσε την απαρτία της εθνικής καπιταλιστικής αντισυνοχής. Η κεντρικότητα του «Νοέμβρη '73», όχι τόσο για τη διαχρονικότητα της εκλύομένης κοινωνικής δυναμικής, όσο για την επικαιρικότητά του, όπως κάπου εδώ κλείνοντας η περίοδος της «μεταπολίτευσης» —προπαρσκευαστική της

εξορρολογικοποίησης του καπιταλισμού— κατοχυρώνεται σαν σύμβολο εκσυγχρονισμού, δεν μπορεί να εκλαμβάνεται οριοθετημένη από τις «νύχτες των οδοφραγμάτων».

Η συνύρεση του «νεοκλασικού» κινήματος αυτοστέγασης με τους ελευθεριζόντες αυτόνομους, ετεροκαθορισμένους από την πολυσυλλεκτικότητα των επί μέρους της, με επιφανειακές αναφορές στην εξέγερση του Νοέμβρη προσδίδει μια ιδεατή υπόσταση μύθου —σ' ένα συγκεκριμένο χωροχρονικό γεγονός— μυθοποιώντας στο όνομα της οποίας παρέμβασης το μέγεθος της αντιφατικότητας, της κάθε συγκυριακής συσπείρωσης.

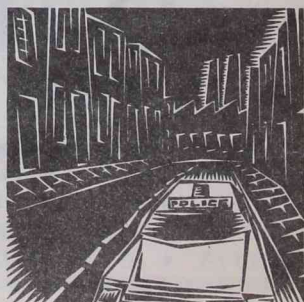
Το αυθόρμητο των «επαναστατικών

πρωτοβουλιών» όσο κι αν επικαλείται τις «νύχτες των οδοφραγμάτων» όταν εσωτερικεύει λογικές α-συγκρουσιακές «ματ και μέσα των παίρνουνε παρέα» δεν μπορεί να υπερβεί τον «ακτιβισμό» του «επαναστατημένου γαιουριού».

Υποψήνιος φαινόμενα όπως αυτά του Νοέμβρη —θεματοποίησης της κοινωνικής αντίστασης— με όρους κοινωνικής συναινεσης ή απορρίπτοντας αντανάκλαστικά, η πώση των ιδεολογικών διαχωρισμών μπορεί να συμπαρασύρει την καθαρότητα του Αναρχικού Λόγου και την ιδιαιτερότητα της ιστορικότητάς του.

Αναβλήθηκε στις 12/12 «επ' αόριστον» η δίκη των τριών διαχωρισθέντων, κατηγορουμένων για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. τον Ιούλιο του '86. Μια δίκη που μετά την κατάρρευση της σκευωρίας τον περασμένο Ιούνιο, όπως γίνεται κατανοητό, συνεχίζεται χωρίς ουσιαστικά κατηγορητήριο. Η πολιτική ομηρία όμως των αγωνιστών συνεχίζεται, αφού από τη μια αναβλήθηκε η δίκη και από την άλλη, ως γνωστόν, η συνομιλία των κατασταλτικών μηχανισμών (μπάτσοι-δικαστές) άσκησαν έφεση ενάντια στην αθωωτική απόφαση του Ιουνίου...

«ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΒΙΟΚΑΤΟΡΑΣ»

Το 1951 μετά την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η αμερικανική επικυριαρχία σφραγίζεται μέσα από τις συμφωνίες των Δυτικών χωρών, που υπόσχονται πίστη και αφοσίωση στο «μεγάλο» νικητή. Μια απ' τις συμφωνίες που συντελέστηκαν σε επίπεδο εθνικών μυστικών υπηρεσιών και CIA, ήταν κι αυτή που αποκάλυπτε τον Οκτώβριο δια στόματος Αντρέα στο Ιταλικό Κοινοβούλιο. Ήταν μια συμφωνία που για την Ιταλία είχε πάρει το όνομα «**Κόκκινο**». Παρόμοιες συμφωνίες συνήφθησαν με όλα τα κράτη-δωρυφόρους των ΗΠΑ. Οι ιταλικές «εξουσιοδοτήσεις» συμπαρέσυραν σχεδόν όλες τις χώρες σε «αποκαλύψεις». Έτσι στην Ελλάδα η ανάληψη επικείμενης υπογράφτηκε το 1955 και είχε το όνομα «**Κόκκινη προβιά**». Απ' ό,τι φαίνεται οι αμερικανοί σεβάστηκαν τουλάχιστον «τις ρίζες της φυλής μας».

Το ψυχροπολεμικό κλίμα της εποχής και η αρελή του «κομμουνισμού» προσέδωσε στις υπηρεσίες που ηλαιοσώζονταν το σχέδιο στήριξης της αμερικανικής κυριαρχίας στην Ευρώπη, το ανάλογο περιεχόμενο. Έτσι, στόχος των υπηρεσιών αυτών ήταν να αντιδράσουν ένοπλα σε «επιθεσία των κόκκινων» ή να παρεμποδίσουν με κάθε τρόπο την άνοδο τους στην εξουσία. Αυτό φυσικά προϋπέθετε κρυφά, όλη ανατολική και δυτική τύπου, δομή και πληρομένους «δοιοφθορείς». Μερικά δείγματα αυτών των επικηρίσεων ήταν 4 απόπειρες πραξικοπήματος στην Ιταλία, οι βομβιστικές επιθέσεις με ανδράπητα θύματα στην Πλάσα Φοντάνα, η σφαγή του Γοργοποτάμου, το Πραξικόπημα του '67 κλπ.

Φυσικά, θα 'ταν αφελής κανείς να πιστέψει ότι όλη η υπόθεση αφορά ένα παρελθόν το οποίο ούτως ή άλλως έχει δώσει ανεπιτρέπτη την θέση του στο παρόν, όπου ο «κόκκινος κίνδυνος» έχει ξεθωριάσει τελείως. Η ίδια η ονομασία: «stay behind» (μείνε πίσω) των επικηρίσεων υποδηλώνει πώς η **αυτόνομη** παρουσία των μυστικών αυτών «στρατών» που προτάσσονται την αμερικανική κυριαρχία, εξαφανίζε την τελευταία δυνατή επιλογή άμυνας, απέναντι σ' οποιονδήποτε την έβλεπε. Αλίμονο λοιπόν αν πιστεύαμε ότι εδώ και 40 χρόνια, οι μόνοι κίνδυνοι για τους Αμερικανούς ήταν τα κομμουνιστικά κόμματα και τα έδρανα που θα καταλάμβαναν στη Βουλή.

Το δόγμα αυτών των επικηρίσεων θα μπορούσαμε να το γενικεύσουμε, συνοψίζοντάς το στο εξής:

«Κάθε «πολιτική σταθερότητα» που θίγει τα αμερικανικά συμφέροντα πρέπει να μετατραπεί σε «πολιτική αστάθεια», ή κάθε «πολιτική αστάθεια» ενάντια σ' αυτά τα συμφέροντα πρέπει να μετατραπεί σε «πολιτική σταθερότητα» υπέρ αυτών».

Ποιος θα μπορούσε να αμφιβάλλει ότι τα συμφέροντα των Αμερικανών στη Δύση όχι μόνο δεν ελαχιστοποιήθηκαν, αλλά τουναντίον μεγάλωσαν, ιδιαίτερα σήμερα, μετά την πτώση των ανατολικών τειχών; Και ποιος ανόητος θα πίστευε ότι τέτοιου είδους επικηρίσεις παύουν να έχουν νόημα ή αξία;

Ο «βρώμικος πόλεμος» της «μαύρης τρομοκρατικής διεθνούς» όχι μόνο δεν έχει διαλυθεί αλλά υπάρχει και λειτουργεί στα νέα επίπεδα των αμερικανικών προτεραιοτήτων: ή για να καταπνίξει κινήματα ή για να συσκοτίσει τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας και των ναρκωτικών». Πάντα λέγαμε ότι οι μυστικές υπηρεσίες ήταν και είναι ο μακρύς βραχίονας της εξουσίας παίζοντας καθοριστικό ρόλο στην άσκηση της πολιτικής της. Οι «αποκαλύψεις» είναι οι αδιάφυστοι μάρτυρές μας.

Η «κόκκινη προβιά» του '55 είναι οι «ένοπλες μαϊμούδες» του '90. Οι κίνδυνοι για τους επαναστάτες και για την κοινωνία παραμένουν, κάτω από την απειλή των δολοφονικών σχεδίων που μηχανεύονται οι επιτελείς των νέων επικηρίσεων τύπου «stay behind». Το ιταλικό παράδειγμα της δεκαετίας '60-'70 στο οποίο είχε ενταχθεί και η ΚΥΠ κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, αποτελεί πιθανή εκδοχή της πάλης του κράτους κατά της «τρομοκρατίας».

Ακολουθεί κείμενο του Άλμπερτ Μέλτσερ από την εργασία του «Αντίσταση δίχως σύνορα» (εκδ. Ελευθέρος Τύπος) όχι μόνο για υπενθύμιση και ενημέρωση αλλά για ετοιμότητα και δράση ενάντια στις πιθανές τρομοκρατικές προβοκάτσιες της εξουσίας.

Η CIA αρχίζει να καταστρώνει τα σχέδιά της. Βασικοί της συνεργάτες είναι η SID (Ιταλική Υπηρεσία Πληροφοριών), το νεοφασιστικό Κόμμα MSI, και η Ελληνική ΚΥΠ στην οποία δίνεται η επεξεργασία και προετοιμασία του πραξικοπήματος που θα δάξει τα πράγματα στη θέση τους... Δύο ήταν οι κύριοι στόχοι που έπρεπε να επιτευχθούν: 1) Να σταματήσει το πρότεξ του ορθολογισμού της μεγαλοδοξίας, που επιτελούνταν χάρη στην υποστήριξη της επίσημης αριστεράς (το PCI και το PSI πα-

ρουσιάζονταν σαν οι εγγυητές της διατήρησης της τάξης, της νομιμότητας και της ανάπτυξης της παραγωγικότητας στις μεγαλοβιομηχανικές περιοχές) αποφεύγοντας έτσι την ήττα της μεσαίας και της μικρής βιομηχανίας. 2) Να χτυπήσει το επαναστατικό κίνημα που εκείνη την εποχή δυνάμωνε όλο και περισσότερο.

Όταν το '67 στην Ελλάδα έγινε το πραξικόπημα, είχαν προηγηθεί μια σειρά από «σμηνοτάξια» σε βάρος του στρατού και είχαν εκραγεί μια σειρά από «μυστηριώδεις» βόμβες σε δημόσια κτίρια. Όλες αυτές οι ενέργειες αποδοθήκαν στους εκτός νόμου κομμουνιστές στην προσπάθειά τους ν' ανατρέψουν το καθεστώς. Το σχέδιο της ΚΥΠ ήταν ολόιδιο με μια μοναχά αλλαγή: το θύμα της πλεκτάνης. Το PCI είναι νόμιμο. Αντίθετα, με τη ρεφορμιστική γραμμή του βοηθάει το Κράτος να ξεπεράσει την κρίση, ενώ τα μέλη του είναι νόμιμοι πολίτες που δεν χαρακτηρίζονται για ανατρεπτική δράση. Ιδανικό θύμα για την περιπέτεια αυτή, είναι οι αναρχικοί. Σαν εξωκοινοβουλευτική επαναστατική οργάνωση με πλούσιο παρελθόν και παράδοση από τη μια πλευρά, έτσι αδύνατο όπως είναι σ' αυτή την περίοδο, παρουσιάζει όλα τα στοιχεία που χρειάζονται για ν' αποτελέσει το εξελαστήριο θύμα προκειμένου να πετύχει το πραξικόπημα.

Έτσι το εξάμηνο Αύγουστου-Δεκεμβρίου 1969 μπαίνει σ' εφαρμογή το σχέδιο με συμμετοχή της CIA, ΚΥΠ, SID (Ιταλική υπηρεσία πληροφοριών) και στελεχών του ιταλικού νεοφασιστικού κόμματος MSI-DN (Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα-Εθνική Δεξιά).

Στο «εξάμηνο του τρόμου», κατά μέσο όρο, έσκαψε μια βόμβα ανά δέκα ώρες. Τα περιόδια της δεξιάς καθώς και ο ημερήσιος τύπος, άρχισαν να μιλούν γενικά και αόριστα περί κατάστασης «αναρχίας», ενώ αργότερα σχολίαζαν ότι η Ιταλία ήταν προορισμένη να υποκύψει στις σκοτεινές δυνάμεις κάτω από το καθεστώς του δυναμίτη. Την περίοδο αυτή παρατηρούνται συχνά ταξίδια πολλών νεοφασιστών στην Ελλάδα των συνταγματάρχων, όπως των Τζιουζέπε Σκρίντινι, Μάριο Μερλίνο, Τζιτζι Μπαρμπέρα, Άλντο Πάρντο και άλλων. Είναι επίσης βέβαιο, ότι η Νάπολι ήταν τόπος παράδοσης όπλων από τους Έλληνες για τις παραστρατιωτικές νεοφασιστικές οργανώσεις της Νότιας Ιταλίας. Ακόμα ξερωμε, ότι για την εκπαίδευση τέτοιων μονάδων, είχε παραχωρηθεί από τους συνταγματάρχες ειδικός χώρος στην Ελλάδα, όπως και κρυφά το σε ορισμένους που καταγγέλλονται από το Ιταλικό Κράτος για δυναμιστικές ενέργειες. Την ίδια περίοδο, στη Ρώμη και σε άλλες πόλεις του Νότου, ανοίγουν αναρχικά κέντρα και έδρες οι οποίες έχουν προωθηθεί από νεοφασιστές και έχουν σκοπό να διευκολύνουν τη διαείδωση των χαφιέδων και άλλων παρακρατικών στοιχείων στο αναρχικό περιβάλλον, ώστε να γίνει δυνατή η εύρεση «αποδεικτικών και καταδικαστικών» τεκμηρίων σε βάρος μελών των αναρχικών οργανώσεων.

Τα κυριότερα γεγονότα κατά το εξάμηνο αυτό είναι τα εξής: 1) Τον Αύγουστο του '69 μια σειρά από εκρήξεις σε τράινα που μεταφέρουν κυρίως μετανάστες από τη Νότια Ιταλία. 2) Στις 25 Απριλίου '69: α) Στο περίπτερο της ΦΙΑΤ στη διεύση έκθεση του Μιλάνου σκάει μια βόμβα, β) Στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Μιλάνου σκάει άλλη μια βόμβα. Συνολικά τραυματίζονται αρκετοί περαστικοί, αλλά δεν υπάρχει κανένας νεκρός. 3) Στις 12 Δεκεμβρίου 1969: Α) Στη Ρώμη: α) εκρήξη βόμβας στο «Αλτάρε Ντέλα Πάτρια» («Άγιοισμός Στρατιωτών») — 2 τραυματίες, β) εκρήξη βόμβας στην Εθνική Τράπεζα Εργασίας — 13 τραυματίες. Β) Στο Μιλάνο: εκρήξη βόμβας στην Εθνική Αγροτική Τράπεζα — 16 νεκροί και 90 τραυματίες.

Το κλίμα είναι πραγματικά ηλεκτρισμένο. Τα ιταλικά

περιοδικά γράφουν ότι στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας δε μένει παρά να καταλύσει τη βουλή και να κηρύξει στρατιωτικό νόμο. Το προεξορισμένο πραξικόπημα έπρεπε να γίνει στις 20 περίπου του Δεκεμβρίου. Πραγματικά, οι φασιστικές οργανώσεις μοίραζαν φέιν-βολάν με τη φράση: «Φτάνει πια με την αναρχική τρομοκρατία». Το δεξιά περιοδικό EPOCA θγαίνει στην κυκλοφορία με το εξώφυλλο του τυπωμένο στα εθνικά ιταλικά χρώματα. Στις 10 Δεκεμβρίου το περιοδικό DER SPIEGEL αναφέρει ότι οι Ιταλοί νεοφασιστές οπλίζονται στα πλαίσια της προετοιμασίας τους για μια ένοπλη σύρραξη.

Στις 7 Δεκεμβρίου οι αγγλικές εφημερίδες THE OBSERVER και THE GUARDIAN χτυπούν το κουδούνι του συναγερμού, υπονοώντας στρατιωτικό πραξικόπημα. Την ίδια ημερομηνία και μέσω του THE OBSERVER, δημοσιεύεται η περίφημη έκθεση του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών προς την ελληνική πρεσβεία της Ρώμης και με την οποία αποκαλύπτεται ότι η δυναμιστική ενέργεια της 25 Απριλίου '69 ήταν σχεδιασμένη από την ελληνική κυβέρνηση.

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Λέσλι Φίνερ, στη δική του θ' ακολουθήσει, θα υποστηρίξει την αυθεντικότητα του ντοκουμέντου και την απόλυτη ταύτιση του με τις πραγματικές σχέσεις των Ιταλών νεοφασιστών και στρατιωτικών με τους Έλληνες φασίστες. Στο ντοκουμέντο του αυτό γίνεται πλήρης αναφορά πάνω στις συμφωνίες που είχαν κλείσει οι δυο μεριές και που είχαν σαν μελλοντικό σκοπό τη «δημιουργία μυστικών συνδέσμων» στους κόλπους της ιταλικής αστυνομίας, χωροφυλακής και του ιταλικού στρατού που θα έπαιζαν τον ίδιο ρόλο που έπαιξε η ΕΣΑ στην προπαρασκευαστική φάση της «επανάστασης» των συνταγματάρχων.

Πολλοί πιάστηκαν και κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε δυναμιστικές ενέργειες. Ο Βαλντέν για τις εκρήξεις στη Ρώμη και ο Γκ. Πινέλλι για τις βόμβες του Μιλάνου που σκάσαν στις 12.12. Ο Πινέλλι τελικά εξοντώθηκε με χτύπημα καρτέ με κατόπιν εκπαραθυρώθηκε από τον τέταρτο όροφο της Γενικής Ασφάλειας του Μιλάνου. Η επίσημη εκδοχή ήταν ότι αυτοκτόνησε μιας και τα στοιχεία που είχε σε βάρος του η αστυνομία ήταν συντριπτικά. Έτσι η «αυτοκτονία» του, σύμφωνα με την αστυνομία, ήταν η ομολογία της ενοχής του.

Όσοι αξιόπιστοι μάρτυρες έτυχε να ειδαν ή να ξέρουν πολλά, ή «εξαφανίστηκαν» και αργότερα «βρέθηκαν» νεκροί, ή κλείστηκαν σε φρενοκομεία σαν παράφρονες. Η χοντροκομμένη όμως «αυτοκτονία» του Πινέλλι στις 15.12 και διάφορα άλλα περιστατικά έδωσαν στην κοινή γνώμη να καταλάβει ότι οι βόμβες ήταν θαλμένες από αυτούς που ήθελαν να κάνουν και το πραξικόπημα, το οποίο τελικά αποφεύχτηκε χάρη στην κινητοποιημένη αντιληφοφόρηση που έκαναν οι εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις και κυρίως οι αναρχικοί, που κατάφεραν να αποδείξουν ότι δεν ήταν οι «βομβιστές».

Με τις βόμβες της 12-12-69 ολοκληρώνεται η «σφαγή του Κράτους» που κατέληξε σ' ένα φοβερό κυνηγητό εναντίον των αναρχικών.

Οι χαφιέδες και οι παρακρατικοί κάρφωναν αναρχικούς που συλλαμβάνονταν και «ανακρίνονταν» στα γραφεία της αστυνομίας που προσπαθούσε να τους αποσπάσει «ομολογίες» και «καταθέσεις» με όλα τα βεβητά και αβέβητα μέσα. Γίνονταν έφοδοι στα γραφεία των αναρχικών, που κατόπιν έκλειναν το ένα κατόπιν του άλλου.

Όμως, σ' αυτή την προσπάθεια ακριβώς της αντιληφοφόρησης υπήρξαν και πάλι θύματα. Τέσσερις, που ερευνούσαν για την υπόθεση Πινέλλι, σκοτώθηκαν σε αυτοκινητιστικό «δυστύχημα» καθώς έπεσαν πάνω σ' ένα φορτηγό που προπορεύονταν με οδηστή τα φώτα. Ο οδηγός του φορτηγού ήταν ένας νεοφασίστας από το Σαλέρνο. Ένας άλλος αναρχικός, από το Σαλέρνο, ο Γκ. Μαρίνι, ανάλαβε να βρει στοιχεία για την υπόθεση αυτή και πολλές φορές με τηλεφωνήματα απειλήθηκε η ζωή του. Όταν μια ομάδα νεοφασιστών του επιτέθηκε με μαχαίρια, σε νόμιμη άμυνα σκότωσε έναν απ' αυτούς και καταδικάστηκε σε 12 χρόνια φυλακή. (Αρχικά ήταν 25 και μετά την έφεση έγιναν 12).

Ειδικά αυτή η περιπέτεια του πραξικοπήματος στοιχίζει ακριβά στο αναρχικό κίνημα που βρέθηκε σε πολύ δύσκολη κατάσταση.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Με αφορμή τη συζήτηση που κάναμε τον Αύγουστο του '90 με τον Κορνίλιο Καστοριάδη, θίγουμε, σ' αυτό το τεύχος το ζήτημα της εξουσίας. Ένα ζήτημα πάντα επίκαιρο και πάντα επίκαιρο, που το συναντάς σ' όλες τις σφαίρες και διαστάσεις της κοινωνικής ζωής, μέσα στο διπνέκο της ιστορικού γίνεσθαι. Είναι το ζήτημα το οποίο οι αναρχικοί ευθείς εξαρχής έθεσαν ως κεντρικό πρόβλημα και προβληματισμό μέσα στο επαναστατικό κίνημα.

Η εξουσία ως πολιτικό πρόβλημα αλλά και ως ερμηνευτική οπτική επέφερε τη ρήξη και τη σύγκρουση ανάμεσα στις δυνάμεις του εν γένει «αντακπιταλιστικού μετώπου». Έτσι οι εξουσιαστές Μαρξιστές και οι αντιεξουσιαστές Αναρχικοί χώρισαν ήδη απ' την Πρώτη Διεθνή τα «ισανόκια» τους, έχοντας ως κεντρική διαφορά το πολιτικό πρόγραμμα γύρω απ' τη διεύθυνση και την οργάνωση της κοινωνίας. Η αντίθεση όμως και η αντιπαλότητα δεν στάθηκαν εκεί, αλλά προχώρησαν και βάθυναν όλο και περισσότερο μέσα απ' την ανάπτυξη των επαναστατικών κινήσεων.

Αυτή η πρωταρχική διαμάχη που κατέληξε σε ταξική σύγκρουση με την ανάπτυξη των αντίστοιχων ρευμάτων, τοποθέτησε το ζήτημα της εξουσίας όχι απλά στο επέκεινα της επαναστατικής κοινωνίας, αλλά στο εδώ και τώρα της επαναστατικής δράσης και πρακτικής. Οι μορφές, το περιεχόμενο της δράσης, η διάρθρωση των μοχλών της επαναστατικής προοπτικής, οι σκοποί και τα μέσα αλλά και η ερμηνεία της ταξικής πάλης των καταπιεσμένων ενάντια στην καθολική εκμετάλλευσή τους, προσδιορίστηκαν μέσα απ' την οπτική της εξουσίας και της αντιεξουσίας. Έτσι απ' την παρισινή εξέγερση του 1871 ήδη αυτές οι οπτικές άρχισαν να διατυπώνονται όχι πια σε περιφερειακές συγκρούσεις, αλλά σε κεντρικές συγκρούσεις ανάμεσα στους «αστούς και τους προλεταρίους». Έτσι οι μεν μαρξιστές βλέπουν στους εξεγερμένους παριζιάνους τη δικτατορία των προλεταρίων, οι δε αναρχικοί την κομμούνα, το πρόπλασμα της επαναστατικής κοινωνίας.

Για να μην κατηγορηθούμε για σχολαστική μιας ξεπερασμένης γραφικής αναπόλησης της Ιστορίας, να σημειώσουμε πως η διαμάχη αυτή στοίχισε σε αίμα και συντηρούσε (αν δεν συντηρεί ακόμη) αυταπάτες που μόλις τώρα ο Γκορμπασώφ διαλέγει, όχι φυσικά με το κοινωνικό μοντέλο που προτείνει αλλά με την «αποκάλυψη» του μοντέλου μέσα απ' το οποίο αναδύθηκε.

Φυσικά το να εμμένουμε στη διαμάχη μεταξύ αναρχικών και μαρξιστών πάνω στο ζήτημα της εξουσίας θα σπαινε πως υποβιβάζουμε την ουσία και το περιεχόμενο της σε παραταξικό επίπεδο, συνηθώντας έτσι τους μαρξιστικούς μύθους σε μια εποχική γενικής απομυθοποίησής τους.

Η κριτική των αναρχικών ενάντια στην εξουσία πήγασε και πηγάζει απ' τον αυτόνομο επαναστατικό τους λόγο μέσα απ' τον οποίο προσπάθησαν και προσπαθούν να ερμηνεύσουν και να αλλάξουν τον κόσμο.

Αν σήμερα έχει ένα νόημα η αντιπαραβολή των απόψεων γύρω απ' το θέμα της εξουσίας με τη λυσσαλέα διαμάχη μεταξύ αναρχικών και μαρξιστών, αυτό γίνεται γιατί και οι δύο οπτικές εμφανίστηκαν ως ερμηνείες της ιστορίας της ανθρωπότητας και όχι ως ερμηνείες ενός γεγονότος ή μιας εποχής αλλά και γιατί την απομυθοποίηση του μαρξισμού την έχει αναλάβει εργολαβικά να «φέρει» σε πέρας η «ιδιωτική» απεπανάσταση με μια κριτική προς «ιδίον» όφελος.

Προς το παρόν και σ' αυτό το κείμενο θα αντιπαραβάλλουμε τις απόψεις του Κορνίλιου Καστοριάδη με αυτές του Μπακούιν και του Μαλατέστα, δίνοντας το στίγμα της ανάπτυξης μας γύρω απ' την εξουσία, μιας ανάλυσης η οποία μόλις ξεκινά και που αναλαμβάνεται την εξουσία σαν κοινωνική σχέση κι όχι σαν αφηρημένη και καθαρή έννοια.

Κ. ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

...Εγώ νομίζω ότι μια ελεύθερη αυτόνομη δημοκρατική —με την πραγματική έννοια— κοινωνία, είναι μια κοινωνία στην οποία κατά κάποιο τρόπο **υπάρχει** μια εξουσία. Τα εργατικά συμβούλια, αν πάρουμε αυτό το πράγμα, είτε συμβούλια τοπικά των κατοίκων, ασκούν μια εξουσία. Το ότι η εξουσία αυτή δεν έχει το ίδιο περιεχόμενο, τους ίδιους σκοπούς, τον ίδιο χαρακτήρα, ότι δεν είναι χωρισμένη από την κοινωνία, αυτό είναι άλλο πράγμα. Αλλά ασκούν μια εξουσία, αν παρθούν αποφάσεις κατά πλειοψηφία: αυτές οι αποφάσεις πρέπει να εκτελεστούν. **Αυτό είναι μια εξουσία.**

Το ζήτημα είναι εντέλει ποια φιλοσοφία του ανθρώπου υπάρχει πίσω απ' όλα αυτά τα πράγματα;

Εγώ δεν πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι ένα πανάγαθο ον που το έχουν διαφθείρει τα κοινωνικά συστήματα. Αυτή η αντίληψη μου φαίνεται τελείως ανόητη...

...Δηλαδή μιλάμε για αυτονομία των ατόμων, ενώ ταυτόχρονα ο καθένας είναι αυτό που είναι, γιατί έχει εσωτερικεύσει ένα σορό κοινωνικές ιδέες, παραστάσεις κλπ. **Το ζήτημα είναι ποιες κοινωνικές ιδέες και παραστάσεις εσωτερικεύει,** π.χ. αυτή τη στιγμή στο Ιράκ ή στο Ιράν, αυτοί οι άνθρωποι οι οποίοι ήταν ή και είναι έτοιμοι να σκοτωθούν για τη δόξα του Αλλάχ έχουν εσωτερικεύσει αυτό το πράγμα. Είναι τελείως ετερόνομοι βέβαια. Αλλά **ούτως ή άλλως** οι άνθρωποι που θα μεγαλώσουν σε μια κοινωνία δεν μπορούν παρά να εσωτερικεύσουν ορισμένα πράγματα που τους επιβάλλει η κοινωνία κατά κάποιο τρόπο. Μια εξουσία την οποία κανείς ποτέ δεν θα μπορούσε να εξαλείψει.

Μ. ΜΠΑΚΟΥΙΝ

...Στη φύση, όπως και στην ανθρώπινη κοινωνία, που αποτελεί μέρος αυτής της ίδιας φύσης, ό,τι υπάρχει ζει μόνο αν συμμορφώνεται με τις ανώτερες συνθήκες αλληλεπίδρασης, που είναι περισσότερο ή λιγότερο θετική και δραστηρί αναφορικά με τις ζωές άλλων όντων, σύμφωνα με τη φύση του ατόμου. Κι όταν υπερασπιζόμαστε την ελευθερία των μαζών, δεν προσποιούμαστε ότι θα καταργήσουμε όλες τις φυσικές επιφύσεις που εξασκούν ανμεσά τους διάφορα άτομα ή ομάδες ατόμων. Εκείνο που επιθυμούμε είναι η κατάργηση των τεχνητών επιδράσεων, που είναι πρόνοια, νόμιμα κι επίσημα...

Ε. ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ

...Το να καταργήσουμε την εξουσία ή κυβέρνηση δεν σημαίνει να καταστρέψουμε τις ατομικές ή συλλογικές δυνάμεις που λειτουργούν στην κοινωνία ή την επιδράση που ασκούν οι άνθρωποι ο ένας πάνω στον άλλο. Αυτό θα σήμαινε τον υποβιβασμό της ανθρωπότητας σ' ένα σύνολο αδρανών και απομυθωμένων ατόμων, μια αδυναμία που, αν μπορούσε να υλοποιηθεί, θ' αποτελούσε την καταστροφή οποιασδήποτε κοινωνίας, τη χαρακτηριστική βολή στην ανθρωπότητα. Η κατάργηση της εξουσίας σημαίνει την κατάργηση του μονοπώλιου της δύναμης και της επιρροής. Σημαίνει την κατάργηση αυτής της κατάστασης των πραγμάτων με την οποία η κοινωνική δύναμη, δηλαδή, η συλλογική δύναμη όλων σε μια κοινωνία, γίνεται το όργανο της σκέψης, της θέλησης και των συμφερόντων ενός μικρού αριθμού ατόμων...

Εκτός αν πιστεύει ακόμη μια φορά ότι θα γεννάμε τα παιδιά και θα τα στέλνουμε σε ωραία μέρη των τροπικών νήσων που θα 'χουνε μπανάνες στα δένδρα και τα παιδιά αυτά θα μεγαλώνουν και θα γίνονται ωραίοι άνθρωποι, αγόρια και κορίτσια, το οποίο εγώ θεωρώ ότι είναι σαχλαμάρα και ούτε συζητείται...

Ε. ΜΠΑΚΟΥΙΝ

...Οι Πάπες τουλάχιστον είχαν τη δικαιολογία ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια, που ισχυρίζονταν ότι κρατούσαν στα χέρια τους με την επιφώπιση του Αγίου Πνεύματος και στην οποία υποτίθεται ότι πιστεύουν. Ο κύριος Μαρξ δεν έχει καμιά τέτοια δικαιολογία και δεν θα τον προσβάλω λέγοντας ότι φαντάζεται πως έχει ανακαλύψει επιστημονικά κάτι που πλησιάζει την απόλυτη αλήθεια.

Αλλά απ' τη στιγμή που εκμηδενίζεται η απόλυτη αλήθεια δεν μπορεί να υπάρχει κανένα αλάθητο δόγμα για τη Διεθνή ή επομένως καμιά επίσημη πολιτική ή οικονομική θεωρία κι οι συνελεύσεις μας δεν πρέπει ποτέ ν' αναλάβουν το ρόλο των οικονομικών συμβουλίων που θεωπίζουν υποχρεωτικούς κανόνες, τους οποίους πρέπει ν' ακολουθούν όλα τα μέλη και οι πιστοί τους.

Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας νόμος που είναι πραγματικά υποχρεωτικός για όλα τα μέλη, άτομα, τμήματα κι ομοσπονδίες της Διεθνούς για όλους εκείνους που ο νόμος αυτός αποτελεί την αληθινή και μοναδική βάση. Στην πιο ολοκληρωμένη του μορφή, μ' όλες τις συνέπειες και τις εφαρμογές του, ο νόμος αυτός συνηγορεί για τη **Διεθνή αλληλεγγύη των εργαζόμενων όλων των επαγγελμάτων κι όλων των χωρών στον οικονομικό τους αγώνα ενάντια στους εκμεταλλευτές της εργασίας.** Η ζωντανή ενότιη της Διεθνούς βασίζεται αποκλειστικά στην πραγματική οργάνωση αυτής της αλληλεγγύης, με την αυθόρμητη δράση των εργατικών ομάδων και με την απόλυτη ελευθερία συνένωσης των εργαζόμενων μαζών, όλων των γλωσσών κι όλων των εθνών, που γίνεται οδός και πιο ισχυρή γιατί είναι ελεύθερη: η Διεθνής δεν μπορεί να ενοποιηθεί με διατάγματα και κάτω απ' το μασιτίο οποιασδήποτε κυβέρνησης, όποια μορφή κι αν έχει αυτή...

Ε. ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ

...Σε κάθε περίπτωση δεν είναι θέμα σωστού ή λάθους: είναι θέμα ελευθερίας, ελευθερίας για όλους, ελευθερίας για κάθε άτομο, στο βαθμό που δεν παραβιάζει την ίδια ελευθερία των άλλων. Κανένας δε μπορεί να κρίνει με βεβαιότητα ποιος έχει δίκιο και ποιος δίκιο, ποιος βρίσκεται πιο κοντά στην αλήθεια και ποιος είναι ο καλύτερος δρόμος για το μεγαλύτερο καλό για τον καθένα και για όλους. Η εμπειρία διαμέσου της ελευθερίας είναι το μόνο μέσο για να φτάσουμε στην αλήθεια και στις καλύτερες λύσεις: κι αν δεν υπάρχει η ελευθερία να έχεις δίκιο, τότε δεν υπάρχει καθόλου ελευθερία.

Κατά τη γνώμη μας, επομένως, είναι απαραίτητο για την πλειονότητα και τη μειονότητα να καταφέρουν να ζήσουν μαζί ειρηνικά κι αποδοτικά, με κοινή συμφωνία και συμβιβασμό, με την εξύπνηση ανανώρτη των πρακτικών αναγκών της συλλογικής ζωής και της ωφέλειμότητας των παραχωρήσεων, που οι συνθήκες καθιστούν αναγκαίες...

ΤΟ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Με την άνοδο της Δεξιάς στην εξουσία, έγινε αισθητό σ' όλους ότι προσπαθεί να εφαρμόσει το «νεοφιλελεύθερο» πρόγραμμά της, ανεξάρτητα απ' τις όποιες αντιδράσεις συναντά. Θέλοντας ναβάλει κι η ελληνική κυβέρνηση το λιθαράκι της, σ' αυτό που λέμε «παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας» διεκδικώντας φυσικά το μερτικό της, δε θα μπορούσε ν' αφήσει απ' έξω το Πανεπιστήμιο. Έτσι προωθεί προς ψήφιση καινούργιο «νόμο πλαίσιο» για το Πανεπιστήμιο με σκοπό να εναρμονίσει το ρόλο του με τους καινούργιους όρους κυριαρχίας.

Οι ιδιαιτερότητες του Ελληνικού Πανεπιστημίου και του αυτοσκαλομένου φοιτητικού «κινήματος» δεν είναι και πολύ σημαντικές σε σχέση με το αντίστοιχο ευρωπαϊκό. Μετά την πρώτη ταξική εξέγερση το '73 στο χώρο του Πολυτεχνείου και καθυστερημένα σε σχέση με το Μάη του '68 στις άλλες χώρες, αρχίζει να δημιουργείται ένας πόλος αμφισβήτησης μέσα σ' αυτό. Βέβαια αυτός ήταν αρκετά ανίσχυρος, ώστε να δημιουργήσει σοβαρές ανησυχίες στους εξουσιαστές - εκμεταλλευτές εκείνης της περιόδου. Η κορύφωσή του, αν μπορούσε να το πούμε έτσι, έρχεται με τις καταλήψεις του '78, όπου επικεντρώνεται δυστυχώς γύρω απ' τα λεγόμενα φοιτητικά προβλήματα (Νόμος 815 κτλ.), αδυνατώντας να βίξει γενικότερα προβλήματα της κοινωνίας ή και να αμφισβητήσει ακόμα και τον ίδιο το θεσμό του Πανεπιστημίου. Αλλά δε θα ήταν σκόπιμο τώρα μια πιο εκτεταμένη κριτική της περιόδου εκείνης. Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ η παθητικοποίηση της κοινωνίας φτάνει στο μέγιστο. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και μέσα στα Πανεπιστήμια. Μόνο οι παλιοί «αγωνιστές των αμφιθεάτρων» μιλούν πλέον για το ανύπαρκτο φοιτητικό κίνημα, εξυπηρετώντας βέβαια τους σκοπούς των κομμάτων-νταβάν που ανήκαν ο καθένας τους ή για λόγους πολιτικάντικης καριέρας.

Σ' αυτή την περίοδο, της Παπανδρεϊκής διαχείρισης της εξουσίας, το Πανεπιστήμιο σαν θεσμός, συνεχίζει να προετοιμάζει τους φοιτητές για την είσοδό τους στην κοινωνία της καπιταλιστικής θαρβαρότητας. Υπάρχει όμως κάποια συμβιβαστική τάση που προσπαθεί να μην οξύνει τα πράγματα. Έτσι συνεχίζονται να δημιουργούνται ανταπτες σχετικά μ' ένα σύγγραφο μέλλον, μη θέλοντας να απογυμνώσει τα όνειρα χιλιάδων παιδιών, που 'χαν σαν στόχο της ζωής τους την είσοδο σ' αυτό. Και αυτή η στάση μη οξύνσης, είναι αποτέλεσμα του ότι δεν υπήρχαν ακόμα οι συνθήκες ή η ανάγκη για ανοιχτές ρήξεις, καθώς και γιατί το ΠΑΣΟΚ καλύπτονταν απ' το μανδύα του ψευδοσοσιαλισμού του.

Έτσι λοιπόν το Πανεπιστήμιο προσπαθεί να ανταπεξέλθει στην εντέλεια στο σκοπό που του 'χε ανατεθεί ως τώρα. Στηρίζεται απ' την κυρίαρχη κοινωνική δομή και με τη σειρά του, εργάζεται για να στηρίξει αυτή τη δομή. Λειτουργεί σαν μέσο διαμόρφωσης των ηθικών και κοινωνικών πεποιθήσεων του πληθυσμού, προς όφελος της κυριαρχίας ελίτ. Προσπαθεί να παρέχει γνώσεις στους φοιτητές για να τους μετατρέψει σε άξιους τεχνοκράτες, διευθυντές και εξουσιαστές: να τους κάνει τέλος πόνια, που θα εκπληρώνουν τέλεια τα σχέδια και τις επιλογές της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Λέμε προσπαθεί, γιατί η ελληνική κυρίαρχη τάξη, υστερώντας κατά πολύ απ' τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές, ούτε αυτό έχει καταφέρει μέχρι τώρα. Γι' αυτό άλλωστε έχουν θεσπιστεί τα ΕΟΚικά ευρωπαϊκά προγράμματα (ERASMUS κτλ.) καθώς και οι ανταλλαγές εκπαιδευτικού προσωπικού και φοιτητών με ξένα Πανεπιστήμια. Θέλοντας να μεταφέρουν το ρόλο τους και το λόγο ύπαρξής τους κι εδώ, γιατί στο όραμα της Ευρωπαϊκής ένωσης δεν πρέπει να υπάρχουν τέτοιες παραφωνίες. Είναι ευνόητο φυσικά όταν λέμε ότι ο ρόλος που προσπαθεί να ανατεθεί στους φοιτητές, δεν αναφέρεται σ' όλους, αλλά σε μια μικρή ομάδα, ανεξάρτητα έτσι τον ανταγωνισμό στο ζενίθ, για μια θέση μες σ' αυτήν την ομάδα.

Με τον καινούργιο λοιπόν «νόμο-πλαίσιο» επιχειρείται όπως είπαμε να προετοιμαστεί το έδαφος, για να επιβληθεί ολοκληρωτικά πλέον, η νέα περίοδος κυριαρχίας, η οποία διακρίνεται από καινούργιες έννοιες, όρους και κοινωνικές σχέσεις. Βλέπουμε λοιπόν, την αγωνιώδη προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να προφύξει, αν όχι να δημιουργήσει, τις απαραίτητες συνθήκες ενσωμάτωσης στην εφιαλτική περίοδο της ευρωπαϊκής ενοποίησης του '92, τουλάχιστον να δείξει τις διαθέσεις της για πλήρη υπακοή και υποταγή σ' όλους τους όρους και τις υποθέσεις που απαιτεί η καινούργια αυτή περίοδος.

Για να γίνει φυσικά αυτό θα πρέπει να παραμερίσει το όποιο πολιτικό κόστος θα ακολουθήσει και απ' ό,τι βλέπουμε είναι πρόθυμη να το κάνει. Έτσι ακολουθεί πιστά το ρητό: «Αποφασίζουμε και διατάσσουμε».

Αν πάρουμε μερικά απ' τα σημεία του νομοσχεδίου, θα δούμε ότι διακρίνεται από μια, όσο πιο πολύ τα τελευταία χρόνια, προσπάθεια εντατικοποίησης και αυταρχισμού. Οι λίγοι επίλεκτοι γίνονται ακόμα πιο λίγοι και επιπλέον γίνεται ξεκάθαρο στους υπόλοιπους ότι τα σχέδια και οι επιδιώξεις τους σταματούν εδώ. Ακόμα και οι δυνατότητες που δίνονται να καταλάβει μια θέση ανάμεσα

στους λίγους, εκμηδενίζονται για πολλούς λόγους και ίσως για πρώτη φορά οικονομικούς. Με την κατάργηση των δωρεάν βιβλίων, τη σχεδόν κατάργηση του πάσο και με το πρόβλημα της στέγης πλέον οξυμένο, δημιουργείται επίσης ή θα δημιουργηθεί και βιοποριστικό πρόβλημα με αποτέλεσμα, ή πολλοί να τα παρατήσουν ή άλλοι να ξεχάσουν τα πάντα απ' τη ζωή τους και μ' ένα ξέφρενο ρυθμό διαβάσματος, να κερδίσουν κάποια απ' τα νέα αβαντάζ που θεσπίζονται, π.χ. τις υποτροφίες.

Καταργείται επίσης και ο «θεσμός» των συνταξιούχων φοιτητών ή τους τίθενται απαγορευτικοί όροι για να συνεχίσουν (μετά από κάποια χρόνια, ο «ρόλος» του πτυχίου τους στην ουσία εκμηδενίζεται). Έτσι τους καθιστά πλέον σαφές, ότι θγαίνουν οριστικά έξω απ' το παιχνίδι. Φυσικά μια και όλα ιδιωτικοποιούνται δεν θα μπορούσε να μείνει απ' έξω και το Πανεπιστήμιο, το οποίο με την καινούργια μορφή (ιδιωτικό), ελπίζουν οι εμπνεστές του νομοσχεδίου, να ανταποκριθεί καλύτερα στα νέα δεδομένα.

Τα παραπάνω όμως συσχετίζονται και αφορούν περισσότερο αυτό που λέμε φοιτητικό κοσμο και το εκπαιδευτικό προσωπικό. Υπάρχουν όμως και άλλες αρχές αυτού του νομοσχεδίου, που θέλουν να περάσουν το πνεύμα του αυταρχισμού και της αδιαλλαξίας και μέσα στο Πανεπιστήμιο, κάτι άλλωστε που 'χει επιτευχθεί έξω απ' αυτό.

Έτσι αναμένεται μια έντονη αναβίωση των παρθαρικών, καθορίζεται ένα πρότυπο συμπεριφοράς, αυτό της ρουφιανιάς και της υποταγής, που αφορά τόσο τους φοιτητές όσο και κάποιο κομμάτι των διδασκόντων. Σκοπός φυσικά είναι να γίνει το Πανεπιστήμιο καθρέφτης της «νεοφιλελεύθερης» κοινωνίας, που αυτή τη φορά όμως δε θα πρέπει να παρουσιάζει παραμορφώσεις και διαθλάσεις, όπως γινόταν μέχρι τώρα, αλλά να υπάρχει πιστή σχέση ειδώλου-αντικειμένου. Αυτό θα 'ρθει να το διασφαλίσει η κατάργηση του Πανεπιστημιακού ασύλου. Ήδη η δήλωση του Υπουργού Παιδείας «δεν είναι δυνατό ενώπιον της 17 Νοέμβρη να θέσουμε θέμα ασύλου», υποδηλώνει λογικά ότι μετά τον «εορτασμό» του Πολυτεχνείου, θεωρείται κάτι παραπάνω από βέβαιη η κατάργησή του. Έτσι ο μικρόκοσμος του Πανεπιστημίου θα περιοριστεί ακόμα περισσότερο και θα μετατραπεί σ' ένα τέλειο «γκέτο» εκλεκτών της νέας κοινωνίας. Όπου φυσικά δε θα 'χουν θέση

όχι μόνο εξωπανεπιστημιακοί, αλλά και μεγάλο μέρος των φοιτητών, που δεν θα θελήσουν ή δε θα μπόρεσουν να προσαρμωθούν στις επιτακτικές επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου. Έτσι υπολογίζουν ότι θα εξαφανισθεί και το «αγκάθι» των καταλήψεων, των προβληματισμών όταν αυτοί τίθονταν ή και του «καταφύγιου» σε περιπτώσεις καταστολής.

Μίλησαμε πιο πριν ότι η κυβέρνηση δε θα λογαριάζει το πολιτικό κόστος και τις όποιες αντιδράσεις που θα συναντήσει. Τίθεται το ερώτημα: Υπάρχουν αντιδράσεις; Και αν ναι, πάνω σε τι και σε ποιο βαθμό γίνονται ανησυχητικές για τους κυρίαρχους-εξουσιαστές;

Όπως είπαμε με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, η συντηρητικοποίηση του φοιτητικού κοσμου έφτασε στο μέγιστο. Θεαματική άνοδος και πρωτιά της ΔΑΠ, εξαφάνιση της ΠΑΣΕΠ και παραγκωνισμός της ΚΝΕ. Όσο για τους «ρομαντικούς» φοιτητές, τους «αγωνιστές» των αμφιθεάτρων, των μπαρ και της ταβέρνας (βλέπε αριστεριστικές ομάδες), αυτοί συνεχίζουν αλλά και συνεχίζουν να παίζουν το ρόλο τους. Αν κάποτε οι αριστεροί έπαιξαν βασικά το ρόλο του «επυροσθέτη», τώρα αυτοί τον ανέλαβαν και σε αρκετές περιπτώσεις τον φέραν εις πέρας, μαζί μ' ένα συνοθύλευμα «αυτόνομων» φρικιών, οικολόγων και άλλων εναλλακτικών. Θεωρώντας το Πανεπιστήμιο ξεκομμένο, απ' τ' άλλα κοινωνικά προβλήματα, προσπαθώντας να κάνουν καριέρα πολιτικού, αντιτίθενται κι αυτοί στο νομοσχέδιο για δικούς τους λόγους. Λόγους που σχετίζονται με χάσιμο του ελεύθερου τους χρόνου, με τις περικοπές των δωρεάν, τις δυσκολίες στο «σκονάκι» ή τέλος αντιτίθενται για ν' αντιτίθενται μια και πολλοί απ' αυτούς επαναπαντούν συνειδησιακά, ότι έκαναν το χρέος τους, ρητορεύοντας μες στ' αμφιθέατρα. Θέτουν πρόβλημα αύξησης της ανεργίας, ενώ θα 'ταν ικανοποιημένοι αν μόλις θγαίναν απ' τις σχολές, πιάνα κάποια δουλειά, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν αυτή θα 'να θέση κάποιου διευθύνοντα, εξουσιαστή, εκμεταλλευτή. Όσο για την ΠΑΣΕΠ, αυτή προσπαθεί να κάνει αντιπολιτεύση στη Δεξιά, μην έχοντας μνήμη, ενώ η ΚΝΕ, υπερδεμένη με τη λογική της συναινεσης, ακολουθεί μια αντιπολιτευτική αλλά συνάμα συναινετική πολιτική.

Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν στο Παν/μιο, η εξέγερση των μαθητών ήταν που άφησε όλους κατάπληκτους. Ένα

«Μέσα από το κάτεργο της Κέρκυρας όπου συνεχίζω την απεργία πείνας, σου γράφω για να σου πω πως ξερνάνε την εκδικητικότητα τους πάνω μου, θάβοντάς με ζωντανό μέσα στα κελιά της απομόνωσης. Για να με δουν να λυγώ, να γονατίζω και να σέρνομαι στα πόδια τους. Για να γευτούν το χειρότερο αίσθημα της εκδίκησης. Αυτή τη φτηνή εκδίκηση μπορεί να τους τη δώσω. Αλλά να με βλέπουν να σέρνομαι σαν σκουλήκι μέσα στους τάφους τους για όλη μου τη ζωή, ότι δεν θα τους τη δώσω.

Όχι, αυτή τη μεγάλη ικανοποίηση της μακρόχρονης συντριβής μου δε θα τους τη δώσω. Μπορεί να πάρουν το κουφάρι μου αλλά την ψυχή μου ποτέ, γιατί αυτή απ' τα τρυφερά της χρόνια ήταν εκθρόνος τους».

(Γ. Πετρόπουλος, Απρίλης 1990 «Αναρχία» Νο 18)

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες κραυγιάς βαρβαρότητας και εξευτελισμού της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας αλλά κι από την άλλη πλευρά αδάμαστος-ανυποχώρητης συνείδησης που ακινοβολούν τη λόγια του ισοβίτη Γ. Πετρόπουλου, 18 κρατούμενοι από τις τάρτσες των φυλακών Αλικαρνασού έσπελναν το μήνυμά και «άναβαν την στήθα» για τη μεγαλύτερη σε διάρκεια και έκταση εξέγερση φυλακισμένων που ξέσπασε ποτέ στην Ελλάδα.

Το όργιο της παραπληροφόρησης και οι προβοκάτσιες που τη συνόδευσαν δεν κατάφεραν τελικά να σκεπάσουν την αλήθεια. Οι ευπόλημπτοι διαπληκτιζόμενοι προβατοποιημένοι οπαδοί του εκλογικού ντέρμπι ξαφνικά πάγωσαν, όταν και δια στόματος κρατικών λακέδων ακόμα, άρχισαν να αποκαλύπτονται ορισμένα απ' αυτά που συμβαίνουν στις φυλακές σήμερα.

Κι όμως οφείλουμε να τους αναγνωρίσουμε, πως κατόρθωσαν για άλλη μια φορά κι αυτό ακόμα να το καταναλώσουν παθητικά, σαν ένα ακόμα τηλεοπτικό κοινωνικό δράμα. Αυτοί, κοινωνία των ανθρώπων αρέσκονται να αυτοονομάζονται, που αρνούνται να δούνε τον εαυτό τους στον καθρέφτη, προμηθώντας να διαπομπεύονται ορισμένοι πολίτες για να αποενοχοποιηθούν οι ίδιοι, αυτοί που καμώνονται πως δεν γνωρίζουν ότι στις φυλακές δεν βρίσκονται όλοι αυτοί που «παραινούνται», αλλά οι ελάττωτοι που είχαν την ατυχία να συλληφθούν.

Σ' αυτή την κοινωνία, τη βυθισμένη στο βούρκο της παραίτησης και του ατομισμού, οι εξεγερμένοι φυλακισμένοι αντιμετώπιζαν τη συλλογικότητα στην οργάνωση της αντίστασης και την αλληλεγγύη. Μάλιστα οι αμετανόητοι και απτόητοι κονδυλοφόροι της εξουσίας αναπτύσσοντας υποκινητές και αναγνώριζαν ηγέτες... Οι «εγκληματίες» του καθεστώτος της γενικευμένης ανισότητας στις τάρτσες, αποτέλεσαν φάση αυθεντικής ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ στην έρημο της κοινωνικής υποταγής.

«ΕΞΕΓΕΡΟΝΚΑΜΕ ΣΤΟΥΣ ΓΔΑΡΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ».
«ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΧΤΟΥΝ ΣΑΝ ΟΡΟ ΖΩΗΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ».

Τα συνθήματα αυτά αναρτημένα στα κάγκελα των κελιών από τους εξεγερμένους, ήρθαν αντιμέτωπα μ' όλους αυτούς που πίστεψαν, πως το πρόβλημα των φυλακών θα λύνονταν με το κλείσιμο του Γεντί Κουλέ και του «Νταχάου» της Κέρκυρας. Και θα παραμένουν αντιμέτωποι, αφού **τίποτα δεν είναι πιο τρομακτικό σε μια φυλακή, πέρα απ' αυτή την ίδια**. Όλοι όσοι ανέβηκαν στις τάρτσες, ήθελαν να ικανοποιήσουν πρώτα απ' όλα μια ανθρώπινη φυσική ανάγκη, που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί καμιά «εξανθρωπισμένη» φυλακή: ν' αναπνεύσουν τον αέρα της ελευθερίας. Και τα παραπάνω συνθήματα δεν εναντιώνονται στη μία ή στην άλλη πλευρά της φυλακής, αλλά συνολικά στην ίδια την ύπαρξή της.

Και βέβαια δεν πρόκειται για κάτι πρωτόγνωρο. Οι ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ-ΕΠΙΠΑ-

ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ! ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ

ΣΤΑΤΙΚΕΣ αυτές θέσεις των φυλακισμένων δεν είναι τυχαίες, ούτε χωρίς παράδοση.

Αμέσως μετά τη μεταπολίτευση και τη νομιμοποίηση της Αριστεράς (25 χρόνια μπαινόβγαίνουν στις φυλακές κι ούτε κονιά βέντα λέγαν γι' αυτές, αλλά βέβαια, ποιος ασχολείται τώρα με... «υπερδοσείς»...) οι προανατολισμένοι της κρατικής καταστολής στράφηκαν στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αμφισβήτησης και των αναρχικών που τότε μόλις εμφανίζονταν, με συνέπεια πολλοί απ' αυτούς να καταλήξουν στις φυλακές.

Η αντισυμβατικότητα, ο αυθορμητισμός που χαρακτηρίζουν εν πολλοίς τους ποινικούς ευνόησε την εκκόλαση και ανάπτυξη ισχυρών δεσμών μεταξύ τους, στο βαθμό ακριβώς που οι πολιτικοί κρατούμενοι διατηρούσαν τις απόψεις τους και με τη φυλακή, με συνέπεια, εκτός των άλλων, πολλές φορές την έντονη πολιτικοποίηση-ριζοσπαστικοποίησή τους. Τούτο αποτέλεσε και τη βάση για το γνωστό κίνημα των φυλακών εκείνης της περιόδου. Γίνεται έτσι κι εύκολα κατανοητό γιατί η Αμφάχεια προανατολίστηκε και προανατολίζεται και στο χώρο των φυλακισμένων σ' αυτό που ονόμασε «πόλεμο κατά της τρομοκρα-

τίας» (δολοφονία Μ. Πρέκα) ή γιατί πολλοί απ' αυτούς θρέθηκαν «αυτοκτονήμενοι»-δολοφονημένοι (Π. Γαγγιλίας).

Ανέναντι σ' αυτή την κατάσταση το κράτος διαισθανόμενο την ανεξέλεγκτη όξυνση που θα έπαιρνε εκείνη τη στιγμή μια βίαιη εισβολή των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας μέσα κι έξω από τις φυλακές **και κυρίως επειδή ήταν ήδη στις προθέσεις του ο εκσυγχρονισμός των ελληνικών φυλακών στα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα** — ο υπουργός δικαιοσύνης είχε συστήσει νωρίτερα αρμόδια «ομάδα εργασίας» η οποία θα εξέδιδε τις αποφάσεις της στις αρχές του 1991 — επέλεξε το δρόμο του διαλόγου, κάτι που αποδέχτηκαν οι κρατούμενοι στον Κορυδαλλό — όπου μεταφέρθηκε τεχνητά το επίκεντρο της εξέγερσης — προτείνοντας τη συμμετοχή, στην επιτροπή που το υπουργείο είχε ήδη συστήσει, κάποιων γνωστών συνταγματολόγων, ποινικολόγων και δικηγόρων.

«Προοδευτικοί» τεχνοκράτες και όφιμοι «φιλάνθρωποι» συμπαράστατες επιδόθηκαν, επί τη ευκαιρία, σε μια άνευ προηγουμένου ακατάπαυστη φλυαρία, γύρω από την «αναγκαιότητα εκσυγχρονισμού» του «άδικου» σωφρονιστικού μας συστή-

ματος (ζες και μπορεί να υπάρξει ποτέ δίκαιο σωφρονιστικό σύστημα ή δίκαιη φυλακή), εμπαιζώντας με τον πιο αποκρουστικό τρόπο κρατούμενους και κοινωνία με... «επαναστατικές» δήθεν προτάσεις, τις οποίες όλοι τους είχαν υπεξαιρέσει από το αμερικάνικο ή τα ευρωπαϊκά σωφρονιστικά συστήματα.

Όσοι περίμεναν βέβαια από την εισοδο στην επιτροπή ανθρώπων όπως ο Παρασκευόπουλος ή ο Μανιάκης μεγάλα πράγματα, διαψεύστηκαν οικτρά. Η διαφορετικότητα των απόψεών τους σε σχέση με απαρχαιωμένες ανυλπίσεις που υπερίσχυαν μέχρι πρότινος, δεν βρίσκεται πλέον έξω από τη λογική της εξουσίας. Οι ίδιοι το ξέρουν καλύτερα, εμείς να μην έχουμε αυταπάτες.

«Ξέρουμε καλά τι σημαίνουν τα συνδικάτα (έξω από τις φυλακές). Χρησιμοποιούν ώστε τις εξεγέρσεις να τις μεταβάλουν σε αγώνα μεταρρυθμίσεων. Οι κρατούμενοι δεν αγωνίζονται πλέον για μεταρρυθμίσεις, γιατί έμαθαν πια, ότι αυτές είναι αυταπάτες και φαντασιώσεις...

Όλοι εκείνοι που στη φυλακή επικαλούνται τα δικαιώματά τους, αυτόματα αποκλείουν τον εαυτό τους από τις εξεγέρσεις. Γιατί οι κρατούμενοι είναι υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουν βία, αν θέλουν να πετύχουν τους σκοπούς τους...

Ο αγώνας του συνδικάτου διεξάγεται στη νομιμότητα και για τη νομιμότητα, με βήματα ασφαλή και σε νομική βάση» (Εξεγερμένοι κρατούμενοι στις φυλακές Ηερί Μερογίς το 1985, από «...τις φυλακές» 1987).

Ό,τι εξαγγέλθηκε τελικά δεν ήταν παρά η ενεργοποίηση του νομοθετημένου από το 1988 σωφρονιστικού κώδικα, ο οποίος θεσμοθετώντας κάποιες «παροχές» και «ευεργετήματα» ΑΓΙΟΜΟΝΩΝΕΙ-ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΙ με χειρότερους όρους πλέον, όλους εκείνους που αρνούνται έμπρακτα την απάνθρωπη πραγματικότητα της φυλακής.

Αφού κατόρθωσαν έτσι να σιγάσουν και να αποπροσανατολίσουν τις διαμαρτυρίες και την εξεγερτική δυναμική της πλειοψηφίας των κρατουμένων, ο δρόμος για τη βίαιη καταστολή αυτών που συνέχισαν παρ' όλα αυτά την εξέγερση, άνοιξε και γι' αυτούς βέβαια τίποτα δεν άλλαξε προς το καλύτερο, απεναντίας:

«Με όσο δύναμη μου απομένει βγάλω τούτα τα λόγια που σου στέλνω από τα μπουντρούμια της Αλικαρνασού-Άουστίν 1990. Μας έχουν πετάξει αιμόφυρτους και ημίγυμνους χωρίς καν σκεπάσματα, ανά δύο μέσα στα τσιμεντένια κουτιά, που η Πολιτεία αποκαλεί πειθαρχεία. Τη μορφή των δωματίων μας θα τη ζήλευε ακόμη και ο ίδιος ο ίδρυτής και αρχιβασιλιάς της Ιερής Εξέτασης, ο περιβόητος κακοτύπος Τουρκοεμάδας.
Με οπασμένα τα κεφάλια, τα χέρια και άλλα σημεία του σώματός μας, όπως μας άφηναν οι ΕΚΑΜίτες, μας άρchiσαν οι «ανθρωποφύλακες», οι οποίοι πέφτουν κατά ομάδες σ' ένα κελί και μας εξευτελίζουν με τις απάνθρωπες βαρβαρότητές τους. Δεν περνάει ούτε λεπτό που να μην μας θασανίζουν, τότε με γκλοπ, τότε με καλώδια, ξέχωρα από την ψυχολογική βία και αισχρότητα που χρησιμοποιούν πάνω μας. Θα πρέπει να σας γνωστοποιήσω, ότι αρχίσαμε απεργία πείνας από την πρώτη μέρα που μας έβαλαν στα θωρηκά και απάνθρωπα μπουντρούμια. Είμαι ένας από τους 11 με μεγάλο πρόβλημα υγείας και θρήκα την ευκαιρία από το νοσοκομείο να στείλω την επιστολή και να καταγγείλω τα βασανιστήρια που περνάμε. Πιστέψτε με, επόμενη μέρα δεν θα ξημερώσει για μας. Γι' αυτό πρέπει να ενδιαφερθεί κάθε πολίτης».

(Ένας από τους 11 εξεγερμένους των φυλακών Αλικαρνασού, μετά την καταστολή της εξέγερσης από τα ΜΑΤ, «Ελευθ.» 20/11/90)

Οποιαδήποτε ομοιότητα με το γράμμα

του Πετρόπουλου που παραθέσαμε στην αρχή αυτού του κεμένου. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΥΧΑΙΑ. Η κραυγή όμως της απόνωσης και συνάμα της ελευθερίας των εξεγερμένων επιμένει

παρ' όλα αυτά και προσπαθεί να αφυπνίσει τις εφησυχασμένες συνειδήσεις. Εφησυχασμένες συνειδήσεις πάνω στις οποίες νομιμοποιεί η εξουσία σήμερα τα νέα σχέδια της κυριαρχίας της.

• Η εκσυγχρονιστική κατεύθυνση

Η ιστορική εξέλιξη της φυλακής, ενταγμένης γενικότερα στον τρόπο έκπωσης της ποινής στην εξουσιαστική κοινωνία, είναι μια ιστορία αναζήτησης και ανάπτυξης τεχνικών μεθόδων από την πλευρά της εξουσίας, που σαν μοναδικό τους σκοπό είχαν πάντοτε την καταστολή και τον έλεγχο όλων των αδικημένων και των καταπιεσμένων. Το πέρασμα από την ποινή του φυσικού σωματικού πόνου στην εκσυγχρονισμένη ποινή φυλάκισης κατ' οίκον (κατάργηση φυλακών), προσδιορίζει τις πιο ακραίες εκδοχές αυτής της αναζήτησης.

Ήδη από την δεκαετία του '60 η φιλελεύθερη μεταρρυθμιστική ιδεολογία στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, αναφερόμενη με τους σύγχρονους όρους στο πρόβλημα των φυλακών. Η γνώμη της ήταν, πως τα σωφρονιστικά ιδρύματα θα έπρεπε να αποβάλλουν την ολοφάνερα κατασταλτική τους μορφή. Έπρεπε να εξεγίνουν όπως συνήθιζε να λέει, από τα χέρια της **βαρβαρότητας** και να περάσει στα χέρια της **επιστήμης**. Οι ποινές έπρεπε να γίνουν πιο ανθρώπινες και η πτωρία να μη γίνεται άμεσα αισθητή. **«Η ποινή θα πρέπει να αποβλέπει στην τιμωρία της ψυχής».**

Από τότε η επιστημονικοποίηση της ποινής προχωρά σταθερά ολόένα και πιο πολύ, αντανakλώντας βέβαια ακριβώς και στη συνολική αναδιάρθρωση του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας στη βάση της επιστημονικής έρευνας.

Ήδη σε χώρες που βρίσκονται στα πρόθυρα της «μεταβιομηχανικής» εποχής, άρχισαν να γίνονται από καιρό πραγματικότητα οι νέες αντιλήψεις για την παρανομία, τον παράνομο, την αντιμετώπιση ή εξόντωσή του, τον σωφρονισμό ή την πρόκληση μέτρων για τυχόν παρανομίες. Χαρακτηριστικό των νέων αντιλήψεων που σήμερα στην Ευρώπη είναι πραγματικότητα, είναι η συστηματικοποίηση, συγχώνευση και αξιοποίηση όλων των εμπειριών των προηγούμενων αιώνων και η χρησιμοποίηση στο μέγιστο δυνατό των επιτευγμάτων της σύγχρονης Τεχνολογίας και Επιστήμης: Ηλεκτρονική, Βιοχημεία, Ιατρική, Ψυχολογία και άλλες επιστήμες, καθορίζουν όλο και περισσότερο τα διάφορα σωφρονιστικά ιδρύματα.

Και αυτό που αξίζει την απόλυτη προσοχή μας, είναι η κατεύθυνση που χαράσσουν, η οποία ακριβώς μέσα από μια παρατήρηση της ευρωπαϊκής εμπειρίας, συνίσταται στην πρόθεση της εξουσίας να δημιουργήσει μια σειρά διαφορετικών οργανισμών μονάδων μέσα στα σωφρονιστικά ιδρύματα, με την ταυτόχρονη **ΚΑ-**

ΤΗΓΟΡΙΟΠΟΙΗΣΗ και αποκέντρωση των φυλακισμένων.

Σκοπός δηλαδή είναι, κάθε κατηγορία κρατούμενου, έτσι όπως τις έχουν ορίσει, δηλαδή οι «ικανοί προς σωφρονισμό», οι «πρόθυμοι προς σωφρονισμό», οι «αρνούμενοι τον σωφρονισμό» και οι «ασωφρόνιστοι», να μπορούν να εγκλιστούν στην αντίστοιχη βαθμίδα φυλακών. Για τους αποκαλούμενους «προβληματικοί κρατούμενοι», για όσους με λίγα λόγια αρνούνται να υποταχθούν στην πραγματικότητα των φυλακών, υπάρχει και ο αντίστοιχος τύπος των φυλακών: φυλακές ψιφίτσας ασφαλείας.

Γιατροί, ψυχίατροι, κοινωνικοί λειτουργοί αναλαμβάνουν να κρίνουν και να διαγνώσουν τη συμπεριφορά και την ικανότητα προσαρμογής του ατόμου, καθώς και τη μέθοδο του σωφρονισμού που θα πρέπει να ακολουθηθεί, έτσι ώστε να συνταχθεί με μεγαλύτερη ευκολία ένα πρόγραμμα μεταχείρισης των φυλακισμένων, που θα είναι σε θέση να τους υποτάξει και να τους καταβάλλει το γρηγορότερο δυνατό.

Αν παρακολουθήσει κανείς τη μέχρι τα τώρα, αν και συχνά άστατη, εξέλιξη της μετάβασης από το στάδιο της **«ποινής σαν τιμωρία του σώματος»** μέχρι το στάδιο της **«ποινής σαν τιμωρία του πνεύματος, της ψυχής και της ταυτότητας»** του φυλακισμένου, θα καταλάβει εύκολα, ότι πίσω από τον μανδύα της επιστήμης και του μέθου που τον καλύπτει, κρύβεται η προσπάθεια της εξουσίας, σφετερισμού κάθε φυσικής και αυθεντικής έκφρασης του φυλακισμένου, με στόχο το «σπάσιμο» και την καταστροφή της προσωπικότητάς του.

δόση φιλελευθερισμού, η εξουσία το 1988 πάνω στα συμπεράσματα του πρώτου σκέλους των μέτρων, σχεδίασε τη γενίκευση της απόδοσής τους: **παροχές, φιλελευθεροποίηση, εργασία**, με σκοπό να ακολουθηθούν από το σύνολο των κρατούμενων.

Βέβαια, τα μέτρα αυτά στην πορεία από τότε δεν λειτουργήσαν ποτέ και πουθενά, έχει όμως ιδιαίτερη σημασία να δούμε το βαθύτερο περιεχόμενό τους, τώρα που οι τεχνικοί της εξουσίας, δείχνουν και είναι πράγματι διατεθειμένοι να τα υλοποιήσουν.

Γίνεται φανερό με μια πρώτη ματιά, ότι σκοπός της φυλάκισης δεν είναι πλέον η στέρση της ελευθερίας. Με πρόσχημα την «εξευγενισμένη» αναμορφωτική μεταρρύθμιση του ατόμου, του επιβάλλει εξαναγκασμούς και νομιμοποιεί τις οποίες επιβάσεις στο σώμα και το μυαλό του.

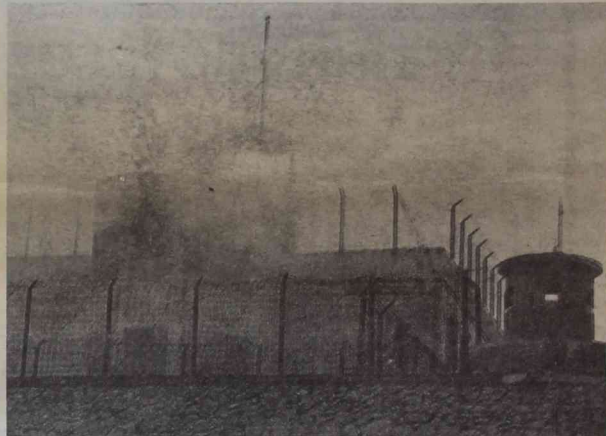
Επιβάλλεται η γνώση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών, που συγκροτούν την προσωπικότητά του. Για το σκοπό αυτό σε κάθε «κατάστημα» (αλλάζουν οι όροι για να αποπροσανατολίζουν) τηρείται βιβλίο κρατούμενων και ατομικοί φάκελοι, όπου καταχωρούνται και καταγράφονται εκείνα τα στοιχεία που αφορούν τις ιδιότητες, τη συμπεριφορά και τις κοινωνικές σχέσεις του ατόμου, όλα εκείνα τα στοιχεία δηλαδή που επιτρέπουν την πληρέστερη γνώριμιά της προσωπικότητας του κρατούμενου,

Ταυτόχρονα δημιουργείται μια πληθώρα «επιστημονικών» επιτροπών, που επιπλέον σε συνεχή βάση τον κρατούμενο και ελέγχουν καθημερινά τα αποτελέσματά της μεταχείρισης που ο ίδιος υφίσταται. Μέτρο για την κρίση περί κοινωνικής επανένταξης του αποτελούν η καθαριότητα, η έφεση για εργασία, η καλή συμπεριφορά, η άκριτη αποδοχή των κανονισμών της φυλακής, η πρόθυμη συνεργασία με τους δεσμοφύλακες για τη διατήρηση της ασφάλειας και της τάξης στη φυλακή.

Εφαρμόζεται λοιπόν ένα νέο πρόγραμμα μεταβολής της συνείδησης, που συνδυάζει γνώση και εξουσία.

Σ' αυτήν την επιχείρηση χρησιμοποιούνται διάφορα μέσα-πρόκληση, όπως οι πολυδιαφημισμένες «άδειες απουσίας», η ημιελεύθερη διαβίωση των κρατούμενων και γενικότερες υλικές και ηθικές αμοιβές, τα οποία βρίσκονται στο κέντρο της διαφήμισης των εκσυγχρονιστών, αποτελούν όμως για μας από την άλλη τα πιο επικίνδυνα σημεία των μεθοδεύσεών τους.

Είναι αυτά που θεμελιώνουν την ρουφινιά, την καταστολή και τον έλεγχο των φυλακισμένων. **Η όλη τους φιλοσοφία στηρίζεται στο διαχωρισμό των φυλακισμένων σε βαθμό μάλιστα απόλυτο, αφού οι ανταμοιβές της υπακοής δεν βρίσκονται μέσα, αλλά έξω από τη φυλακή.** Η δυνατότητα οριζόμενων φυλακισμένων να βρίσκονται τακτικά ή μόνιμα εκτός φυλακής,

με τελικό στόχο την μετατροπή του σε άτομο αδρανιστικό και «χρήσιμο», σε άτομο τελικά, που αποδέχεται το μοντέλο ζωής που επιβάλλει η σημερινή κοινωνία της παθητικότητας, του εργασισμού, του κοινωνικού καθωστρεπισμού.

Επιβάλλεται όμως και η συνεργασία του κρατούμενου στη διερεύνηση της προσωπικής του κατάστασης, με στόχο την εφαρμογή της καταλληλότερης μεταχείρισης. Υποχρέωση η οποία καταργεί την ολότητα του ατόμου και στοχεύει στον ολοκληρωτικό ενουσιασμό της ατομικότητάς του.

τους δίνει την ευκαιρία να εκπληρώσουν ανάγκες που η στέρση τους μέχρι τώρα ήταν απόλυτη. **Η αλλαγή παρατίσεων»** η σεξουαλική επαφή, η συζήτηση με φιλική ή συγγενικά πρόσωπα για δύο ή περισσότερες μέρες, είναι προνόμια τελείως διαφορετικά από τα ήδη υπάρχοντα. Παίρνουντας υπ' όψη πως αυτά τα προνόμια θα χορηγούνται από το συμβούλιο της φυλακής, δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε τις βρώμικες προθέσεις αυτών που συντάζουν το νομοσχέδιο. Στην προσπάθειά τους να δώσουν ένα τέλος στις συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακισμένων, στις διαμαρτυρίες

• Η ελληνική εκδοχή της απάτης

Οι ίδιες αναγκαιότητες και αυτά τα πρόσωπα, ωθούν και το ελληνικό κράτος στις επιλογές που κάνει.

Το 1976 γίνεται το πρώτο πείραμα σ' αυτή την κατεύθυνση με δύο μέτρα. **Πρώτο** αίσθηση του ευεργετικού υπολογισμού για την εργασία στην κλειστή φυλακή από 7,5 μέρες το μήνα σε 23,5 και **δεύτερο** ανακήρυξη της Κέρκυρας σε πειθαρχική φυλακή. Στα χρόνια που ακολούθησαν, τα συμπεράσματα που εξήχθηκαν ήταν επίσης δύο. Το πρώτο είναι ότι το 90% των κρατούμενων ακολούθησε το σύστημα **υπακούσης-ανταμοιβής**. Όσον αφορά όμως το εναπομείναν 10% των κρατούμενων η Κέρκυρα δεν απέδωσε.

Μπορεί κάποιος να πέθαναν και κάποιος άλλοι να κατέληξαν στα ψυχιατρεία, αλλά για πολλούς η Κέρκυρα συνετέλεσε στην ανάπτυξη πολιτικής-επαναστατικής

συνείδησης. Ο ετεροχρονισμός στην εφαρμογή των μοντέρνων επιλογών της εξουσίας, δεν αποσώθηκε τον κίνδυνο που από το 1975 η νηρέκτιβα του ΝΑΤΟ, στο κεφάλαιο της για τις φυλακές προέβλεπε: **«...να προσεχτεί ώστε οι φυλακές να μην γίνουν σχολές τρομοκρατών...»** και προφανώς με τον όρο «τρομοκρατίας» ερμηνεύει κάθε ποινικό που ανέπτυσε πολιτική συνείδηση. Το κάψιμο της Κέρκυρας το '87 απέδειξε την αποτυχία του δεύτερου σκέλους του πειράματος. Και η Κέρκυρα έκλεισε γιατί ακριβώς έγινε επικίνδυνη, γιατί ακριβώς παρήγε λυσσαλμένους, περισσότερο ανυπακούτους, συνειδητούς εχθρούς του κράτους. Κλείνοντας περίπου ταυτόχρονα και το Γεντί Κουλέ (για τους ίδιους δυνητικά λόγους επικινδυνότητας που συσσωρεύονταν στο μεσαιωνικό κολατήριο) και υποκρινόμενη με ισχυρή

Η συναινετική αναδιάρθρωση της κρατικοκαπιλιστικής κυριαρχίας στην Ελλάδα, δημιουργούσε από αρκετό καιρό πριν τους όρους για την εμφάνιση ενός νέου τύπου ολοκληρωτισμού, με στόχο την εξόντωση των πραγματικών κοινωνικών αντιστάσεων και τη βίαιη συμπλήρωση-περιφύρηση των ευρύτερων αφομοιωτικών διαδικασιών.

Η οριστική επίλυση-σταθεροποίηση του ζητήματος της διαχείρισης της εξουσίας, με την ταυτόχρονη αποδοχή από το σύνολο του κομματικοπολιτικού φάσματος της πρωταρχικότητας της καπιλιστικής-κοινοβουλευτικής ομαλότητας, «έλυνε τα χέρια» στους επελαύνοντες νεοφιλελεύθερους λακέδες που **εποφθάλμιζαν** για να επιθεθούν με τον πιο βίαιο τρόπο ενάντια στις δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης, ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ταυτόχρονα το σύνολο του θεσμο-νομοθετικού οπλοστασίου του κράτους, με στρατηγική κατεύθυνση την κοινωνική, πολιτική και φυσική εξόντωση, όσον δεν ευθυγραμμίζονται σήμερα στον συναινετικό μονόδρομο προς την παγκόσμια κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού. Αυτό ακριβώς το νόημα είχε και η συνεχής ενίσχυση-πριμοδότηση, ολόκληρη την προηγούμενη περίοδο των τρομοκρατικών, κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους.

Στις 8 Νοέμβριον ένα τυχαίο, τραγικό περιστατικό, επαληθεύει και επιβεβαιώνει το **προσχεδιασμένο** της κρατικής επίθεσης (Δύο μέρες άλλωστε πριν η Ντ. Μπακογιάννη, σε συνέντευξή της με θέμα «Τύπος και Τρομοκρατία» επιβεβαίωνε τις προθέσεις της κυβέρνησης για θέσπιση «αντιτρομοκρατικού» νόμου). Η έκρηξη βόμβας στα χέρια του αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου, δίνει την ευκαιρία στο κράτος και τους (διευρυμένους) βάρβαρους μηχανι-

σμούς καταστολής του, να επιδοθούν σ' ένα όργιο διώξεων, συκοφαντίας και υποκρισίας και να ξεράσουν όλο το μέρος που τρέφουν σε βάρος κάθε ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ λογικής και πρακτικής.

Το τρίπτυχο Αστυνομία - Δικαιοσύνη - Τύπος, αλληλοκαλυπτόμενο και αλληλοσυμπληρούμενο, αναλαμβάνει να «σώσει» την κοινωνία από τους τρομοκράτες, προσπαθώντας να αναδείξει με κάθε τρόπο την απόλυτη παντοδυναμία του κράτους και την ματαιότητα της αντίστασης. Δεν χωρά άλλωστε αμφιβολία, ότι πίσω από την ολομέτωπη επίθεση που ακολουθήσε, κρύβεται η μεθοδευση μιας κοινωνίας που θ' αποτελείται από δικοκόμενους αγωνιστές και τρομοκρατημένους μικροαστούς.

«ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ»

(Τζωρτζ Όργουελ)

Και ενώ οι αρχές «ασφαλείας» επίσημα προχωρούν με «μυστικότητα» και «μεθοδικότητα» τις έρευνες «για το ξήλωμα της τρομοκρατίας», εμφανίζεται στο κέντρο των εξελίξεων ο **Τύπος**, που αναλαμβάνει να γίνει το «**δαποράκι**» των **μυστικών υπηρεσιών** προς την κοινωνία. Η «αντιτρομοκρατική» υστερία πρέπει να ενταθεί, είναι η «κατάλληλη» στιγμή και ο Τύπος, ο ικανότερος να φέρει σε πέρας μια τέτοια αποστολή.

Ένα σημαντικό τμήμα του Τύπου, με «αντιτρομοκρατική» πρωτοπορία τον «Ελεύθερο Τύπο», αναβαθμίζεται σε οργανικό-συστατικό στοιχείο της καταστολής και επιφορτίζεται να συντηρήσει το κλίμα του κατευθυνόμενου σκοταδισμού και την υπερπαραγωγή προκατασκευασμένης αλήθειας. Το κλιμακούμενο όργιο **κιτρινοσμού** που ακολούθησε, όλος αυτός ο επιτηδευμένος φανατισμός, φιλοδοξεί να μετατρέψει την κοινωνική συνείδηση σ' ένα πολυτροφογό πλυντήριο εγκειφάλου που θα σκατεύει αμείλικτα ΒΑΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΞΙΕΣ.

Η ΔΙΟΓΚΩΣΗ ΚΑΙ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Η «αντιτρομοκρατική» ΔΑΕΕΒ, η Ασφάλεια, οι κάθε λογής προσπάθειες της κοινωνικής αποκαύωσης, άρχισαν λοιπόν να μιλάνε για «νέα επιτυχία στον αγώνα της πάταξης της τρομοκρατίας». Η ξαφνική «επιτυχία», η τυχαία δηλαδή σύλληψη του τραυματία Κ. Μαζοκόπου και η τυχαία ανακάλυψη της αποθήκης της οδού Μαυρικίου, τους αναγκάζει να επισπεύσουν την κυοφορούμενη επίθεση. «Ανακαλύπτουν» - τοποθετούν βιαστικά περίστροφο στο σπίτι του «συνήθως ύπουλου» Γ. Μπουκουβάλα και το πογκρόμ αρχίζει...

Έτσι από την πρώτη μέρα (9/11 «Ελεύθερος Τύπος» - «Απογευματινή») «Ο ΕΛΛΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ 17Ν», ενώ «24 ώρες

πριν σκάσει η βόμβα στα χέρια του Μαζοκόπου, αυτός είχε συνάντηση με τον Γ. Μπαλάφα» και τέλος «Βρέθηκε στο στέκι το 38άρι που χρησιμοποιήθηκε για τη δολοφονία του Θεοφανόπουλου»...

Αργότερα κι ύστερα από ατελείωτες διαδρομές στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας και αφού ψεύδονται, λαοπλοχούν και συκοφαντούν ασύστολα τον επαναστάτη Κ. Μαζοκόπο, καταλήγουν να τον χρεώνουν ως μέλος της ένοπλης οργάνωσης «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ» αφού, όπως ισχυρίζονται, βρέθηκε προκίβρξής της στην οδό Μαυρικίου.

Έχοντας δε εξασφαλίσει το άβατο, το σκοτάδι και τη σιωπή με την κάλυψη των

νόμων, μη αποδεικνύοντας και γνωστοποιώντας το πώς και γιατί κατηγορούνται, αν, πού και σε τι βρέθηκαν δακτυλικά αποτώματα, διασύρουν, συλλαμβάνουν και προφυλάκίζουν ως μέλη της «Ε.Α.» τους κοινωνικούς αγωνιστές: Γ. Μπουκετσίδη, Ρ. Μ. Μπέργκνερ, Σ. Κογιάνη.

Τα παραπάνω είναι αρκετά για να διαπιστώσουμε την ασφαλίτικη λογική και τακτική, που ήταν και πάλι η ίδια, όπως τρία χρόνια περίπου πριν, με την εν ψυχρώ δολοφονία του Μ. Πρέκα και τη γνωστή σκευωρία σε βάρος 4 άλλων κοινωνικών αγωνιστών. Με αυθαίρετη βάση, ότι ο Μαζοκόπος είναι ντε φάκτο μέλος της «Ε.Α.» και σύμφωνα με το σκεπτικό τους, ότι όλες οι οργανώσεις ένοπλης πάλης στην Ελλάδα είναι μία ή τουλάχιστον σχετίζονται μεταξύ τους και όλες αυτές σχετίζονται οπωσδήποτε με τους αναρχικούς (!), ενώ τώρα μας προέκυψε στο επίκεντρο και η ανομοιογενής «Κίνηση Υπερσπίσης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων» (!), με μια σειρά δηλαδή από ψεύτικες, αυθαίρετες υποθέσεις-αφαιρέσεις και λογικούς ακροβατισμούς, προσπάθησαν να δημιουργήσουν την εντύπωση, ότι εξάρθρωσαν τις ένοπλες οργανώσεις, συνδέοντας ταυτόχρονα άτομα και πολιτικούς χώρους με πρακτικές, για τις οποίες οι ίδιοι δεν επωρίζονται την ευθύνη.

Γίνεται φανερό ότι οι μυστικές υπηρεσίες «ασφαλείας» υπό τις υποδείξεις και πιέσεις των πατρώνων τους της CIA και των αντίστοιχων αμερικάνικων «αντιτρομοκρατικών» υπηρεσιών, μεθόδευσαν τεχνητά το κλίμα τρομοκρατολογίας και τρομοκρατοφοβίας, ως ικανής και αναγκαίας συνθήκης νομιμοποίησης σε κοινωνικό επίπεδο οποιασδήποτε αυθαιρεσίας τους.

Μέρα με τη μέρα τα ασφαλίτικα επιχειρήματα και οι ισχυρισμοί τους εξασθενούν για να αποδειχτεί και επιβεβαιωθεί ότι το αποτέλεσμα: η διόγκωση της πραγματικότητας σε ό,τι αφορά τον Κ. Μαζοκόπο και η σκευωρία σε βάρος των άλλων 3, αλλά και του Γ. Μπουκουβάλα, δεν ήταν απόρροια της αναμφισβήτητης αδυναμίας και αναποτελεσματικής αστυνομικής λογικής, αλλά συνέπεια της επικράτησης της πανίσχυρης πολιτικής σκοπιμότητας, της πολιτικής επιλογής, δηλαδή της εξουσίας για επιβολή κοινωνίας στήλης νεκροταφείου, κοινωνίας χωρίς αντιστάσεις, που δεν θα φέρνει εμπόδια, αντίθετα θα διευκολύνει την αγωνιώδη τους προσπάθεια σήμερα να αποσπάσουν επενδύσεις και κεφάλαια από τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους συμμάχους, ως όρους επιβίωσης για να ντίopia αφενικά μέσα στο σύγχρονο, άθλιο-αντικοινωνικό, παγκόσμιο καπιταλιστικό ανταγωνισμό της κυριαρχίας.

Η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στην οποία εναρμονίζεται το ελληνικό κράτος απαιτεί **απόλυτη τάξη** μπροστά στη διεθνοποιημένη κυριαρχία και οι μπάτσι και οι χαφίδες ολόκληρης της Ευρώπης, κατευθυνόμενοι από την ΤΡΕΒΙ που ελέγχεται από τους αμερικάνους καθώς και τα διεθνή καταδικαστικά κέντρα που χρηματοδοτούνται από μεγάλες εταιρείες, αναλαμβάνουν να την επιβάλλουν.

Σ' αυτή τη φάση οι κυρίαρχοι προσπαθούν να επιβάλλουν στο όνομα του «αντιτρομοκρατικού αγώνα» το πρότυπο του ανθρώπου που θα ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες εκμετάλλευσης και υποταγής, επιζητώντας όχι μόνο την τεχνητή κοινωνική γαλήνη αλλά και την **ενεργητική κοινωνική συναίνεση** στα εγκληματικά τους

ΚΟΠΟΣ: ...ότι επωμίζομαι υθύνες...»

σχέδια.

Δεν είναι λοιπόν τα στοιχεία και οι αποδείξεις που κάνουν ιδιαίτερα επικίνδυνη για την κοινωνική αντίσταση και αξιοπρέπεια αυτή την υπόθεση, αλλά το κλίμα που επιβλήθηκε, αυτό δηλαδή που επιτρέπει στις δικαστικές αρχές να λένε και να κάνουν Ο,ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ, αυτό που έστειλε αναπόδεικτα ανθρώπους στη φυλακή, αυτό που επέτρεψε να περάσει ο τρομονόμος, κλίμα το οποίο οι νεοφιλελεύθεροι εξουσιαστές θα θελήσουν να διατηρήσουν πάση θυσία.

Οι θρασυδειλοί τρομολόγνοι της κρατικής εξουσίας, μένανε άλλωστε άναυδοι από την αταλάντευτη πολιτική στάση του Κ. Μαζοκόπου, τα όρια των ευθυνών των οποίων μέχρι τώρα ανέλαβε την ευθύνη είναι σαφή, δεν επιδέχονται κανενός είδους περιπολογίες και δεν υποσημαίνουν συμμετοχή στην «Ε.Α.», όπως ισχυρίζονται οι δικαστικές αρχές.

Η αποστολή προκηρύξεων των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων προς διάφορες πλευρές (ασπικό τύπο, δημοσιογράφους, πολιτικούς, εξωκοινοβουλευτικά έντυπα) είναι μια πραγματικότητα την οποία κανείς δεν μπορεί τελικά να διαστρεβλώσει και να τη χρησιμοποιήσει για τους άθλιους σκοπούς του. Διαφορετικά δεν μένει παρά να κατηγορηθεί και η εισαγγελία, στην οποία, όπως μάθαμε, στάλθηκε επίσης η προκήρυξη για την εκτέλεση του βασανιστή-ψυχιατρού Μαρτύου. Με ανακοίνωση της στις 14/12 η ίδια η «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ» διέλυσε κάθε απόπειρα-δυνατότητα σύνδεσης του αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου μ' αυτήν, όπως φυσικά και με τους 3 άλλους αγωνιστές. Σ' επί-

μαχα σημεία η οργάνωση αναφέρει:

«Με αφορμή τον τραυματισμό του Μαζοκόπου και την αποκάλυψη, όπως ισχυρίζονται οι δικαστικές αρχές-συμμορίες, κάποιων εκρηκτικών και όπλων σε αποθήκη της οδ. Μαυρικίου η ηγεσία των δικαστικών αρχών-συμμοριών θεώρησε σκόπιμο να μας «εξαρθρώσει» κατασκευάζοντας ως μέλη άτομα που ουδεμία σχέση έχουν με την πολιτική και πρακτική της «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ...»

«... Στην πρώτη όπως και στη δεύτερη ενέργειά μας βγάλαμε και στείλαμε στις εφημερίδες, σε περιοδικά, σε εφημερίδες εξωκοινοβουλευτικού χώρου και στα επαγγελματικά γραφεία της οδ. Σωκράτους, 4 πρωτότυπες (x 2 καρμπόν) άρα 12 επίσης και 12 φωτοτυπημένες ανακοινώσεις μας. Η πολλαπλή διαπιστωμένη διάθεση των εγκλεστών από τις κατά καιρού γράφες των οδών Μπουμπουλίνας, Μεσογείων, Αλεξάνδρας, να κατασκευάζουν πλαστές οργανώσεις μαϊμούδες με πλαστές προκηρύξεις, στην προσπάθειά τους να δείξουν ότι παράγουν αντιπρομοκρατικό έργο, κρίνει αυτοονόητη την έκδοση των ανακοινώσεών μας με τον παραπάνω τρόπο...»

«... Τελειώνοντας δηλώνουμε ότι κανένας σύμφυτός μας δεν έχει συλληφθεί ούτε κινδυνεύει να συλληφθεί. Όλοι οι σύμφυτοί είμαστε καλά, είμαστε εδώ και θα είμαστε σύντομα εκεί που απαιτεί η κοινωνική ευαισθησία και η πολιτική ωριμότητα...»

«Όσο για τ' αποτυπώματα, η περίπτωση Μπουκουβάλα στην «υπόθεση Καλογρέζα» είναι μάλλον άκρως διδακτική και αποκαλυπτική...

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ Η.Π.Α.

Αξίζει να σημειωθεί και να προσεχτεί, ότι κατά τη διάρκεια των γεγονότων, ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης Ν. Κουτελιδάκης, βρισκόταν σε συνεχή επαφή, εκτός φυσικά από την ΕΥΠ και με τις αρμόδιες υπηρεσίες της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα, ενώ σύμφωνα με δηλώσεις ατόμων που εξετάστηκαν ως μάρτυρες, τις ανακρίσεις διέυθυναν αμερικάνοι. Ο ίδιος άλλωστε τους τελευταίους μήνες είχε ταξιδέψει πολλές φορές στο εξωτερικό για θέματα «τρομοκρατίας» ενώ μόλις στις 5/12 είχε συναντηθεί με τον προϊστάμενο του «τμήματος αντιτρομοκρατίας» του αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών Μαρς Μπάσμπι.

Αποκαλυπτικά γεγονότα που καταδεικνύουν τη διεθνοποιημένη συνομοσπία της κρατικής καταστολής, που συμπυκνώνεται στην πάλη και οργάνωση των κρατών ενάντια στην «τρομοκρατία» υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, ιδιαίτερα αμειλίγη κατά τη σύγκληση των πάλαι ποτέ ανατρεπόμενων υπερδυνάμεων Ανατολής-Δύσης.

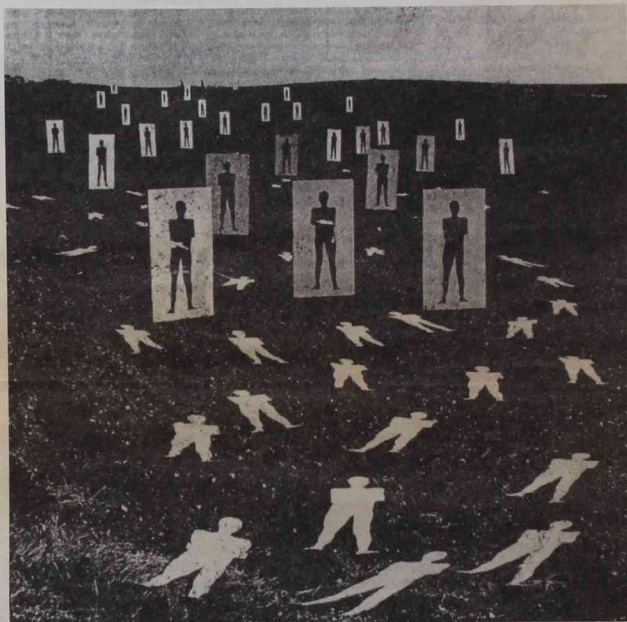
Το πρώτο ψέμα που συντελείται σ' αυτή τη μεθόδευση είναι ο προσδιορισμός της «τρομοκρατίας» που αφ' ενός τείνει να συμπεριλάβει όλες τις αντικαθεστωτικές πρακτικές και αφ' ετέρου να κατασκευαστεί ένα ιστορικό μέσο πάλης, την ένοπλη αντίσταση, στη συνείδηση των καταπιεσμένων. Δεν είναι θα παράξουν, ούτε παράλογο κάθε φορά που χτυπιέται το συμφέρον των κυρίαρχων αυτοί το να παρουσιάζουν σαν κίνημα κατά του γενικού συμφέροντος. Οι «λέω λαού» εξουσιαστές στηριγμένοι σ' αυτή την αφαίρεση προσδοκούν σε μια «αντιπρομοκρατική» υποείρρωση, επιστρατεύοντας κάθε φορά την πτωματολογία, την καταστροφολογία και τη καψιμοδολαγρία.

Πίσω όμως από τον πραγματικό πόλεμο που κηρύσσει ένας αντίρπτης με το καθεστώς, κρύβεται ένα ολόκληρο σχέδιο παραπληρώσεων. Η ένοπλη πάλη χρησιμοποιείται σαν επίφαση στο βαθμό που η απειλή επί του ειδικού συμφέροντος των κυρίαρχων διατηρείται και παραμορφώνεται στην κοινωνική συνείδηση, εμφανιζόμενη

σαν γενική απειλή.

Η ενδυνάμωση της κυριαρχίας στις «περιοχές αδύνατης έντασης» όπως χαρακτηρίστικα ορίζεται η ένοπλη πάλη από τους αμερικανούς επιτελάρχες, αποσκοπεί στην αποδυνάμωση, την απομόνωση και την εξόντωση των ένοπλων αγωνιστών. Αυτοματικά όμως οι επεκτατικές επιλογές του κράτους διεισδύουν στην κοινωνία με ολοκληρωτικό τρόπο, συνολικοποιώντας τη στρατηγική της επίθεσής του. Οι ένοπλοι αναπαύονται παντού, έτσι ώστε η καταστολή να είναι προσελάσιμη σε κάθε χώρο, αλλά και σε κάθε άτομο.

Το επιθετικό σχέδιο της εξουσίας ανατροφοδοτείται με τη **συνείνεση** του συνόλου του κομματικοπολιτικού φάσματος στα «αντιτρομοκρατικά» προτάγματα του καθεστώτος, με φυσικό επακόλουθο την ένταση των διαδύσεων και ερευνών, την πολιτικοτεχνική ενίσχυση των δικαστικών αρχών και εν τέλει την οχύρωση του θεσμο-νομοθετικού οπλοστασίου του κράτους.

«ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΜΕ ΛΟΓΙΑ»

(D. Cooper)

Οι νόμοι ως το αυθαίρετα επιβαλλόμενο πλαίσιο λειτουργίας για την κοινωνία, αποτελούν εκείνους τους απαγορευτικούς κανόνες, μέσω των οποίων διασφαλίζεται τόσο η ύπαρξη των απάνθρωπων μηχανισμών και θεσμών του κράτους, όσο και οι άθλιες αξίες του συστήματος, το οποίο υπηρετούν. Το γεγονός ότι ορισμένοι απ' αυτούς αποτελούν ιστορικές κατακτήσεις της κοινωνίας, δεν αναιρεί τη συνολική αναπνευστική τους ύπαρξη και λειτουργία, στο βαθμό που πάντοτε δίπλα σε κάθε «επιτρέπεται» που «κατακρίνεται» υπάρχει κι ένα «απαγορεύεται», εκέγγυο της διατήρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας.

Σήμερα, σε μια περίοδο γενικευμένης ανασυγκρότησης της ελλ. κοινωνίας, ο ταυτόχρονος εκσυγχρονισμός του θεσμονομοθετικού πλαισίου, αυτή η υπερπαραγωγή και **κρίση η εφαρμογή** νόμων της τελευταίας περιόδου, έκανε ορατό περισσότερο από ποτέ πως, ΟΤΑΝ ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ-ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ.

Εδώ και πολύ καιρό δεν χρειαζόταν και ιδιαίτερες πνευματικές αρετές για να γίνει κατανοητό στον καθένα, ότι ο περιβόητος «αντιτρομοκρατικός» νόμος ήταν στα σκαριά. Επειδή η όλη συζήτηση και φιλολογία που ξεκίνησε, έκοιμει την εντύπωση ότι δημοβόργησε έναν μύθο γύρω απ' αυτόν, να λέγαμε και αρχική, ότι η επικίνδυνη ιδιαιτερότητά του, δεν έγκειται τόσο σ' αυ-

τά που προβλέπει και ποινικοποιεί, αλλά κύρια στον ΤΡΟΠΟ με τον οποίο πέρασε και εντέλει στο ΚΑΙΜΑ που επέβαλε στην κοινωνία το κράτος με την ψήφισή του. Κι αυτό γιατί ΟΛΑ όσα προβλέπονται σήμερα στο νέο «αντιτρομοκρατικό» προήπτηχαν στον τρομοκρατικό ποινικό κώδικα. Γι' αυτό και το πρωτόγνωρο των διαδύσεων, ερευνών, σπερήσεων «δικαιωμάτων», προφυλακίσεων, που προηγήθηκε της ψήφισής του, προς έκπληξη πολλών, ΗΤΑΝ ΝΟΜΙΜΟ. Αν κάτι πάνω απ' όλα απέδειξε και «υπενεθύμισε» σ' ορισμένους η «υπόθεση Μαζοκόπου», ήταν ακριβώς ότι πίσω από την εξωραϊσμένη, εξιδανικευμένη δημοκρατία, κρύβεται ένα στεγνό συνταγματικότατο ολοκληρωτικό οπλοστάσιο του κράτους, έτοιμο να κατασπαράξει με το άλλοθι της νομιμότητας, όταν οι καιροί το απαιτούν, κάθε φωνή αντίστασης και διαμαρτυρίας.

Πραγματικά όσοι προσπάθησαν να εξασκίσουν κριτική στα γεγονότα και στον τρομονόμο, από τη σκοπιά της υπεράσπισης των συνταγματικών κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων ΒΟΥΒΑΘΗΚΑΝ.

Καμιά διδαγχή του «αντιτρομοκρατικού» δεν είναι αντισυνταγματική, κανένας «διαιρετικός» συνταγματολόγος που καιροφυλακίωσε, για ιδιοτελείς ή αναπολιτευτι-

Συνέντευξη από σελ. 9

κούς λόγους, να βγάλει το νομο αντισυνταγματικό δεν τα κατάφερε.

Αν και εκ προοιμίου δεν μας τίθεται ζήτημα συνταγματικότητας ή μη, κάνουμε την παρατήρηση για να αποδείξουμε, ότι ειδικά στον «αντιτρομοκρατικό», όπου συμπυκνώνεται όλη η φιλοσοφία της κρατικής καταστολής, θα ήταν και αντικειμενικά ανούσια και μάταια μια τέτοια αντιστοίχιση. Ο αγώνας ενάντια στον τρομονόμο, ο αγώνας για την ελευθερία, την ισότητα, την κοινωνική αλληλεγγύη, βρίσκονταν βέβαια έτσι κι αλλιώς πάντοτε και σε όλες τις εποχές ΕΕΩ και ΕΝΑΝΤΙΑ από τα εκάστοτε επιβεβλημένα νομικά όρια.

Για άλλη μια φορά λοιπόν το κράτος

διακηρύσσει τη μοναδικότητα και την παντοδυναμία της συνταγματικά κατοχυρωμένης πολιτικής τάξης του, εξοβελίζοντας την αυτόνομη-βίαιη αμφισβήτηση στο χώρο του πολιτικού φαινομένου, επενδυμένη μ' όλη την αξιολογική φόρτιση του τελευταίου. Η εγκληματικοποίηση-αποπολιτικοποίηση της επαναστατικής δράσης και η ταύτισή της με το έμπόριο του θανάτου, υπό τον όρο «οργανωμένο έγκλημα» είναι ανιστόρητα κραυγαλέα. Η «έκφραση γνώμης» και η «υποψία», συνιστούν σοβαρότατα αξιόποινα αδικήματα, για να πολιτικοποιηθεί έτσι η κοινωνική ευαισθησία και αλληλεγγύη, ενώ οι σκευωρίες βρίσκονται μ' αυτόν τον τρόπο στην ημερήσια διάταξη. Η ασφυκτική λογοκρισία κάθε μη

συναρπαστικής λογικής είναι γεγονός (βλ. διότι «Ελευθεροτυπία» για ανακοίνωση της «Κίνησης» σχετικά με τη σκευωρία).

Συνάμα η κρατική τρομοκρατία δεν στοχεύει απλά στην εξόντωση των διαφωνούντων ή στην προληπτική καταδίωξη της κοινωνίας σε πολιτική αφλογιστία και τεχνική κοινωνική γαλήνη, που αποτελούν κλασικούς στόχους των διάφορων μορφών της κρατικής καταστολής, αντίθετα επιδιώκεται ο βίαιος εξαναγκασμός της κοινωνίας σε ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ υποστήριξη στα εγκληματικά του σχέδια. Διευρύνει λοιπόν τη νομιμοποιημένη καταστολή πέρα από τα έμφιατα κρατικά όργανα, με την προ-

τροπή και επιβράβευση του καφειδισμού. Το κλίμα της τρομοκρατολογίας και τρομοκρατοφобίας που επιβλήθηκε τον τελευταίο καιρό, ανοίγει πράγματι διπάπια το δρόμο για τη μετατροπή της ελληνικής κοινωνίας σ' ένα απέραντο «καφειδοχώρο». Και πέρα από τη μαζική ηθική εξαχρείωση, δημιουργούνται ακόμα και οι όροι για συγκρότηση οργανωμένων συμμοριών «κυνηγών κεφάλων».

Με επίφαση δε την «προστασία των κατηγορουμένων» θεσμοθετείται η απομόνωση τους, με αποκορύφωμα τη δολοφονική προοπτική του αργού θανάτου των «λευκών κελιών».

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Για όσους δεν είναι διατεθειμένοι ν' αποδεχτούν το μονόδρομο της κρατικής βίας και βαρβαρότητας σήμερα, η αντίσταση στον τρομονόμο και την εν γένει κρατική τρομοκρατία, δεν είναι ένα γενικό και αφηρημένο πρόταγμα.

Αφορά πολύ συγκεκριμένα, την υπεράσπιση και αλληλεγγύη στον κοινωνικό αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου, ενάντια στη διάγκωση της πραγματικότητας που την πιθανότατα «ειδική» μεταχείριση του στις φυλακές και την υπεράσπιση και αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγωνιστές Κ. Κογιάνη, Γ. Μπουκεταρίδη, Ρ.Μ. Μπέρκινερ, για την κατάρρευση της σκευωρίας που εξυφάνθηκε σε βάρος τους. Αυτός είναι ο αγώνας που θα σημάει την στην πράξη κατάρρευση των τρομοκρατικών σχεδίων του κράτους.

Στο δωμάτιο της «αντιτρομοκρατικής» θωράκισης του κράτους, οι 3 αγωνιστές, πληρώνουν ακριβώς την πάση θεού αναγκαίοτητα θεσμοθέτησης του «αντιτρομοκρατικού» νόμου. Δεν ήταν τυχαία, η σύλληψη τους μια μέρα πριν και μία μετά από την εξαγγελία του νόμου.

Στο πρόσωπο του επαναστάτη Κ. Μαζοκόπου, το κράτος εκδικείται την πολύμορφη μεταπολιτευτική πορεία των κοινωνικών αγώνων. Ενάντια στη γενικευμένη λεηλασία των ανθρώπινων συνειδήσεων και τη βία και εκμετάλλευση του συστήματος επί 17 χρόνια ο Κ. Μαζοκόπος αγωνίζεται ανάμεσά μας και είναι η υποδειγματική προσωποποίηση της πολυμορφίας των κοινωνικών αγώνων όλα αυτά τα χρόνια. Η συνέπεια και η συνέκλιση του λόγου και της πράξης του, δεν αφήνουν περιθώρια για υπεκφυγές και στρουθοκαμηλισμό.

Τραυμασμένος βαριά, ξεκίνησε απεργία πείνας και δίψας για να σπάσει η απομόνωση του, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή του (έφτασε τα 48 κιλ.) οπαδώντας στην πράξη την εφαρμογή του «αντιτρομοκρατικού» πάνω του.

Η στάση του απέναντι στους διώκτες του και η δήλωση που έκανε σε σχέση μ'

αυτήν, ανάλογη του επαναστατικού του ήθους και της αξιορρείας του, μας υπερβαλλίζει και εδώνει πολλά περισσότερα απ' όσα εμείς θα μπορούσαμε:

«Αντιλαμβάνομαι ότι επωμόμαι μεγάλες ευθύνες για πράγματα και καταστάσεις που έχουν προκύψει και πιθανώς να προκύψουν. Για λόγους προσωπικής αρχής και ηθικής, μου είναι εντελώς αδιανόητο να είχα άλλη στάση απέναντί στην ανάκριση. Οι αρχές μου αυτές έχουν διαμορφωθεί μέσα σ' ένα κοινωνικό κίνημα, που από την αρχή της μεταπολιτευτικής περιόδου και ανάλογα πάντα με τις προτεραιότητες που θέτει κάθε φορά η εξουσία, αντιτάσσεται στην αιχμή της δραστηριότητάς του. Αυτό το κίνημα, που σ' αυτή την περίοδο είναι η μόνη φωνή διαμαρτυρίας και αντίστασης στην Ελλάδα, στο νεοφιλελευθερισμό, στο νεοφιλελεύθερο ολοκληρωτισμό που παγκόσμια θέλει να επικρατήσει».

Ο Κ. Μαζοκόπος ανέλαβε με τόλη και αυταπάρνηση τις ευθύνες του αντικαθεστωτικού του αγώνα. «Αυτό το κίνημα...».

20/12/90

**Όταν μπαίνουν σε ξέ-
να σπίτια ή χτυπάνε το
κουδούνι ή περιμέ-
νουν τον ένοικο ή το
πολύ-πολύ χρησιμο-
ποιούν τους κλειδαρο-
χαφιέδες. ΔΕΝ ΣΠΑ-
ΝΕ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ, Α-
ΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΘΡΑΣΥ-
ΔΕΙΛΟΙ.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ
Επιτροπή Συνδέσμου με τη FIJL
Ομπερβιλλιέ (Γαλλία)/Βρυξέλλες

...Για τις κυβερνήσεις, φυσικά, ο τρομορισμός πρέπει να εξαπολύεται σε μεγάλη κλίμακα (και να 'ναι νόμιμος) κι όχι σε μικρή κλίμακα (και να 'ναι παράνομος). Το μαζικό έγκλημα είναι νόμιμος πόλεμος —ή πάλη ενάντια στην τυραννία είναι παράνομη ατομική εξέγερση.

Θα προκαλέσει ίσως έκπληξη στον περιστασιακό αναγνώστη της προπαγάνδας των εφημερίδων το ότι οι Αναρχικοί δέχονται μια τόσο δυσμενή κριτική διαμέσου του τύπου. Αν κανείς αναλογιστεί το ιστορικό του αναρχικού ακτιβισμού στα τελευταία 50 χρόνια, λόγω χάρη, τις ατομικές αποπείρες ενάντια στο Μουσολίνι —έγιναν βασικά τρεις, αποπείρες από τους Τζίνο Λουσέτι (στα 1926), Μικαέλ Σίρρου (στα 1931) κι 'Αντζέλο Σμπαραντέλλο (στα 1932)— την αντίσταση ενάντια στην τυραννία της Μπλοσεβδικής Ρωσίας, τόσο με ατομικές αποπείρες όσο και μ' ένοπλη αντίσταση στην Ουκρανία κι άλλες εξεγέρσεις, τους διάφορους αντιφασιστικούς αγώνες στην Ισπανία κι αλλού, την πάλη ενάντια στην τυραννία στη Νότια Αμερική και πάει λέγοντας —καμιά απ' αυτές τις ενέργειες δε θα φαίνονταν σε καμιά περίπτωση να δικαιολογεί την επίμονη δυσφήμιση του αναρχισμού στον Τύπο εκτός σε σκόπιμη προπαγάνδα. Όταν κανείς εξετάζει τα ψυχολογικά μαζικά εγκλήματα που είναι ανεξίτηλα συσχετισμένα με το φασισμό, το κυβερνητικό μαζικό μακελειό, τόσο στον πόλεμο όσο και στην εσωτερική καταπίεση, που διαπράττειται από δυνάμεις τόσο καπιταλιστικές όσο και κρατικοκομμουνιστικές και τις μαζικές κτηνωδίες αναφορικά με την καταστολή της αντιπολίτευσης (που έχει ειδικότερα έναν εθνικό χαρακτήρα) ακόμα κι από έθνη που είναι δημοκρατικά στο εσωτερικό, αλλά καταπιεστικά απέναντι στην μειονότητα ή στους λαούς που έχουν υποτάξει, αναρωτιέται κανείς από πού πηγάζει η ιδέα οι δημοσιογράφοι, ότι μπορούσαν να μεταχειριστούν τους Αναρχικούς σα να 'ταν αυτομάτως οι χειρότεροι από όλους τους παλιανθρώπους.

Αλλά φυσικά η συκοφαντική φύση της δημοσιογραφίας την κάνει να βλέπει τις επιθέσεις ενάντια στην εξουσία κι ενάντια στα πρόσωπα που βρίσκονται στην εξουσία, πιο τυραννικά κι αν είναι, σε μια πολύ μεγαλύτερη απειλή απ' ό,τι η γενετοκτονία των λαών ή η επιβολή της αδικίας.

Τα τελευταία χρόνια, αυτό βοηθήθηκε πολύ από τη φύση του ολοκληρωτικού Γκα-ντισμίου, που προτιμάει να περιγράφει τον εαυτό του σε «μη βίαιο» και περιγράφει όλους εκείνους που δεν υιοθετούν τις απόψεις του σε «βίαιο» —«οπαδός της βίας», φυσικά, από πατριωτική σκοπιά, είναι κάθε άτομο που δεν είναι πατριωστής (Σ.Τ.Μ. ειρηνιστής, οπαδός της μη βίας) αλλά η μικρής έκτασης «αναρχοπατριωτική» λατρεία στην Αγγλία και την Αμερική, οι οπαδοί της οποίας αυτοπεριγράφονται σε «μη βίαιοι αναρχικοί», πράγμα που σημαίνει ότι άλλοι είναι «βίαιοι αναρχικοί», υπήρξε τουλάχιστον ένας από τους λόγους που συντέλεσαν στη σύγχυση του αναρχικού ακτιβισμού μ' οποιαδήποτε άλλη μορφή, ή αν κανείς επιθυμεί να το διατυπώσει μ' εκείνο τον τρόπο, μ' οποιαδήποτε άλλη μορφή τρομορισμού. Ανθρώποι σε το Σαμπάτ και το Ντουρουτί δεν «πίστευαν» στη βία —αν «πίστευαν» στη βία θα μπορούσαν να 'χαν προσχωρήσει στη Φάλαγγα ή στους Ρεκετέδες και να ικανοποιηθούν. Αλλά αυτοί πίστευαν στην αντίσταση ενάντια σ' εκείνους που επέβαλλαν τη βία τους πάνω στο λαό. Αυτή η αντίσταση ήταν εκείνη που οδήγησε στο να πάρει μια βίαιη στροφή ο ακτιβισμός τους. Η πίστη τους στην αντισυνταγματική ανθρωπιά ήταν εκείνη που έκανε αυτό το βίαιο ακτιβισμό πιο κοντινό στο λαό και πιο αναπόσπαστο μέρος του, απ' ό,τι οι αγώνες του «Τρίτου Κόσμου», δίχως ν' αναφέρουμε τους πολέμους των Μεγάλων Δυνάμεων.

«Διεθνήσις»

(Από: «ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ» - ΑΛ. ΜΕΛΤΣΕΡ)

Συν. από σελ. 5

κύμα καταλήψεων, πρωτόγνωρο για τα ελληνικά δεδομένα, που περικλείει μέσα του μια δυναμική με απρόβλεπτες συνέπειες, έρχεται να ταραχτεί αυτή την κοινωνία της παθητικοποίησης και της συντηρήσης. Ξεφύγοντας απ' τους παραδοσιακούς τύπους της «ήπιας» και «συναρπαστικής» αντιπολίτευσης, που μέχρι τώρα ήταν γνώρισμα του φοιτητικού «κινήματος», θέτει καινούργιους στόχους και πρακτικές. Το ότι τα αημάτα τους κινούνται ακόμα μέσα σ' ένα πλαίσιο που δε φτάνει τα όρια της σύγκρουσης και ολοκληρωτικής αμφισβήτησης των υπάρχοντων θεσμών του συστήματος, ίσως να οφείλεται στην απειρία και την μη ύπαρξη αγωνιστικού παρελθόντος. Παρ' όλα αυτά, σε αντίθεση με τις κινητοποιήσεις των καθηγητών το καλοκαίρι και την ολοκληρωτική τους συντηριή απ' τον Υπ. Παιδείας, οι μαθητές κατάφεραν μια οπισθοχώρηση των «νεοφιλελεύθερων» εξουσιαστών, τα όρια της οποίας δεν έχουν ακόμα ξεκαθαρισθεί. Και αυτό γιατί τα αιτήματά τους ξεφεύγουν απ' τ' αντίστοιχα συντηρητικά των καθηγητών. Η

εξέλιξη που θα 'χαν αυτές οι κινητοποιήσεις εξαρτάται απ' τους ίδιους τους μαθητές. Με την αυτοοργάνωσή τους και το αναπαλλοτρίωτο εξεγερσιακό τους ένστικτο, μπορούν να δώσουν μια συνέχεια και μια επαναστατική κατεύθυνση στον αγώνα τους, που πολλοί τους κάνουν ν' ανησυχήσουν. Αυτό το συνεχές αυξανόμενο κύμα καταλήψεων και διαδηλώσεων των μαθητών, που στην παρούσα φάση πλαισιώνεται κι απ' τους φοιτητές, μπορεί ν' αποτελέσει το αρχικό ενδοκίνητο αμφισβήτησης. Ο εργαζομενός τους απ' τα ΜΑΤ, οι επεμβάσεις εισαγγελέων και οι παρακολούθησεις τους απ' τους ασφαλίτες, δικαιώνει ακόμα μια φορά αυτό που 'χουμε προβλέψει, τ' ότι δηλαδή ο οργανωμένος εφιάλτης είναι παρών και αυτή τη φορά απειλεί όχι μόνο τους λίγους «κακούς», αλλά όλους όσους εκφράζουν και την παραμικρή τους αντίθεση στα νέα σχέδια της κυριαρχίας.

Εμείς σαν αναρχικοί, είτε εργάτες, είτε φοιτητές, είτε άνεργοι, είμαστε έξω απ' τη λογική του «προοδευτικού» Πανεπιστημίου. Κοινή πίστη όλων μας είναι πως η εξουσία και η κυριαρχία των κοινωνικών δομών εξαρτώνται απ' την

ανταρροπή των ατόμων, όπου μπορεί να επιβεί το κράτος (οικογένεια, σχολείο, Πανεπιστήμιο) καθώς και απ' τον ιδεολογικό έλεγχο και πως η εξουσία του κράτους και της οικονομίας στηρίζεται σ' ένα πειθιγμένο πληθυσμό. Αν για κάτι πρέπει να αντισταθούμε στο νομοσχέδιο είναι μόνο απ' την οπτική ότι αυτό συνετέλει στην προσπάθεια ολοκληρωτικού ελέγχου της κοινωνίας κατ' επιλογή των νέων καθεστωτικών δυνάμεων και των νέων όρων κυριαρχίας. Πρέπει να πολεμήσουμε τη νοοτροπία αυτού του νομοσχεδίου, που 'ναι η χωρίς όρους τυφλή υπακοή και υποταγή στη νέα κατάσταση πραγμάτων.

Παίρνοντας σαν σημείο αναφοράς, όχι το «νόμο-πλαίσιο» αλλά το θεσμό του Πανεπιστημίου και γενικότερα της δημόσιας εκπαίδευσης, πρέπει να εντείνομε έναν αγώνα μέσα κι έξω απ' το Πανεπιστήμιο, μετέχοντας σ' αυτόν σαν υποψηφία θύματα των εκμεταλλευτών και όχι με την ιδιότητα του φοιτητή. Το ζητούμενο στο μέλλον είναι ένα εκπαιδευτικό σύστημα, που ν' ανεβάζει το επίπεδο συνείδησης κάθε ατόμου σε μια κατανόηση των κοινωνικών και ιστορικών δυνάμεων που δημιουργήσαν την

ταρινή κοινωνία και που καθορίζουν την κοινωνική θέση του ατόμου. Αυτό μπορεί να γίνει διαμέσου ενός συνδυασμού θεωρίας και πρακτικής στον οποίο και οι 2 μεταβάλλονται, καθώς όλοι εργάζονται για μια απελευθερωτική κοινωνία. Δεν πρέπει να υπάρχει ένα πρόγραμμα μελλοντικής αλλαγής, αλλά μάλλον ένας συνεχής διάλογος πάνω και μέσα στους σκοπούς. Η μόρφωση πρέπει να βρίσκεται στην καρδιά μιας τέτοιας επαναστατικής προσπάθειας.

Κατάληψες, διαδηλώσεις, συγκρούσεις μπορεί να 'χουν νόημα, αλλά και συνέχεια, μόνο αν έχουν σαν στόχο τα θεμέλια και το ίδιο το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα, που μας καταδυναστεύει είτε μέσα στο Πανεπιστήμιο, είτε στους χώρους εργασίας, είτε σε οποιοδήποτε άλλο τομέα της ζωής μας. Να αντισταθούμε δυναμικά όπου και όποτε μπορούμε, ενάντια στους αλλοτριωτές του μυαλού μας και της ζωής μας, έχοντας στο νου αυτό που 'πε κάποτε ο Μαρξ Στίρνερ «Το κύριο πρόβλημα είναι να μπορέσουν οι άνθρωποι να φτάσουν στο σημείο να κατέχουν σ' αλήθεια το μυαλό τους».

Συνέχεια από σελ. 7

και στις καταγγελίες για τις θανατοσιότητες των ανθρωποφυλάκων, ημιδοστούς την ρουφιανιά και την υποταγή, προκειμένου να αμβλυθούν οι αγώνες και να απομονωθούν οι ασυμβίβαστοι, αυτοί που βάλλαν την αξιοπρέπεια και την αλληλεγγύη πάνω απ' τη λογική του προσωπικού βολέματος και του «να την βγάλουμε καθαρή».

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Για όσους ακριβώς θ' αρνούνται να αποδεχτούν το ρόλο που ετοίμασε γι' αυτούς το κράτος, αδιαφορώντας για τ' ατυχήματα που προσφέρει, οι επιβαρυντικές κυρώσεις, η ελάττωση ή στέρξη του επισκεπτηρίου, ο περιορισμός σε ειδικό κελιά, θα παραμένει, ακριβώς με στόχο τον διαχωρισμό-απομόνωση τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους, δεν θα είχε πραγματικά κανένα νόημα να επικεντρώσουμε την κριτική μας στον υπερπληθυσμό των φυλακών ή στο ότι με τη φυλακή δεν μειώνεται το ποσοστό της εγκληματικότητας, ούτε κατά συνέπεια να αναζητήσουμε εναλλακτικούς τρόπους έκπωσης της περιπαιχτής της ελευθερίας ποιότητος. Δεν σκοπεύουμε να ζητήσουμε από το κράτος ή απ' οπουδήποτε άλλου την χορήγηση των οικονομικών πόρων που είναι αναγκαίοι για την υλοποίηση των εξαγγελόμενων θεσμών και μέτρων, ούτε μας ενδια-

φέρουν οι θεωρίες περί του αν ο στόχος της ποιότητας πρέπει να είναι ή όχι η αγωγή και η κοινωνική επανένταξη του «δράστη». Όλα αυτά αφορούν τους καρεκλοκένταυρους θεωρητικούς της εγκληματολογίας, της σωφρονιστικής, κοινωνιολόγους-ψυχιάτρους, δημοκράτες και εναλλακτικούς, όλους αυτούς δηλαδή που έχουν αναλάβει εργολαβικά να επικαλύψουν-εξωραίσουν την φυλακή με τ' αφηρημένα ιδεώδη του ύψιμου ευρωπαϊκού προοδευτισμού.

Η σκέψη μας ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ στα παραπάνω **κατευθύνεται** στην αποκάλυψη και το ξεσκέπασμα της νέας ποιοτικά αναβαθμισμένης απάτης της εξουσίας και **απευθύνεται** σ' όλους αυτούς που ποτέ «δεν δέχτηκαν σαν όρο ζωής τη φυλακή», υπερασπιζόμενοι μέσα κι έξω από τις φυλακές, ενάντια στην υποταγή, τον εξευτελισμό και την ρουφιανιά, την αξιοπρέπεια τους, αγωνιζόμενοι διαρκώς για μια άλλη κοινωνία.

Εν τέλει, σ' όλους αυτούς που αρνούνται την προσωπική μιας κοινωνίας ομογενοποιημένης, όπου η άσφον λειτουργία των μηχανισμών και θεσμών της θα παρεμποδίζει από τη γέννησή της κάθε απελευθερωτική πρακτική, έξω και πέρα από ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΑ, ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΑ τυπικά-νομικά όρια, κάθε έμπρακτο αμφισβήτησης της τεχνολογικοποιημένης-επιστημονικοποιημένης κυριαρχίας των αφενάκων.

ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ Η. ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ;

Εδώ και πολύ καιρό θέτουμε επανειλημμένα το ζήτημα του επαναπροσδιορισμού της αντίστασης στα νέα σχέδια της κρατικής εξουσίας. Οι τελευταίες επιλογές της επιθεωρούν διαρκώς την αγωνία μας και θα πρέπει να σκύψουμε όλοι με σοδάρωπτα στο πρόβλημα.

Τόσο το περιεχόμενο της, όσο και οι τρόποι της είναι ζητήματα που θα πρέπει να διερευνηθούν μακριά από τη βαριεστημένη λογική που εκφράζεται με το «ό,π. μπορούμε κάνουμε». Όταν την ίδια στιγμή που η εξουσία φοράει το εξωραϊσμένο-εκουχρονιστικό της προσωπίδιο, εσύ π.χ. καταλαμβάνεις συμβολικά το Γεντί Κουλέ, που συμβολίζει το παρελθόν της που και η ίδια πλέον απαρνείται και αποποιείται, προσφέρει άλλοθι επίδειξης υποκριτικού φιλελευθερισμού στην εξουσία και ταυτόχρονα βρίσκεισαι πολύ μακριά από την επίκαιρη κριτική που είναι το ζήτημά μας.

Δεν είναι βέβαια ο σωστός χώρος για να καταδείξουμε μπροστά στο φαινόμενο της ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ανασυγκρότησης του θεσμικού πλαισίου της εξουσίας, την (αυτο)πάτη της υπεράσπισης των συνταγματικών

κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Τουλιάσιον όμως στο πρόβλημα των φυλακών, τούτο θα πρέπει να έγινε ξεκάθαρο, στο βαθμό που αυτά τα δικαιώματα των φυλακισμένων διευρύνονται διαρκώς και όπως φαίνεται θα διευρύνονται από την ίδια την εξουσία. Το πρόβλημα είναι άλλο.

Ο επίκαιρος αυτόνομος επαναστατικός αγώνας, εφ' όσον φυσικά συζητάμε σ' αυτή τη βάση και προοπτική, βρίσκεται μακριά από την επίκληση αυτών των δικαιωμάτων, αφού ακριβώς το κράτος από τη μια τα προσφέρει το ίδιο και από την άλλη ισορροπεί με νέους τρόπους: ιδεολογικά και τεχνολογικο-μηχανικά τον απαιτούμενο κοινωνικό έλεγχο.

Και είναι εκεί που θα πρέπει να επικεντρωθεί η σύγχρονη έμπρακτη κριτική και η οποία πρώτ' απ' όλα θα πρέπει να αποβάλλει από πάνω της περιορισμούς, υπό το βάρος τεχνικών διλημάτων της εξουσίας, περί «νομιμότητας» και «παρανομίας», αποκτώντας στη συνέχεια την τόλμη και την φαντασία που ο σημερινός «ρεαλισμός» τείνει να ισοπεδώσει.

ΜΕΤΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟΔΙΚΟ ΧΩΛΓΚΕΡ ΜΑΪΝΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ

Για τη διάρκεια παραμονής του υπόδικου Χώλγκερ Μάινς στις εδώ φυλακές, διατάσσεται το ακόλουθο:

1) Η εξωτερική πύλη θα φρουρείται από τη στιγμή που θα ανοίγει μέχρι τη στιγμή που θα κλείνει από δύο φρουρούς. Για το χρονικό διάστημα, από το κλείσιμό της μέχρι την ώρα της νυχτερινής θύραδας δεξ δεύτερη διάταξη.

2) Ενίσχυση της νυχτερινής θύραδας με έναν ακόμα φρουρό, που θα ελέγχει την περιοχή του Α προαυλίου, την περιοχή ανάμεσα στην εξωτερική πύλη και το κεντρικό κτίριο, όπως επίσης και την είσοδο προς το Β προαύλιο. Ο φρουρός αυτός θα είναι σε συνεχή επικοινωνία με την εξωτερική πύλη.

3) Αυξημένος έλεγχος σε κάθε είδους επισκέπτες και σ' όλα τα μεταφορικά μέσα. Για όλα τα άτομα που επιθυμούν άδεια εισόδου έξω από τις καθορισμένες ώρες επισκεπτηρίου, πρέπει να γίνεται από πριν μια εξακρίβωση των στοιχείων τους, και εν ανάγκη μέσω τηλεφωνικής επικοινωνίας με το τοπικό αστυνομικό τμήμα. Το ίδιο ισχύει και για άτομα που προσέρχονται με στολές υπηρεσίας (στρατιωτικοί, αστυνομικοί κλπ. Σ.τ.μ.).

4α) Οι επισκέπτες του προφυλακισμένου Χ.Μ. — συμπεριλαμβανομένων και των δικηγόρων — θα παίρνουν άδεια επισκεπτηρίου μόνο μετά από ρητή εντολή του επιθεωρητού για θέματα ασφαλείας — ή αν αυτό δεν γίνει δυνατό, μετά από εντολή των υπηρεσιακών επιθεωρητών.

4β) Η επίσκεψη θα γίνεται στους διοικητικούς χώρους των φυλακών. 5α) Οι επισκέπτες του προφυλακισμένου Χ.Μ. — συμπεριλαμβανομένων και των δικηγόρων — θα υπόκεινται πριν από την άδεια εισόδου σε σωματική έρευνα (γυάλισμα παλτού και σακακιού, άδειασμα των τσέπων, ψηλάφισμα πάνω από τα ρούχα). Θα γίνεται έρευνα και σ' ό, τι φέρουν μαζί τους (τσάντες, φάκελοι κλπ.).

5β) Δεν επιτρέπεται να έχουν μαζί τους κατά τη διάρκεια της επίσκεψης μαγνητόφωνα ή άλλες παρόμοιες συσκευές.

5γ) Σε περίπτωση που η έρευνα γίνεται σε γυναίκα επισκέπτη, να ειδοποιείται πριν από την επίσκεψη η αστυνομία.

5δ) Οι επισκέψεις στον υπόδικο Χ.Μ. θα γίνονται με την παρουσία δύο υπαλλήλων των φυλακών.

5ε) Κατά τη διάρκεια επίσκεψης δικηγόρου, που θα γίνεται δίχως επιτήρηση, ο χώρος του επισκεπτηρίου θα φρουρείται από έναν ένοπλο φρουρό, που θα βρίσκεται μπροστά από την πόρτα του.

5στ) Ο υπόδικος μετά από κάθε επίσκεψη θα υπόκειται σε εξονυχιστικό έλεγχο από την αρμόδια υπηρεσία, με την ταυτόχρονη παρουσία κι ενός ακόμα υπαλλήλου.

6) Κατά τη διάρκεια που ο υπόδικος Χ.Μ. θα κινείται σε ελεύθερους χώρους, απαγορεύεται η είσοδος στις φυλακές κάθε οχήματος, που θα θέλει να περάσει στην περιοχή του Α προαυλίου. Σε περίπτωση που ο οδηγός θα θέλει να περάσει στις υπόλοιπες περιοχές των φυλακών, θα του δίνεται άδεια μόνο εάν είναι άτομο γνωστό — άτομο τροφοδοσίας κλπ. Η αρχή και το τέλος του ελεύθερου χρόνου για τον υπόδικο Χ.Μ. θα ανακοινώνεται κάθε φορά στη φρουρά της εξωτερικής πύλης από την υπηρεσία ελέγχου.

7) Ο υπόδικος Χ.Μ. θα κρατείται σε αυστηρή απομόνωση, στο δεύτερο τμήμα των φυλακών, στο κελί 51.

8) Τα κελιά που βρίσκονται ακριβώς από πάνω, από κάτω, δεξιά και αριστερά από το δικό του, θα παραμένουν μόνιμα άδεια.

9) Το κελί του Χ.Μ. θα είναι διπλοκλειδωμένο μέρα και νύχτα. Ο σέρτης θα εφοδιαστεί επιπλέον και με λουκέτο. Το κλειδί θα βρίσκεται στα χέρια της υπηρεσίας ελέγχου. Κατά την απουσία του υπεύθυνου της υπηρεσίας αυτής, το κλειδί θα κρατείται από τον αρχιφυλάκα. Κάθε παράδοση του κλειδιού από το ένα άτομο στο άλλο θα καταγράφεται σε ιδιαίτερο βιβλίο. Ο επιθεωρητής ασφαλείας θα έχει στη διάθεσή του ένα αντικλειδί του λουκέτου.

10) Η παράδοση του φαγητού και των ειδών καθαριότητας, όπως και η αλλαγή των ρούχων του, θα γίνεται αποκλειστικά από υπάλληλο των φυλακών χωρίς την παρουσία του υπόδικου.

11) Η αναζήτηση του υπόδικου στο κελί του θα γίνεται μόνο με την παρουσία του υπεύθυνου της υπηρεσίας ελέγχου και την συνοδεία ενός δεύτερου υπαλλήλου.

12) Ο φρουρός του δεύτερου τμήματος των φυλακών θα έχει κάτω από συνεχή έλεγχο το κελί του υπόδικου. Όταν κάποιος φυλακισμένος είναι απασχολμένος κοντά στο κελί του Χ.Μ. (όπως για καθαρισμό του διαδρόμου κλπ.) ο φρουρός θα πρέπει να τον παρακολουθεί συνεχώς.

13) Οι προσαγωγές του υπόδικου θα γίνονται μόνο μετά από εντολή ή άδεια του διευθυντού των φυλακών, του αντιπροσώπου του, του επιθεωρητού για θέματα ασφαλείας, του υπηρεσιακού διευθυντού ή του διευθυντού της υπηρεσίας ελέγχου.

14) Οι προσαγωγές μέσα στους χώρους του κτιρίου θα γίνονται μόνο με την ταυτόχρονη παρουσία δύο φρουρών.

15) Ο περίπατος του υπόδικου θα γίνεται με τη συνοδεία δύο φρουρών. Ο ένας θα είναι οπλισμένος, αλλά το όπλο θα είναι κρυμμένο. Ο άλλος θα είναι εφοδιασμένος με ασύρματο. Το ίδιο χρονικό διάστημα θα λειτουργεί ασύρματος στην εξωτερική πύλη, στην υπηρεσία ελέγχου και στην ομάδα περιπολίας. Ταυτόχρονα η περιπόλος αυτή θα επιτηρεί την περιοχή ανάμεσα στην εξωτερική πύλη αυτή και στο διαδρόμο που οδηγεί στο Β προαύλιο μέχρι τον χώρο των πλυντηρίων. Θα είναι εφοδιασμένη με καλυμμένα αυτόματα όπλα.

16) Ο υπόδικος θα φέρει χειροπέδες κατά τη διάρκεια του περιπάτου, από τη στιγμή δηλαδή της εξόδου από το κελί του μέχρι τη στιγμή της επαναφοράς του.

17) Ο υπόδικος θα αποκλείεται από κάθε συλλογική δραστηριότητα, συμπεριλαμβανομένου και του εκκλησιασμού.

18) Καθημερινός έλεγχος του κελιού του κατά τη διάρκεια της απουσίας του, καθώς και καθημερινή σωματική έρευνα.

19) Στο κελί του δεν πρέπει να υπάρχουν επικίνδυνα αντικείμενα (ναβίδες, τανάλλες, ξυριστικά κλπ.). Όταν θα θέλει ο υπόδικος να ξυριστεί, θα του παρέχεται ξυριστική μηχανή με ενσωματωμένη λεπίδα. Δύο φρουροί θα επιτηρούν το ξύρισμα και μετά το τέλος του θα παίρνουν πίσω τη μηχανή ελέγχοντας αν είναι εντάξει (λεπίδα).

20) Όταν ο φυλακισμένος θα θέλει να κάνει μπάνιο, θα οδηγείται από δύο φρουρούς στα μπάνια του κεντρικού κτιρίου.

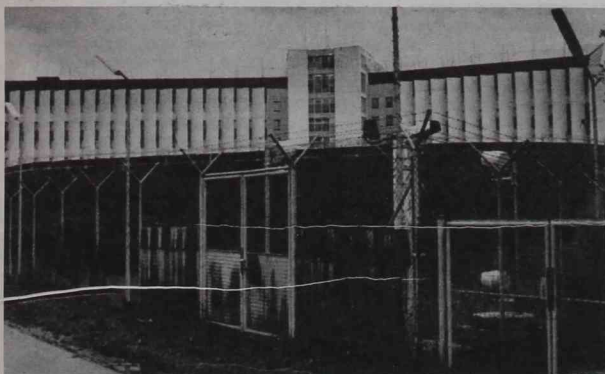
21) Ο υπόδικος θα φοράει τα ρούχα των φυλακών, όσο διάστημα δεν θα έχει αποφασιστεί τίποτα άλλο για τις μεμονωμένες περιπτώσεις.

22) Ο υπόδικος δεν θα ασχολείται με καμιά εργασία.

23) Σε επικείμενο κίνδυνο θα μπαίνουν σε λειτουργία οι ειδικές διατάξεις σύμφωνα με τα σχέδια ασφαλείας και συναγερμού.

WITTICH, 26 Μαρτίου 1973

Ο διευθυντής των φυλακών

Stammheim: ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ.

Το κείμενο που παραθέτουμε, δίνει αμυντικά την εικόνα όλων εκείνων των μέτρων που εφαρμόζονται στις φυλακές υψίστης ασφαλείας, απ' τη στιγμή που θα προφυλακιστεί ή θα φυλακιστεί κάποιος κρατούμενος. Συντάχθηκε από τον διευθυντή των φυλακών WITTICH, με αφορμή τη μεταγωγή στις φυλακές αυτές του υπόδικου Χώλγκερ Μάινς, που είχε κατηγορηθεί για «πρώτη συμμετοχή σε εγκληματική ομάδα...» (εννοείται η «ΦΡΑΣΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ» - RAF). Οι λόγοι που οδήγησαν στη σύνταξη του ήταν η πιθανή απόδραση του κρατούμενου. Ας σημειωθεί, πως ο Χώλγκερ Μάινς ήταν ήδη εδώ και 10 μήνες προφυλακισμένος...

Το ντοκουμέντο μεταφράστηκε από το περιοδικό «KURSBUCH» 32, ROT BUCH VERLAG, 1973 και δημοσιεύτηκε από τις «αυτόνομες εκδόσεις» το 1983, στο βιβλίο: «ΦΥΛΑΚΕΣ — ιστορική εξέλιξη κι ο ρόλος της αρχιτεκτονικής».

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Είναι γνωστή η ρήση του Umberto Eco απ' το 1967, πως αν πριν από χρόνια όποιος ήθελε να πάρει την πολιτική εξουσία σε μια χώρα δεν είχε παρά ν' αποκτήσει τον έλεγχο του στρατού και της αστυνομίας, σήμερα, μια χώρα ανήκει σ' αυτόν που ελέγχει τα μέσα ενημέρωσης.

Όσο για την ενημέρωση, αυτή δεν είναι πια ένα όργανο για την παραγωγή οικονομικών αγαθών, αλλά έγινε η ίδια το κυριότερο απ' τ' αγαθά. Η ενημέρωση έγινε βγαλμένη βιομηχανία. Όταν η οικονομική δύναμη μετατοπίζεται απ' αυτόν που έχει στα χέρια του τα μέσα παραγωγής σ' αυτόν που έχει στα χέρια του τα μέσα ενημέρωσης, που είναι καθοριστικά για τον έλεγχο των μέσων παραγωγής, το πρόβλημα της αλληλεπίδρασης αλλάζει νόημα.

Ο Μάρσαλ ΜακΛουάν, απ' τους πιο γνωστούς μελετητές των ηλεκτρονικών μέσων ενημέρωσης, είχε αφοριστικά δηλώσει κάποτε ότι «ο ηλεκτρισμός και η ηλεκτρονική αφαίρεσαν απ' τον άνθρωπο την ταυτότητά του, μ' άλλα λόγια την ηθική του».

Είναι μ' άλλα λόγια αυτό που είναι κοινός παραδεκτό χωρίς ωστόσο ν' αντιμετωπίζεται ανάλογα με το βάρος του κινδύνου που επιφέρει: «Όταν θριαμβεύουν τα μαζικά μέσα ενημέρωσης, πεθαίνει ο άνθρωπος».

Μαζική κουλτούρα - όγκοι κοπριάς

Η διαμόρφωση της νέας επικοινωνιακής τάξης πραγμάτων ήταν αποτέλεσμα των συνεπειών της εισαγωγής των νέων τεχνολογιών σε ευρύτατους τομείς της σύγχρονης ζωής.

«Η επικοινωνία αρχίζει από την προσπάθεια να μάθεις και να περιγράψεις. Για ν' αρχίσει αυτή η διαδικασία στο μυαλό μας και να περάσει ως αποτέλεσμα στους άλλους, εξαρτάται από τα επικοινωνιακά μοντέλα, τις συμβάσεις ή τους ρόλους δια μέσου των οποίων μπορούμε να δημιουργήσουμε επαφή... Η ιστορία της γλώσσας είναι μια ιστορική διαδικασία προσπαθειών αυτού του είδους και είναι ένα κεντρικό μέρος της ανθρώπινης ιστορίας μαζί με την εξέλιξη των πολιτικών και οικονομικών θεσμών. Και φυσικά μπορούμε να παρατηρήσουμε πως πολλά απ' τα μοντέλα επικοινωνίας που χρησιμοποιούμε γίνονται επικοινωνιακοί θεσμοί... Δεν μπορούμε να εξετάσουμε την εξέλιξη της γενικής επικοινωνίας στη σύγχρονη κοινωνία χωρίς να εξετάσουμε το πώς σχηματίζονται τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας».

Ρέιμοντ Ουίλλιαμς «COMMUNICATIONS».

Οι διαχειριστές της επικοινωνίας σήμερα είναι τα Μέσα Μαζικής ενημέρωσης. Είναι βέβαια γνωστό πως ο ρόλος τους μόνο στις έννοιες ενημέρωση-επικοινωνία δεν ανταποκρίνεται και γι' αυτό στη συνέχεια ο όρος περιγραφής τους που θα χρησιμοποιείται στο κείμενο είναι «Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης».

Η συμβολή αυτών των Μέσων (τύπος, ραδιόφωνο, κινηματογράφος, video, με κυρίαρχο όλων μέσο, την τηλεόραση) στη διαμόρφωση της κοινωνικής ζωής είναι εξαιρετικά βαρύνουσα καθώς αυτά είναι κανάλια πληροφοριών οι οποίες χρησιμοποιούνται για πείθω, παρακίνηση, κατευθυνόμενη ερμηνεία του κόσμου και χειραγώγηση, αναδιοργανώνουν το πεδίο της κουλτούρας και χρησιμοποιούνται στο να καλλυπουν—κλέβουν τον ελεύθερο χρόνο. Όχι άδικα, θεωρούνται σαν ένα σύνολο παραγόντων, που μαζί με θεσμούς όπως η οικογένεια, η θρησκεία και η εκπαίδευση διαμορφώνουν την κοινωνικοποίηση του ατόμου, επιβάλλουν κατευθυνόμενες κοινωνικές στάσεις και απόψεις και συντελούν στη δημιουργία της απαραίτητης για την εξουσία κοινωνικής συναίνεσης. Η κυριαρχία του σύγχρονου Κράτους, η αποδοχή των αρχών και των «αξιών» του από την κοινωνία, περισσότερο από οποιοδήποτε ιδεολογικό καταναγκασμό εγκαθιδρύεται με την κυριαρχία του στο πεδίο της κουλτούρας. Τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης σε συνδυασμό με τους θεσμούς που προαναφέρθηκαν είναι οι βασικοί φορείς διαχείτευσης στην κοινωνία, των «συμβολικών αξιών» που οδηγούν στην «εξήλωση του κυρίαρχου μοντέλου». Η σύγχρονη αυτή «παραπληροφόρηση», επιβάλλει μοντέλα συμπεριφοράς, μοντέλα για συνολική μίμηση τα οποία αναπαράγουν και συντηρούν την εξουσιαστική κοινωνία σ' όλες τις εκφάνσεις της.

Η πολιτιστική βιομηχανία χρησιμοποιεί για τη διοίκηση και την κυριαρχία των μνημάτων της το διαφημιστικό σύστημα στο σύνολό του. Η αύξηση των κοινωνικών δυνατοτήτων στις επικοινωνίες και στον ελεύθερο χρόνο, διευκόλυνε τη δημιουργία των φαινομένων της καταναλωτικής ολοκλήρωσης, δίνοντας τη δυνατότητα για μεγάλες επενδύσεις και κέρδη. Η πολιτιστική βιομηχανία, είναι πλήρως ενταγμένη στην οικονομία της αγοράς. Η βασική αρχή είναι η διαρκής ύπαρξη ανθρώπων καταναλωτών που θα χρησιμοποιούν τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης με μια αυξανόμενη πρόοδο, ώστε και τα καταναλωτικά μνημάτα να γίνονται αποδεκτά,

και ν' αυξάνεται η ζήτηση «επικοινωνιακών» προϊόντων (εφημερίδες, τηλεόραση, ραδιόφωνο, περιοδικά) τα οποία πάλι θα συντελούν στην αύξηση των καταναλωτικών αναγκών και θα αναπαράγουν και διευρύνουν τη μαζική κατανάλωση.

Η μαζική διαφήμιση μέσα στην πληθώρα των προσφερόμενων πολιτιστικών προϊόντων και πληροφοριών, γίνεται ο «τρόπος επικοινωνίας» των βιομηχανιών με τους καταναλωτές τους και τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης αποτελούν τον ενδιάμεσο αυτής της «επικοινωνίας». Το διαφημιστικό σύστημα (που αποτελεί πλέον ολοκληρωμένη επιστήμη του ψέματος) θα ήταν αδύνατο να υπάρχει στην έκταση που υπάρχει σήμερα χωρίς την ύπαρξη και τις δυνατότητες αυτών των Μέσων. Αλλά και τα ίδια τα Μέσα χρησιμοποιούν το διαφημιστικό σύστημα για να προβάλλουν την παραγωγή τους και ν' ανταπεξέλθουν στον ανταγωνισμό που υπάρχει στον τομέα των «βιομηχανιών επικοινωνίας».

Οι μεγιστάνες των μέσων

«Η ειδική σχέση μεταξύ οικονομικής και πολιτιστικής δύναμης, αναδεικνύει σε καθοριστικό το ζήτημα του ελέγχου των επικοινωνιών» (Γκράχαμ Μέρντοκ, 1982).

Η βιομηχανία των Μέσων Μαζικής Παραπληροφόρησης, είτε είναι δημιουργήτρια της αγοράς, είτε πολιτικών σκοπιμοτήτων, δημιουργεί μια μειοψηφία (πολιτική ή οικονομική) που ελέγχει αυτή τη βιομηχανία και παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της ροής των πληροφοριών, που απευθύνονται στο διεθνή χώρο (στο «παγκόσμιο χωριό» όπως εντόπιζε ο Μάρσαλ ΜακΛουάν).

«Οι βιομηχανίες των επικοινωνιών διαρκώς και σε μεγαλύτερο ποσοστό κυριαρχούνται από μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, οι οποίες ελέγχουν σε σημαντικό ποσοστό τα Μ.Μ.Ε., κατακτώντας μ' αυτόν τον τρόπο μια σε μεγάλο βαθμό δυνατότητα να ελέγχουν τις γενικότερες κατευθύνσεις της κουλτούρας» (Γκράχαμ Μέρντοκ, 1982).

Η συγκεντροποίηση στην ιδιοκτησία των Μέσων Μαζικής Παραπληροφόρησης αποδεικνύει και τη σοβαρότητα της πολύπλευρης εξουσίας που αποκτά κανείς με την κατοχή τους. Μια μειοψηφία ελέγχει το σύνολο των πληροφοριών-μηνυμάτων που διακινούνται προς την κοινωνία, εξυπηρετώντας φυσικά τα δικά της συμφέροντα. Τα Μέσα παίζουν τον καθοριστικό ρόλο στην εμπέδωση των κοινωνικών στάσεων που είναι επιθυμητές απ' αυτή τη μειοψηφία και **συντελούν στο να κτυπηθούν στη ρίζα της δημιουργίας τους τυχόν αρνήσεις ή αντιστάσεις**.

Όσο για το φαινόμενο «πολύπλευρο» των μηνυμάτων που θέλησε να αυτοαποκαλείται ο «παραδεισος της ελεύθερης πληροφόρησης», δεν είναι παρά η διακίνηση των πληροφοριών μέσα σ' ένα σύστημα που διευρύνεται και ολοκληρώνεται συνέχεια, καθώς αυτές «ρέουν» απ' το ένα Μέσο στο άλλο, αλλάζοντας ενδοχρόνως τη μορφή, ενώ το πληροφοριακό υλικό και το μήνυμά του παραμένει το ίδιο μέσα στο γύρο της αλληλοπληροφόρησης του ενός Μέσου απ' το άλλο.

Όταν ακόμη και ο «Economist» ανησυχούσε (Φθινόπωρο '89) για την υπερσυγκέντρωση εξουσίας στα Μ.Μ.Ε. στα χέ-

ρια λίγων, αντιλαμβάνεται κανείς πόσο λίγο απέχουν απ' το Μονοπώλιο οι ελαστικοί κάτοχοι των Μέσων αυτών. Οι πλέον γνωστοί σε δυτικοευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά με διεθνείς κατευθύνσεις είναι ο Ρόμπερτ Μάξγουελ και ο Ρούμπερτ Μέρντοκ, με γοργά ανερχόμενο αστέρι τον Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Η πλειοψηφία των εκδοτικών επιχειρήσεων, του τύπου και των οπτικοακουστικών μέσων «επικοινωνίας»-παραπληροφόρησης, βρίσκεται στα χέρια τους. Οι μεγαλοεργασίες αυτοί των Μέσων, γνωρίζοντας την τεράστια δύναμη της εξουσίας που κατέχουν, δεν διατάζουν μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να πολλαπλασιάσουν τα κέρδη και τη σφαίρα επιρροής τους.

Για τα ελληνικά δεδομένα, όπου μέχρι πριν τρία χρόνια επίσημα υπήρχε το κρατικό μονοπώλιο στον τομέα των οπτικοακουστικών μέσων, το παιχνίδι παίχτηκε και κριθήκε με ανάλογα κριτήρια. Η οικονομική και η πολιτιστική εξουσία,

διαβλέποντας τον κίνδυνο απώλειας μεγάλου μέρους της δύναμής της με την εισβολή της δορυφορικής κυρίας τηλεόρασης, αλλά και στα πλαίσια του ανταγωνισμού που θα επέφερε η ευρωπαϊκή ενοποίηση του 1992, έβριξε τον κύβο.

Και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό χρησιμοποιήθηκαν ως πρόφαση τα ζητήματα που έθεταν τα κινήματα για την απελευθέρωση των πληροφοριών από το κρατικό μονοπώλιο και της ελεύθερης διακίνησης των ιδιών. Και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, η αρχή έγινε με το ραδιόφωνο, το οποίο και κυρίως θα απασχολήσει αυτό το κείμενο στο βαθμό που (κατά τη γνώμη της γράφουσας) η λειτουργία της εικόνας είναι απ' τη φύση της τόσο τεράστια και πολύπλοκη θέμα, ώστε χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση, ενώ ταυτόχρονα η ίδια η φύση της εικόνας, τουλάχιστον με τα σημερινά δεδομένα αποκλείει την απελευθερωτική χρήση της και καθλώνει τον θεατή, στο ρόλο του αποκλειστικά παθητικού δέκτη, σε αντίθεση με το ραδιόφωνο, το οποίο έχει τη δυνατότητα να μεταβληθεί πραγματικά σε μέσο επικοινωνίας.

Τα ραδιόφωνα στην Ευρώπη

Μια ματιά στον ευρωπαϊκό ραδιοφωνικό χάρτη, όπως αυτός έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια.

Στις περισσότερες χώρες της Δυτικής Ευρώπης, τα οπτικοακουστικά μέσα «επικοινωνίας» ανήκαν για πολλά χρόνια και αποκλειστικά στο κράτος. Γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '70, άρχισαν να κυριαρχούν οι ιδέες της κοινωνικής ραδιοφωνίας και να δημιουργείται στη μια χώρα μετά την άλλη καθοστές τοπικές δημοτικές ραδιοφωνίες, το οποίο άνοιξε το δρόμο και στην ιδιωτική ραδιοφωνία.

Στη **Σουηδία** από τον Απρίλιο του '75, καθιερώθηκε με νόμο το τοπικό ραδιόφωνο, το οποίο όπως και η Εθνική Ραδιοφωνία και η Σουηδική τηλεόραση, είναι θυγατρική της κρατικής Sveriges Radio. Η τελευταία είναι εταιρία, στην οποία το 60% των μετοχών ανήκουν στα εργατικά σωματεία, ένωση καταναλωτών, λαϊκή επιμέρφωση κλπ., 20% στην ένωση εργοδοτών, ένωση γεωργικών συνεταιρισμών, επαγγελματικές ενώσεις κλπ. και 20% στον τύπο, δηλαδή τις εφημερίδες. Χρηματοδοτείς της είναι η Σουηδική Βουλή. Το ραδιοφωνι-

κό καθεστώς από το 1975 μέχρι σήμερα παρέμεινε το ίδιο.

«Δεν υπάρχουν πειρατικοί σταθμοί στη Σουηδία ή στη Σκανδιναβία γενικότερα. Είμαστε νομιμόφρονες πολίτες και η ραδιοφωνική εξέλιξη συνέβη με πολύ οργανωμένο τρόπο μέσω κρατικών επιτροπών, αξιολογήσεων κλπ.»

Anne Chaabane

Προϊσταμένη Διεθνών Σχέσεων του Σουηδικού Ραδιοφώνου

Στην **Δανία** μέχρι το 1983 η εθνική δανική ραδιοφωνία είχε το μονοπώλιο των εκπομπών στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Από τότε, το επικοινωνιακό καθεστώς διαμορφώθηκε και μετά από μια πειραματική περίοδο, υπάρχουν πια τοπικοί δημοτικοί και ιδιωτικοί σταθμοί. Στο «Νόμο Ραδιοφωνίας» είναι σαφές ότι οι τοπικοί σταθμοί δεν έχουν το δικαίωμα να έχουν έσοδα από διαφημίσεις ή χορηγίες (sponsorships).

Στη **Φινλανδία** η διαμορφωμένη σήμερα κατάσταση είναι καθεστώς ιδιωτικών εμπορικών ραδιοσταθμών, παράλληλα με το κρατικό ραδιόφωνο και ελάχιστες εξαιρέσεις κοινοτικών τοπικών σταθμών.

Στη **Νορβηγία** υπάρχει ένα ανάλογο καθεστώς που επιτρέπει την ύπαρξη ιδιωτικής τοπικής πρωτοβουλίας, παράλληλα και ανταγωνιστικά προς την κρατική ραδιοτηλεόραση.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ

Στην **Ολλανδία** υπάρχουν περιφερειακοί και τοπικοί δημοτικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί, που ελέγχονται από το υπουργείο πολιτισμού. Δεν επιτρέπεται να 'χουν διαφημίσεις. Υπάρχουν όμως πάνω από 10.000 παράνομοι τοπικοί σταθμοί, οι οποίοι μπορούν να διακριθούν σε 3 κυρίως κατηγορίες: α) Εκείνοι που απαρτίζονται από άτομα που εκπέμπουν από κόμπυ και για ένα περιορισμένο ακροατήριο, β) εκείνοι των διάφορων ιδεολογικών και κοινωνικών ομάδων, π.χ. φεμινιστικές οργανώσεις, ειρηνιστικά κινήματα κλπ., γ) οι εμπορικοί πειρατικοί σταθμοί, των οποίων τα παράνομα έσοδα προέρχονται από διαφημίσεις.

Στο **Βέλγιο** υπάρχουν παράλληλα με τους κρατικούς και πολλοί ιδιωτικοί σταθμοί, σχετικά περιορισμένης ισχύος, ενώ ιδιαίτερα ανταγωνιστικά είναι και τα ραδιοτηλεοπτικά κανάλια που εκπέμπουν από τις γύρω χώρες (π.χ. SRF, RTL κλπ.).

Στην **Ισπανία**, ραδιοφωνία σε τοπική γλώσσα κατακτήθηκε από τους Καταλανούς, με την «παραχώρηση» απ' το κρατικό μονοπώλιο (RTVE). Υπάρχουν αρκετοί τοπικοί σταθμοί που παίζουν μουσική και μεταδίδουν εκπομπές λόγω για τους πλησιάζοντες (μεσαία κύματα) και για τους νέους (FM). Τα οικονομικά τους ελλείμματα καλύπτονται απ' το κράτος μέσω του RTVE. Υπάρχει παράλληλα και ένα ευρύ δίκτυο εμπορικών σταθμών, που στρίζονται στη διαφήμιση.

Στην **Πορτογαλία** το τοπικό ραδιόφωνο ξεκίνησε το '75. Μέχρι τότε υπήρχε το κρατικό ραδιόφωνο. Από τότε όμως, η Πορτογαλία, ακολουθώντας τις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες κινήθηκε στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης.

Στην **Ιταλία** το καθεστώς που αφορά τους ιδιωτικούς σταθμούς είναι **άτυπο** ακόμα ουσιαστικά, αφού ούτε άδειες σε όλους τους σταθμούς δίνονται, ούτε ακριβώς παράνομοι είναι οι περισσότεροι, ο δε αριθμός τους ανέρχεται σε σχεδόν πρωτοφανή επίπεδα, πολλών χιλιάδων.

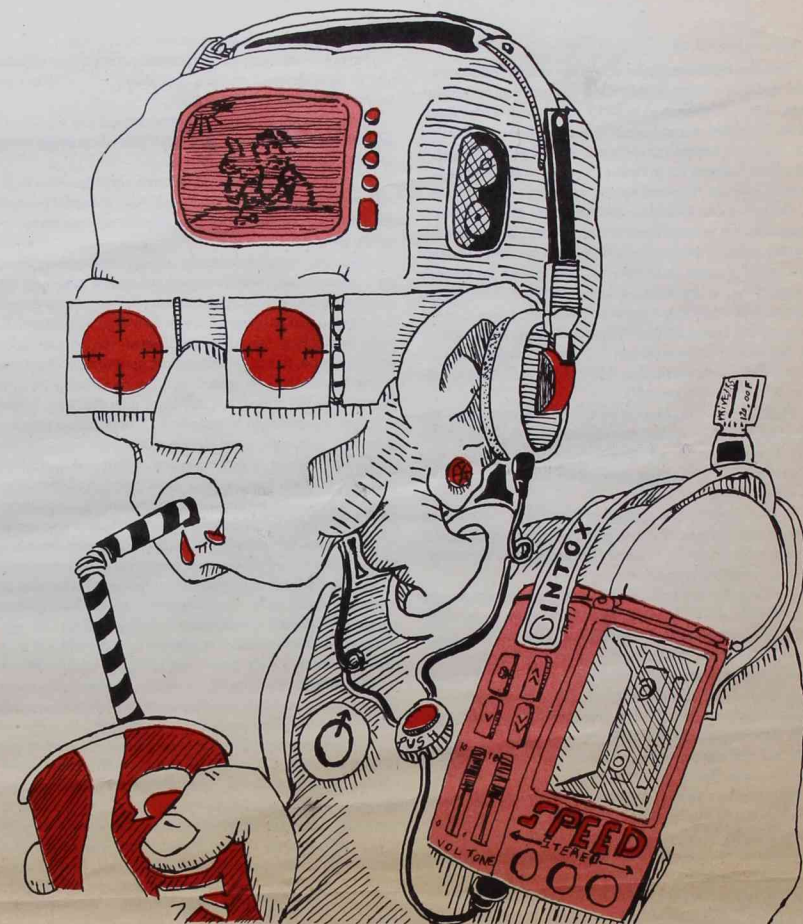
Η Ιταλία στη δεκαετία του '70 πρωτοστάισε όσον αφορά αυτό που ονομάστηκε «κίνημα για την ελεύθερη ραδιοφωνία». Χιλιάδες πειρατικοί λειτουργήσαν τότε και πολλοί πολιτικοί, τα λεγόμενα «**Radios Libres**», στα πλαίσια του κινήματος που υπήρχε. Σήμερα όμως τα πράγματα πήραν την εμπορική τους οδό και οι περισσότεροι σταθμοί στράφηκαν στη διαφήμιση σαν ουσιαστική πηγή χρηματοδότησης.

Στην **Ιρλανδία** παράλληλα με τα τοπικά κοινοτικά ραδιόφωνα που ελέγχονται απ' το Κράτος, υπάρχουν και παράνομοι ραδιοσταθμοί.

Στη **Μεγάλη Βρετανία** υπάρχει ένα ιδιόμορφο δημοτικό σύστημα εθνικών ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, το οποίο ορίζεται ως ανεξάρτητο ραδιόφωνο και ανεξάρτητη τηλεόραση. Ελέγχεται από τον «Ανεξάρτητο Οργανισμό Εκπομπών», του οποίου η λειτουργία είναι από τη μια να ενεργεί για το «δημόσιο συμφέρον» και απ' την άλλη να ενισχύει τις διαφημιστικές εταιρίες: Για το «ανεξάρτητο Ραδιόφωνο» και την «ανεξάρτητη τηλεόραση», ο περιορισμός της νομοθεσίας είναι: «να μην προβάλλουν την καλαισθησία ή την ευπρέπειά, να μην ενθαρρύνουν το έγκλημα ή τη διασάλευση της δημόσιας τάξης». Λειτουργούν ανταγωνιστικά στην αναμφισβήτητη κυριαρχία του κρατικού BBC.

Στη **Γαλλία** το Radio FRANCE διατηρεί ένα εκτεταμένο σύστημα περιφερειακών και τοπικών ραδιοφώνων.

Οι πρώτοι «ελεύθεροι ραδιοσταθμοί» όπως ονομάζονταν εκείνη την εποχή, εμφανίστηκαν γύρω στα 1976. Ήταν κυρίως πειραματικές εκπομπές λίγων ωρών, ή κάποιων ημερών και ήταν κυρίως «ραδιοσταθμοί αγώνα» (συνδικαλιστικών οργανώσεων ή συνομοσπονδιών εργαζομένων και πολιτικών ραδιοσταθμοί — όπως π.χ. το οικολογικό Radio Verte-Fesseheim ή το «Ράδιο Ανταπάνση», που στήθηκε από το Σοσιαλιστικό Κόμμα και είχε ασκηθεί δικαστική δίωξη στον τότε πρώτο γραμματέα του κόμματος, τον Φρανσουά Μιτεράν, που το 1982 με την άνοδο του Σοσιαλιστικού κόμματος στην εξουσία, θέσπισε το νόμο που νομιμοποιούσε τους μη κρατικούς ραδιοσταθμούς). Στην αρχή απαγορεύονταν η διαφήμιση στους ιδιωτικούς σταθμούς. Αυτό φυσικά καταστρατηγήθηκε στην πράξη και κυριάρχησε η λογική της διαφημιστικής

χρηματοδότησης. Ετσι το 1984 νομιμοποιήθηκαν και τα έσοδα απ' τις διαφημίσεις και προβλέφθηκε μια επιδότηση 100.000 FF το χρόνο για μη κερδοσκοπικές ραδιοφωνικές προσπάθειες, που ωστόσο όλο και λιγοστεύουν (την επιδότηση παίρνουν ακόμη και πολιτικοί αντιπολιτευτικοί σταθμοί ή το αναρχικό Radio Liberaire στο Παρίσι).

Στη **Γερμανία** τα ολιγοπώλια των εκδοτών του ημερησίου, κυρίως, τύπου (που είχαν ιδιαίτερα συγκεντροποιήσει την εξουσία τους σε σημείο που περιοχές ολόκληρες ελέγχονταν από μια μόνο εκδοτική επιχείρηση που μονοπωλούσε την «εννέμερση» και άρα την πολιτική επιρροή της περιοχής), έκαναν επανειλημμένες προσπάθειες για επέκταση της εξουσίας τους στα ραδιοτηλεοπτικά μέσα. Μέχρι το 1980 ανημέτωναν δυσκολίες από τη δημόσια διαρρηγμένη ραδιοτηλεόραση. Από το 1984 όμως ένα να το ομοιοπονησιακό κρατίδιο της Δ. Γερμανίας ψηφίζουν νόμους που ευνοούν την ίδρυση τοπικών ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, μετά από πίεσεις των μεγαλοεκδοτών και μέσω της επιρροής τους στο συσχετισμό δυνάμεων του κάθε κρατίδιου.

Στα πλαίσια των «πολιτικών κινήσεων» της δεκαετίας στη Γερμανία (ειρηνιστικό, αντιπυρηνικό, οικολογικό, αυτοδιαχείρισης πολιτών κ.ά.) δημιουργήθηκαν και αυτοδιοικούμενοι και αυτοχρηματοδοτούμενοι σταθμοί. Λειτουργήσαν κυρίως υπό τον έλεγχο και την χρηματική εισφορά των ακροατών-μελών τους.

Στην **Ελλάδα** μέχρι το 1988 οπότε και θεσμοθετήθηκε το μη κρατικό ραδιόφωνο, παράλληλα με την κρατική ραδιοφωνία υπήρχαν πολλοί πειρατικοί σταθμοί. Το φαινόμενο είχε ξεκινήσει πριν τη χούντα, αλλά κατά τη διάρκεια της χούντας είχαν κλείσει σχεδόν όλοι και επανεμφανίστηκαν με τη μεταπολίτευση.

Οι πειρατικοί σταθμοί ήταν ως επί το πλείστον ιδιώτες με τεχνικές γνώσεις πάνω στην κατασκευή και τη χρήση των πομπών άλλου απ' τους οποίους ήθελαν να παίζουν μουσική που εν πολλοίς ήταν αποκλεισμένη απ' τα κρατικά κανάλια και άλλοι, που παίζοντας μουσική, χρησιμοποιούσαν τους πομπούς και για διοριστικούς λόγους από τις παράνομες διαφημίσεις.

Πειρατικοί σταθμοί με εκπομπές λόγω ήταν βασικά παράνομοι πολιτικοί σταθμοί, που εκπέμπανε χωρίς σταθερότητα κάθε φορά που ήταν σε εξέταση κάποιο πολιτικό γεγονός. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν σταθμοί που λειτουργούσαν σε καταλήψεις (φοιτητικές κυρίως αλλά και εργατικές ενίοτε). Ο σταθμός που λειτουργούσε στο Πολυτεχνείο το '73 έμεινε στην ιστορία.

Οι πολιτικοί σταθμοί βρίσκαν συχνά απήχηση στους εργαζόμενους οι οποίοι τους αναμεταδίδαν και τους βοηθούσαν μ' όποιο τρόπο μπορούσαν.

Οι παράνομοι σταθμοί είχαν ν' ανημερωθούν την κατα-

στολή. Τα ραδιογωνιόμετρα της αστυνομίας τους κυνηγούσαν αδιάκοπα και τον εντοπισμό τους ακολουθούσε σύλληψη και φυλάκιση του πειρατή και κατάσχεση των μηχανημάτων.

Παρ' όλα αυτά οι πειρατικοί σταθμοί αυξάνονταν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα πολιτικού σταθμού που εξέπεμπε χωρίς σταθερότητα και υπόσχε πολλή κυνηγητά ήταν ο «Τυφλόπνικας των FM» στην Αθήνα.

Η εισβολή της μη κρατικής ραδιοφωνίας στην καθημερινή ζωή πραγματοποιήθηκε το 1988 με σταθερό τρόπο. Διαμόρφωσε ένα εντελώς καινούριο ραδιοφωνικό χάρτη και φανέρωσε νέες (:) παραμέτρους στον κοινωνικό χώρο.

Χωρίς να υποβαθμίζει τον τύπο, το ραδιόφωνο φάνηκε την εποχή τουλάχιστον της κυριαρχίας του να αποκτά ίδια αξία με την εφημερίδα. Η δυνατότητα ενημέρωσης από πολλές πλευρές, η δυνατότητα αμεσότητας της είδησης και η ταχύτητα με την οποία είχε τη δυνατότητα να φτάσει μέσω του δέκτη σε κάθε σπίτι, δημιουργήσαν έναν άνεμο, που τον ονόμασαν ναρκισσοειδώς «ελεύθερη ραδιοφωνία» και ο οποίος σάρωσε στο πέρασμά του πολλά παραδοσιακά κείμενα. Η αμεσότητα των εκφωνητών των πειρατικών σταθμών έγινε φετίχ για πολλούς ραδιοφωνικούς σταθμούς ενώ η πλειοψηφία των παλιών ερασιτεχνών κατέλαβε αμέσως τις περισσότερες απ' τις χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας που δημιουργήθηκαν, όλες φυσικά στον τριτογενή τομέα. Γρήγορα βέβαια η παλιά σοβαροφάνεια του κρατικού ραδιοφώνου ξαναβρήκε τη θέση της όσον αφορά μέρος της μη κρατικής ραδιοφωνίας, την ίδια ακριβώς εποχή που μέρος του κρατικού ραδιοφώνου προσπαθούσε να υιοθετήσει (με τη μορφή της παρωδίας φυσικά κι αυτό, όπως και οι ιδιωτικοί σταθμοί) τη ζωντανία της εκπομπής του παλιού ερασιτέκνη.

Στην καταπιεστική κοινωνία (όπως προειπώθηκε) τίποτα σχεδόν δεν ξεφεύγει απ' τους νόμους του κέρδους. Και η μάχη για τη μη κρατική ραδιοφωνία δεν δόθηκε φυσικά για την πολύπλευρη ενημέρωση, όσο κι αν αυτό ήταν το μεγάλο επιχείρημά της. Η μάχη δόθηκε για ν' απελευθερωθεί άλλη μια αγορά, η οποία φάνταζε αρκετά προσοδοφόρα και την οποία για πάρα πολλά χρόνια μονοπωλούσε το κράτος. Δεν είναι καθόλου τυχαίο εξάλλου, το από ποιους ξεκίνησε στην πραγματικότητα ο πόλεμος για την ιδιωτικοποίηση των «Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης». Για την ιστορία, οι μυριάδες διαζέες τόσων και τόσων πειρατών στα ερτζιανά δεν έδειξαν να ευαισθητοποιούν σχεδόν κανέναν για χρόνια ολόκληρα, μέχρι που το ζήτημα τέθηκε επίσημα πια από τους δυο βασικούς δημόσιους της «Νέας Δημοκρατίας». Στην Αθήνα από τον Έβερτ και στη Θεσσαλονίκη από τον Κούβελα (ήταν η εποχή που συνθέταν εκείνα τα τραγελαφικά με τα ΜΑΤ του Μαρούδα, που προσπαθούσαν να κατεβάσουν τις κεραιές

Συνέχεια από σελ. 13

των δύο δημοτικών σταθμών που είχαν σπεί. Κράτος εναντίον κράτους στην προσπάθεια για το ποια τάση θα κυριαρχήσει. Όπως ήταν φυσικό κυριάρχησε η πλέον εκουχρονισμένη, η πλέον εναρμονισμένη με τις διεθνείς εξελίξεις στον τομέα της παραπληροφόρησης και του μαζικού ελέγχου τάση. Στην Αμερική και τη Δυτική Ευρώπη, οι δημοτικοί και οι ιδιωτικοί σταθμοί ήταν από χρόνια γεγονός).

Φυσικά οι δύο δήμαρχοι απαγγέλλουν την ελεύθερη ενημέρωση. Και γι' αυτό βρίσκουν υποστηρίχτες ο' όλο το κατεστημένο πολιτικό φάσμα, όπου άλλοι από αμνηστία κι άλλοι απλά καιροσκοπικά λειτουργώντας, έτρεξαν να προλάβουν τις νέες εξελίξεις, μην τύκει και βρεθούν έξω απ' αυτές (το χαρακτηριστικό παράδειγμα της αριστεράς στην Ιταλία που καθυστερημένα έτρεχε και δεν έφτανε να βρει μια θέση στον τομέα της «μαζικής επικοινωνίας» που είχε πια περάσει στα χέρια των ιδιωτών, λειτουργούσε διδακτικά στην Ελλάδα και όχι μόνο για τη ντόπια αριστερά!).

Πέρα όμως απ' τις επαγγελίες των δύο δημάρχων και του κόμματός τους (επαγγελίες που εξάλλου παντού στον κόσμο είχαν χρησιμοποιηθεί ως αρχικό πρόγραμμα) οι λόγοι που δρομολογήσαν τις εξελίξεις στον τομέα της ραδιοφωνίας ήταν κυρίως δύο.

1) Η νέα αγορά που ανοιγόταν (όπως προεβλήθηκε) και η οποία ήταν δελεαστική για το ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο, μέσω των διαφημίσεων οι οποίες θα μπορούσαν να αποφέρουν τεράστια κέρδη, αλλά κυρίως

2) Γιατί η ιδιωτική ραδιοφωνία είναι το πρώτο και μοναδικό σκαλοπάτι για την ιδιωτική τηλεόραση, στην οποία εξάλλου κυρίως προσβλέπουν. Όχι μόνο γιατί τα μεγάλα κέρδη από τις διαφημίσεις προέρχονται από αυτήν αλλά βασικά γιατί ο έλεγχός της, σε συνδυασμό φυσικά πάντα με τον έλεγχο της ραδιοφωνίας και του τύπου, του τομέα ενημέρωσης δηλαδή που προσφέρει τη μεγαλύτερη πραγματική εξουσία σήμερα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το ότι αν στον τομέα ραδιοφώνου εκτός απ' την οικονομική και πολιτική εξουσία παρεισέφρουν και άλλοι, από μικροεπιχειρήσεις της αγοράς και αετονύχτες μέχρι εναλλακτικές ή «εναλλακτικές» κινήσεις και ανιξενοσιαστικές πειραματικές προσπάθειες για πραγματικά ελεύθερο ραδιόφωνο, στον τομέα της τηλεόρασης τα πράγματα από την αρχή οργανώθηκαν και οριοθετήθηκαν έτσι, ώστε τα τηλεοπτικά κανάλια να περάσουν και να παραμείνουν στα χέρια των μεγαλοκαρχαρίων του κεφαλαίου και των «Μαζικών μέσων ενημέρωσης».

Είστε στον αέρα - Σας ακούμε!!!

Το σκηνικό που διαμορφώθηκε με τη νέα κατάσταση, στην μπάντα των FM και δρομολόγησε και τις εξελίξεις στον τομέα της ιδιωτικής τηλεόρασης είναι περίπου το εξής.

Δημοτικοί σταθμοί που δημιουργήθηκαν από δήμαρχους, οι οποίοι περισσότερο απ' τα οικονομικά ωφέλη προσέβλεπαν στις δυνατότητες προπαγάνδας και πολιτικής επιρροής που θα αποκομίσουν.

Ιδιωτικοί σταθμοί ανήκοντες στους μεγιστάνες του κεφαλαίου και του τύπου στην Ελλάδα και οι οποίοι τους χρησιμο-

ποίησαν κυρίως για να φτάσουν στην τηλεόραση.

Μικροεπιχειρήσεις και μικροεπιχειρηματίες που νόμιζαν πως οι ραδιοφωνικοί σταθμοί ανοίγουν το δρόμο για πολλά κέρδη και δημόσιες σχέσεις.

Παλιοί πειρατές που μπορούσαν νόμιμα πια να συνεχίσουν τις εκπομπές και να κερδίζουν (όχι αξιοκαταφρόνια) χρήματα από διαφημίσεις.

Πολιτιστικοί σύλλογοι, κομματικά ελεγχόμενοι που μέσω των σταθμών επιζητούσαν ν' αυξήσουν τα περιθώρια προπαγάνδας και να επιλύσουν την ανεργία των περισσότερων μελών τους.

Ελάχιστες αντιεξουσιαστικές πειραματικές προσπάθειες, μη κερδοσκοπικές, που συντηρούνται από τις εισφορές των μελών τους και που αντιλαμβάνονται την δυνατότητα του ραδιοφωνικού μέσου οργανώνουν τη δική τους παρέμβαση. Επειδή οι εξελίξεις σχετικά με την ιδιωτική τηλεόραση ήρθαν πολύ γρήγορα, το κέντρο βάρους της προσοχής δόθηκε εκεί κι έτσι έγινε εφικτό να συνεχίσουν την παρουσία τους στην μπάντα των FM τέτοιες προσπάθειες. (Προβλέπεται βέβαια σύντομα, η καταστολή ν' ασκηθεί ξεκάθαρα και ποικιλοτρόπως με τους ελάχιστους αυτούς σταθμούς).

Πολύ γρήγορα οι ραδιοφωνικοί σταθμοί (που εξάλλου σιγά σιγά αυξάνουν την ισχύ τους ώστε γρήγορα ελάχιστοι παρέμειναν τοπικοί) επιδόθηκαν στο κυνήγι του «μέσου ακροατή», απ' όπου και θα αντλούσαν το καταναλωτικό τους κοινό, σε όλα τα επίπεδα και ανάλογα με τις βιβλίες τους. Το αμερικάνικο μοντέλο του μουσικού εκφωνητή γρήγορα κυριάρχησε (το ίδιο έγινε και αργότερα στην τηλεόραση) όπου μαζί με τα ηλίθια κοινά, τους «διαγωνισμούς» και τα διαφημιστικά «δώρα», το μουσικό κατεστημένο των εταιρειών και των «επικοινωνιών» δεν άφησε κανένα περιθώριο για οποιαδήποτε μουσική αναζήτηση. Οι πανομοιότυπες εκπομπές εναλλάσσονται στους ραδιοφωνικούς σταθμούς καθώς ο μιμπαζός και οι δοκιμασμένες συνταγές διαμορφώνουν μηχανικούς ακροατές και δεν άφηναν χώρο για τίποτα διαφορετικό.

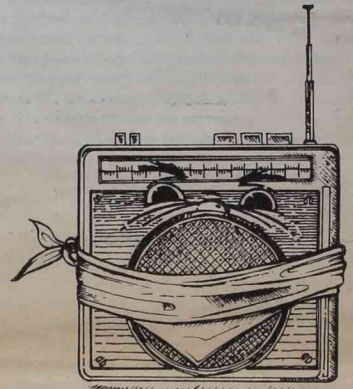
Όσο για την «πολύπλευρη ενημέρωση», είτε αυτή παραδόθηκε στα χέρια δοκιμασμένων ζώων της δημοσιογραφίας, είτε στα χέρια άσχετων που προσπαθούσαν να λύσουν χωρίς κούραση το πρόβλημα της ανεργίας τους, όταν δεν είναι ανοικτή προπαγάνδα υπέρ κομμάτων ή δημάρχων, είναι άχρωμη ραδιοφωνική σαλάτα, όπου η συνταγή «λίγο απ' όλα» συνοδεύει διάφορες πολιτικές απόψεις εν μέσω διαφημίσεων και «ελαφρών» εκπομπών με τις αγωνιώδεις προσπάθειες των εκφωνητών ν' αγγίζουν το στόχο ή άλλως άπιστο φτεfit της «ουδετερότητας».

Το πιο χαρακτηριστικό φαινόμενο, βέβαια, είναι αυτό των εκπομπών-μη εκπομπών, όπου ο καταιγισμός των τηλεφωνημάτων ακροατών, που βγαίνουν στον αέρα, παρορμητικώς απ' τον εκάστοτε εκφωνητή παρουσιάζουν μια εκφρασμένη κοινωνία, που ξερνάει συνήθως την κενότητα της, ως επί το πλείστον δίχως δυνατότητα κριτικής σκέψης.

Θλιβερός επίλογος

Η προχειρότητα με την οποία στήθηκε στην Ελλάδα το καθεστώς των ιδιωτικών Μέσων Μαζικής Παραπληροφόρησης δεν σημαίνει πως αυτά κινούνται δίχως κατεύθυνση. Με

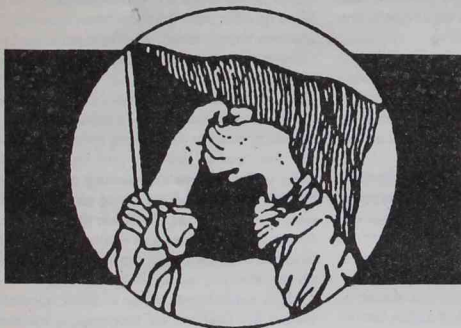
τη συγκεκριμένη μοιροψφία που βασικά τα ελέγχει και με την απόλυτη σχεδόν δυνατότητα διαμόρφωσης συνειδήσεων, που άλλου έχει αναχθεί σε επιστήμη, τα θεαματικά αποτελέσματα της οποίας χρησιμοποιούνται σταδιακά και στην Ελλάδα με επιτυχία, αποδεικνύουν πως η στροφή κοινωνικών υποσυνόλων σε κατευθυνόμενες κινήσεις και συμπεριφορές είναι εφικτή (και υπάρχουν πολλά συγκεκριμένα παραδείγματα, που μόνο η έλλειψη χώρου δεν επιτρέπει ν' αναφέρουμε). Ταυτόχρονα, οι επιπτώσεις στην καθημερινή ζωή, στη διαμόρφωση της ψυχολογίας και της συνείδησης του σύγχρονου ανθρώπου των Μέσων Μαζικής Παραπληροφόρησης και μη-επικοινωνίας, δεν έχουν ακόμη διαφανεί στον πραγματικό τους βαθμό. Μια ή δυο γενιές αργότερα, η ανθρωπότητα ίσως αντιληφθεί τις επιπτώσεις στην ψυχοσύνθεσή της π.χ. της διαρκούς παρουσίας ηχητικής υπόκρουσης-θορύβου στο σύνολο της καθημερινής δραστηριότητας. Η τς θλιβερές συνέπειες της έλλειψης κριτικής σκέψης και της παθητικής αποδοχής του συνόλου των πληροφοριών που δέχεται με τη μορφή της μασχημένης και ευκολοπίετης τροφής, που εμπεριέχει μηνύματα μη αναγνωρίσιμα σε μια πρώτη επαφή. Η ακόμα, τς συνέπειες στις ερωτικές αλλά και στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων των μηνυμάτων που δέχεται μέσω των εικόνων, οι οποίες χρησιμοποιούν κατά κόρον τη βία και την πορνογραφία για τη διεύρυνση του καταναλωτικού τους κοινού.

Η δυνατότητα διαμόρφωσης της κοινωνικής συνείδησης, σε συνδυασμό με την παγκόσμια καταστολή του κράτους και του κεφαλαίου ενάντια σε κάθε κοινωνική αντίσταση, κάνει τον Οργουελιανό εφιάλτη να φαντάζει εγγύτερα, περισσότερο από ποτέ. Το ζήτημα είναι να μην εθελουφλεί κανείς και αντίθετος εγκαταλείπει στην καταναλωτική «μακαρίσιμτα» και στην πλήρη εγκατάλειψη των Μέσων Μαζικής Παραπληροφόρησης. Ο πόλεμος έχει αρχίσει.

Συντρεφισμός από τη Θεσσαλονίκη

ΙΔΡΥΣΗ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

Η κατάρρευση του χρεωκοπημένου λενινιστικού καπιταλισμού και η πασιδηλη πλέον αποσάθρωση της μαρξιστικής ιδεολογίας, ως ιδεολογίας εξουσιαστικής, δημιουργήσαν στην ΕΣΣΔ, συνθήκες ικανές για τη διαμόρφωση πολλών ομάδων που διαπνέονται από το πρίσμα της χειραφέτησης της κοινωνίας στη βάση της οικειοποίησης των μέσων παραγωγής και της αυτοδιεθυνόμενης οργάνωσής της. Έτσι στις 3 Ιουνίου 1990 συστάθηκε άλλη μία αναρχική ένωση, η **Αναρχοσυνδικαλιστική Ένωση Αυτοδιεθυνόμενων εργατικών συνδικάτων, η «Αντίσταση»**.

Εβδομήντα, περίπου, χρόνια ύστερα

από τα λόγια του Λένιν: «όλες οι ανοπίες περί αυτοδιαχείρισης της κοινωνίας πρέπει να απορριφθούν. Το να προχωρήσουμε στην κατεύθυνση της αυτοοργάνωσης παραμερίζει το κόμμα και εκπνέει την δυνατότητα επιβολής της δικτατορίας του προλεταριάτου», οι **ρώσοι αναρχικοί**, οι ιδέες των οποίων βρίσκουν εξαιρετική απήχηση στη ρώσικη κοινωνία, φορείς των θωμάτων της κομμουνιστικής πραγματικότητας, αναλαμβάνουν να αποδείξουν, πέρα απ' οποιαδήποτε τελερπτήτα εκμύλησεων ως προς τα μέσα επαναστατικού υποκειμένου, ότι το όραμα της ελευθερίας περνά εξ ορισμού απ' την καταστροφή της εξουσίας.

ΓΙΑ ΤΟΝ «ΚΕΦΑΛΙΚΟ ΦΟΡΟ»

Η αντιπαράθεση της αγγλικής κοινωνίας με το αγγλικό κράτος ως προς τον «Κεφαλικό φόρο» εντείνεται. Ενώ οι πολέμοι του νόμου (ο οποίος θεσπίζει την κατά κεφαλήν, και όχι κατά το ύψος του εισοδήματός τους, φορολογία των Άγγλων και τη μηχανογράφηση των κοινωνικών δραστηριοτήτων —βλέπε Ε.Ν. Νο 9 10) οργανώνονται και κορυφώνουν τις προσπάθειές τους για πληροφόρηση της κοινής γνώμης, το κράτος επιδίδεται ο' ένα πρωτοφανές πογκρόμ συλλήψεων και σκευωριών σε βάρος αγωνιστών που συμμετείχαν στη διαδίκλωση της πλατείας Trafalgar (βλ. Ε.Ν. Νο 10). Εν όψει της δικής αυτών οι Αρχές προέβλεσαν στην τρομοκρατία δύο ολόκληρων περιοχών του

βόρειου Λονδίνου (Dalston και Stawford Hill) με δίαιες εισβολές σε σπίτια και δημιουργία αρνητικού κλίματος. (Είναι ενδεικτικό ότι απαγγέλλονται ασύστολα άσχετες κατηγορίες σε αγωνιστές —ένος π.χ. κατηγορήθηκε για κατοχή ενός κράνους σιδηρογυρώ, του οποίου δεν μπόρεσε να δικαιολογήσει την προέλευση). Θα πρέπει να σημειωθεί ότι το μέτωπο ενάντια στον «κεφαλικό φόρο» μορφοποιεί ξεκάθαρα, μολονότι περιλαμβάνει ετερόκλητους αγωνιστές, την ταξική αναπαλότητα κράτους και κοινωνίας και ευρύνεται αδιάκοπα τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό (πριν λίγους μήνες έγινε εκδήλωση αποδοκιμασίας του Νόμου και συμπαραστάσης στους αγωνιστές έξω από τη βρετανική πρεσβεία στην Πολωνία).

(Από την Black Flag)

Ενώ η Γιουγκοσλαβική γραφειοκρατία έφτασε στην εξουσία με τη δική της περισσότερο δρόμο κι ενώ η Γιουγκοσλαβία ήταν η πρώτη από τα ανατολικά κράτη — και σε αντίθεση μ' αυτά όπου ο δάκτυλος της Μόσχας ήταν προφανής — που αναπήχθηκε στο σταλινισμό και σε κάποιο βαθμό τράβηξε το δικό της δρόμο, διαπιστώνεται η καθυστέρησή της (σε σχέση πάντα με τα κράτη του — πρώην — υπαρκτού σοσιαλισμού) στις διαδικασίες ένταξης του κρατικομονοπωλιακού «αυτοδιαχειριζόμενου» συστήματός της στις καπιταλιστικές νόρμες της ελεύθερης αγοράς. Αυτό έχει να κάνει με ένα έντονο εθνικιστικό πρόβλημα που υπήρχε ανέκαθεν, θάφτηκε από το κομμουνιστικό καθεστώς, ξαναπρόβαλλε μετά το θάνατο του Τίτο και πήρε θεράπευτες διαστάσεις μετά τις ραγδαίες εξελίξεις στις χώρες του ανατολικού μπλοκ, που είχαν σαν αποτέλεσμα την κατάρρευση του μαρξισμού σαν κυρίαρχη ιδεολογία και σαν κοινωνικό κατακτητικό σύστημα.

Αξίζει να σταθούμε λίγο ιστορικά στην πορεία δημιουργίας και εξέλιξης του Γιουγκοσλαβικού κράτους, για να κατανοήσουμε την εθνικιστική έξαρση που εμφανίστηκε σ' αυτό (αλλά και γενικότερα σ' όλα τα ανατολικά κράτη). Το Γιουγκοσλαβικό κράτος — όπως και κάθε κράτος — είναι εξ αρχής μια αυθαίρεση, που τα συγκεκριμένα εδαφικά του όρια, προέκυψαν μέσα από διεθνείς και τοπικές συγκυρίες, οικονομικές και πολιτικές διαδικασίες και περιστάσεις, διακρατικές εξουσιαστικές ισορροπίες. Δημιουργήθηκε επίσημα το 1918 σαν «ενωμένο βασίλειο των Σερβών, Κροατών και Σλοβένων». Πριν από αυτή τη χρονολογία οι Κροάτες και οι Σλοβένοι βρίσκονταν υπό την κυριαρχία της Αυστροουγγαρίας, σε αντίθεση με τους πιο νότιους Σέρβους, Μακεδόνας και Αλβανούς, που ήταν υπό το καθεστώς της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η ανάγκη όλων αυτών των λαών να ανεξαρτητοποιηθούν από την καταπίεση των δύο αυτοκρατοριών τους έφερε κοντά, παρ' όλες τις αντιθέσεις που τους διακρίναν: γραφειοκρατικές, ρωμαιοκαθολικοί-ορθόδοξοι οικονομικές: πλούσιος βορράς, εκβιομηκάνιση της παραγωγής - φτωχός νότιος, φεουδάρχια — και αργότερα πολιτικές: επικράτηση των φιλοναζιστών στα βόρεια - επικράτηση των κομμουνιστών στα νότια.

Με την εισβολή του Χίτλερ στα Βαλκάνια έπαψε να υφίσταται το Γιουγκοσλαβικό κράτος, μέχρι που ο απελευθερωτικός στρατός υπό την καθοδήγηση του Τίτο μπήκε στο Βελιγράδι. (Το παράδοξο εδώ είναι ότι αυτό οφείλεται όχι τόσο στη σταλι-

νική Μόσχα, όσο στους Βρετανούς, οι οποίοι προτίμησαν να ενισχύσουν υλικά τον αντιστασιό Τίτο παρά τον τότε φιλοναζιστή μονάρχη). Τα σχέδια του Χίτλερ για δημιουργία βασιλείου της Κροατίας υπό την ηγεσία των εθνικιστών φασιστών Ουστασιζδων ματαιώθηκαν με την επικράτηση του Τίτο, που λίγο αργότερα δημιούργησε ένα ομόσπονδο κομμουνιστικό κρά-

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

τος, που αγκάλιαζε την σφαίρα της σταλινικής Μόσχας μέχρι το '48, οπότε οριστικοποιείται η διάσπαση και ρήξη μεταξύ Στάλιν και Τίτο και περιορίζονται στο ελάχιστο οι διακρατικές σχέσεις.

Ενοχλημένη η σταλινική γραφειοκρατία από τους γραφειοκράτες του Βελιγράδι που ήθελαν ν' ακολουθήσουν τη δική τους πολιτική γραμμή και τη χάραξη διαφορετικού οικονομικού σχεδιασμού, άρχισε να δείχνει απειλητικά τα δόντια της, αποδεικνύοντας τελικά την ύπαρξη και του σοσιαλιστικού ιμπεριαλισμού: ενός ιμπεριαλισμού που έμπρωξτε τη Γιουγκοσλαβική ηγεσία στην υιοθέτηση ενός «αυτοδιαχειριζόμενου» μοντέλου ανάπτυξης. «Η αυτοδιαχείριση υφίστατο, αλλά τελικά υπήρχαν λίγα πράγματα να διαχειριστεί κανείς», λέει σχετικά ο Gilles Martinet. Η «αυτοδιαχείριση» της μονοκομματικής Γιουγκοσλαβικής γραφειοκρατίας δεν ήταν παρά η **αναλλοτριώση του προλεταριάτου** και η μονοπόληση της διεύθυνσης της οικονομίας και του κράτους από αυτή.

Τα κομμουνιστικά καθεστώτα — δρώντας αφαιρετικά — κατέστειλαν - κουκούλωσαν τα εθνικά ζητήματα πιστεύοντας απλά και μόνο ότι ήταν κατάλοιπα του παρελθόντος, τα οποία έπρεπε να εξαφανιστούν για να εξασφαλιστούν την απαιτούμενη (γ' αυτή) πολιτική σταθερότητα. Εκεί έγκειται και η διαφάνια του Μπακούνιν (και γενικότερα των αναρχικών) ο οποίος έγραφε: «κάθε λαός όσο μικρός κι αν είναι, διαθέτει το δικό του χαρακτήρα, τον ιδιαίτερο τρόπο ζωής, ομιλίας, αίσθησης, σκέψης και εργασίας, κι αυτός ο χαρακτήρας, ο ιδιαίτερος τρόπος ύπαρξής του, είναι ακριβώς η βάση της δικής του εθνικότητας: είναι το αποτέλεσμα του συνόλου της ιστορικής ζωής κι όλων των συνθηκών του ζωικού περιβάλλοντος αυτού του λαού, ένα καθαρά φυσικό κι αυθόρμητο φαινόμενο».

Με το θάνατο του Τίτο και τις ραγδαίες εξελίξεις στην ανατολική Ευρώπη ελευθερώθηκαν και άρχισαν να αναπτύσσονται φωτεινές δυνάμεις πολύ ισχυρές, που έθεσαν σε διαδικασία διάλυσης το όλο ομοσπονδιακό σύστημα. Έτσι: ο κομμουνιστής ηγέτης της Σερβίας Μίλοσεβιτς παροτρύνεται ως διεκδικητής (από τις υπόλοιπες εθνότητες) της ηγεμονίας ολόκληρης της Γιουγκοσλαβίας και ταυτόχρονα προβάλλει σαν ο πιο ένθερμος υποστηρικτής της δημοκρατικής ανανέωσης. Παράλληλα, καταρνείται από τη Σερβία η αυτονομία της επαρχίας του Κοσσυφοπέδιου — ο πληθυσμός του αποτελείται κατά 90% από Αλβανούς. Η εξέγερση που επακολούθησε με γενικές απεργίες και καθημερινές δυναμικές διαδηλώσεις καταστάθηκε βίαια από το στρατό και την αστυνομία με θύματα δεκάδες νεκρούς κι εκατοντάδες τραυματίες. Το μακεδονικό ζήτημα (για το οποίο τόσος λόγος γίνεται κι εδώ στην Ελλάδα) είναι κι αυτό — παρ' όλες τις ιστορικές ρίζες του — ένας «άσος στο μα-

νίκι» των σέρβων εθνικιστών, που κατευθύνουν και μετατρέπουν την αγανάκτηση λόγω της οικονομικής εξαθλίωσης και μισέριας του νότιου σε αναπόληση του «ένδοξου παρελθόντος» και τις ταξικές διεκδικήσεις σε εθνικιστική υστερία. (Εξάλλου το αν ο Μ. Αλέξανδρος ήταν Σλάβος ή Μακεδόνας, ποσώς αλλάζει την ουσία του ό,τι πάνω απ' όλα ήταν ιμπεριαλιστής). Από

την άλλη, η Κροατία και η Σλοβενία, υπό κεντροδεξιά κυβέρνηση, οραματίζονται μια χαλαρή συνομοσπονδία που θα τους επιτρέψει — μιας και είναι εκβιομηκανοποιημένες και περισσότερο αναπτυγμένες από τις υπόλοιπες εθνότητες — μια πιο άνετη προσέγγιση με το δυτικό μπλοκ, την ΕΟΚ και την ενοποιημένη Ευρώπη, καταστέλλουν και απομονώνουν τους επικίνδυνους (λόγω των εθνικιστικών τους διεκδικήσεων) Σέρβους, που κατοικούν στα εδάφη τους.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ο στρατός — είτε λόγω της δομής του, είτε λόγω της φύσης του, είτε λόγω της οργανωμένης βίας που αναπροσαρμόζει (ως το κυριότερο στήριγμα του κράτους) — είναι πραγματικά ο μόνος συνδετικός κρίκος της Γιουγκοσλαβίας αυτή τη στιγμή και ο μόνος μηχανισμός που μπορεί να εγγυηθεί την αναστολή της επαπειλούμενης διάλυσης. Ο Καστορίδης τονίζει σχετικά για τη Ρωσία, αλλά θεωρούμε ότι κάτι ανάλογο ισχύει και στη Γιουγκοσλαβία: «σ' αυτή τη φάση όπου ο ολοκληρωτισμός παλαιού τύπου ρηγνύεται και αποσυντίθεται, ο στρατός φαίνεται σαν η μόνη πραγματική δύναμη, που μπορεί ακόμη να συν-κρατεί την κοινωνία».

Οι γραφειοκρατίες προσπαθούν πάντα ν' αυξήσουν ή τουλάχιστον να διατηρήσουν την εξουσία τους. Μόλις εμφανιστεί ένα έμβρυο κράτους, αυτές ταυτίζονται μαζί του, αναλαμβάνουν τα συμφέροντά του, αγωνίζονται για την ανάπτυξή του. Με την κατάρρευση του κομμουνισμού το φαινόμενο του εθνικισμού απλώνεται σαν σάνιδα σωτηρίας για την κομμουνιστική ηγεσία, η οποία διαβλέπει σ' αυτό τη δυνατότητα μιας νέας νομιμοποίησης της. Σήμερα στη Γιουγκοσλαβία δεν υπάρχει ο «ιδεολογικός εκθρόνος» του παρελθόντος, αλλά εύκολα μπορεί κανείς να σημειώσει σαν «εθνοπροδότης». Κανείς από τους πρώην κομμουνιστές, νυν σοσιαλιστές, ηγέτες δεν διαφωνεί με τη μετάβαση στο δυτικό μοντέλο ανάπτυξης και στην οικονομία της ελεύθερης αγοράς. Εκεί που παίζεται το παιχνίδι είναι στο μοίρασμα των ρόλων: ένα παιχνίδι στο οποίο η γραφειοκρατική κλίκα με τίποτε δεν θα ήθελε να μείνει απ' έξω.

Όμως ο εθνικισμός δε στάθηκε σάνιδα σωτηρίας μόνο για τους κομμουνιστές,

αλλά και για τους φιλοδυτικούς, οι οποίοι διαβλέπουν μέσω αυτού τον όρο που θα τους εξασφαλίσει τη δυνατότητα πιο άμεσας προσέγγισης και ταύτισης με την ευρωπαϊκή ενοποίηση: μια ευρωπαϊκή ενοποίηση (στα πλαίσια αναδιάρθρωσης του συστήματος κυριαρχίας) που οι υπέρμαχοί της — τα αναπτυνόμενα μεταβιομηχανικά κράτη της δύσης — την εννοούν φυσικά με **κέντρα** και με **περιφέρειες**.

Οι αναπαιχτούς ηγέτες, καπιταλιστές-κομμουνιστές, σκόπημα συγκέντρους όρους εθνικότητα-εθνικισμός. Επεξεργάζονται κι εκμεταλλεύονται την εθνικότητα των λαών για να τη χρησιμοποιήσουν σαν εθνικισμό πια, όποιο στα χέρια τους, για την εξυπηρέτηση των δικών τους στόχων και συμφερόντων. Όπως ακριβώς το κράτος είναι ένα αντι-ανθρώπινο κατασκευασμα, έτσι κι ο εθνικισμός είναι μια σύλληψη **προορισμένη να ξεπερνά και να ανακαταείρει την ταξική πάλη** που υπάρχει παντού, σ' όλα τα επίπεδα ανάπτυξης του καπιταλισμού.

«Είμαστε α-εθνικοί. Απατούμε το δικαίωμα κάθε κοινότητας, κάθε περιοχής, κάθε λαού να αποφασίζουν ελεύθερα: ακριβώς γι' αυτό το λόγο απορρίπτουμε την παράλογη ιδέα ενός συγκεντρωτικού εθνικού κράτους. Είμαστε φεντεραλιστές, δηλαδή, υποστηρίζουμε την ομοσπονδιακή ελεύθερη ανθρώπινη ομάδων, που δεν διαχωρίζονται η μια από την άλλη, αλλά που, αντίθετα, συνδέονται με τους πιο στενούς δεσμούς: με φυσικές, πηλικές και οικονομικές σχέσεις. Η ενότητα την οποία επιδιώκουμε είναι μια πολιτισμική ενότητα, μια ενότητα που οικοδομείται πάνω στις πιο ποικίλες βάσεις, μια ενότητα που βασίζεται στην ελευθερία και που είναι ικανή να απορρίψει κάθε νετεριμωτικό μηχανισμό αμοιβαίων σχέσεων. Γι' αυτό το λόγο απορρίπτουμε κάθε τοπικισμό και κάθε παραπομπή, πίσω από τους οποίους κρύβεται ορισμένα ειδικά συμφέροντα... γιατί εδώ έχουμε μια ιδεολογία στην οποία είναι εύκολο να διακρίνουμε τα ιδιόεχτα συμφέροντα καπιταλιστικών ομάδων» (Ρούντολφ Ρόκερ: «Εθνικισμός και πολιτισμός»).

Ευρωπαϊκή Κοινότητα της εσωτερικής ασφάλειας

Με το από τα μέσα Ιούνη υπογεγραμμένο «Σύμφωνο Schengen», θα πρέπει να πέσουν τα σύνορα ανάμεσα σε πέντε κράτη της ΕΟΚ. Από κοινού η κράτη-Benelux¹ η Γαλλία και η ΟΔΓ αποφάσισαν να ανοίξουν τα μεταξύ τους σύνορα —φυσικά μόνο για να ισχυροποιήσουν τα εξωτερικά σύνορα του «Ευρωπαϊκού Φρουρίου».

Η συμφωνία θέτει μεταξύ άλλων τους όρους για μια κοινή ευρωπαϊκή πολιτική ασύλου και μεταναστών. Σχεδόν όλη τα κράτη της ΕΟΚ ισχυροποιήσαν τα προηγούμενα χρόνια το νομοθετικό τους πλαίσιο για το άσυλο. (Ήδη η ΟΔΓ και παρ' όλη την προϋπάρχουσα σκληρότητα, βρίσκεται με μια επιζήμιση βασική νομοθετική αλλαγή μπροστά στην κατάργηση του δικαίου του ασύλου).

Η κατά τη διάρκεια της παν-γερμανικής μέθης καθόλου προσεγγισμένη συμφωνία, θα έχει για τους πρόσφυγες ειδικά από τον Τρίτο Κόσμο και την Ανατολή, κάτω από τον απάτηλο όρο «εναρμόνιση» τεράστιες συνέπειες:

α) Ισχυροί έλεγχοι στα εξωτερικά σύνορα των Βετιώνων, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Επιπρόσθετα, το επόμενο είναι, εμπόδια ταξιδιωτικής εισόδου, πως δηλαδή με κοινή πολιτική εισόδου και εξόδου και μέτρα εναντίον της μαζικής μετανάστευσης, θα κρατηθούν μακριά από την Ευρώπη.

β) Συντονισμός για την κατάσταση των παρ' όλα αυτά εισερχόμενων μεταναστών, ανταλλαγή πληροφοριών και αμοιβαία αναγνώριση των αποφάσεων που θα λαμβάνονται.

γ) Απέλαση από τις χώρες της συμφωνίας και αποτροπή της δυνατότητας επανόδου, με την «Δί-στα προγραφία» του πληροφοριακού συστήματος των μελών του συμφώνου.

Οι διαπραγματεύσεις μέχρι την τελική συμφωνία, λάμβαναν μέρος, εδώ και πέντε χρόνια, πίσω από κλειστές πόρτες. Το σύμφωνο των 5 κρατών υφίσταται και αποφασίστηκε μακριά από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όπως ακριβώς και το ευρωπαϊκό μουσικό συμβούλιο για την Ασφάλεια και την Τάξη «TRAVEL» (Terrorism, Radicalism, Extremism, Violence International²).

Το παιχνίδι με τον Ευρωκοινοβουλευτισμό

Και οι δύο συμφωνίες δεν εντάσσονται στις κατευθυντήριες γραμμές της ΕΟΚ, αφού οι συμμετέχουσες κυβερνήσεις θέλουν να αποφύγουν τον έλεγχο μέσα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η συνεργασία ορίζει ως σύμβαση ένα λαϊκό δικαίωμα, που προσφέρει το «πλεονέκτημα» της δυνατότητας συμμετοχής σε συμφωνίες εκτός της ΕΟΚ. Δεν χρειάζονται δηλαδή τη συμφωνία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο δεν θα έχει καμία δυνατότητα επέμβασης, στα αστυνομικές αρμοδιότητες ζητήματα παραβίασης των συνόρων, της «εσωτερικής ασφάλειας» και της δημόσιας τάξης. Η σύνθεση του ευρωπαϊ-

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

Τείχη γκρεμίζονται, σύνορα πέφτουν, μια νέα εποχή ισότητας και ευημερίας δείχνει να εμφανίζεται. Τα φαινόμενα όμως απατούν...

Στο όνομα αυτών ακριβώς των εξελίξεων, τ' αφεντικά νομιμοποιούν τη λήψη σκληρότερων μέτρων που αφορούν στο απροσπέλαστο ή τέλος πάντων στο υπό ειδικούς όρους προσπελάσιμο, των νέων εξωτερικών ευρωπαϊκών συνόρων.

Τείχη και σύνορα πέφτουν για να πάρουν τη θέση τους νέα «τείχη» και σύνορα, καλύτερα οργανωμένα (ιδεολογικά και τεχνικά) και με σκληρότερους περιορισμούς.

Το παρακάτω κείμενο μεταφρασμένο από το αναρχικό περιοδικό «SCHWARZER FADEN», επιχειρεί την προσέγγιση στα πραγματικά κίνητρα αλλά και στους στόχους αυτών των μεθοδεύσεων.

κού κοινοβουλίου φαντάζει για τους στρατηγούς του «Ευρωπαϊκού Φρουρίου» σύμφωνα με την ηγεμονία του «γερμανικού μοντέλου», πολύ ανασφαλής. Δί-κως να κρατούνται στους κανόνες του παιχνιδιού, που οι ίδιοι έθρσαν για το ευρωκοινοβούλιο, φρονούν, ότι θα πρέπει να κατακτηθεί ένα ισόζυγιο υψηλό επίπεδο ασφάλειας σε όλα τα κράτη-μέλη. Το ότι για παράδειγμα, η Ελλάδα με τις παραδοσιακά διαφορετικά εγκατεστημένες επαφές και ενδιαφέροντα στη Μέση Ανατολή, μπορεί να σημαίνει έναν κίνδυνο για την ΟΔΓ ή τη Γαλλία, αναγκάζεται σε επίσημη αιτιολόγηση. Αλλά ακόμη και τα διάφορα πράσινα ή σοσιαλιστικά κόμματα του ευρωκοινοβουλίου συνιστούν ένα παράγοντα ανασφάλειας για μια κοινή νομοθεσία.

Ακόμη και η νέα νομοθετική πρωτοβουλία για μια «ελεύθερη διακίνηση πληροφοριών» στην ΕΟΚ, για την επεξεργασία ατομικών πληροφοριών σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής δραστηριότητας, δείχνει το κύριο ενδιαφέρον συγκεκριμένων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Ούτε η ρύθμιση για την ανταλλαγή πληροφοριών θα υποκείται στις κατευθυντήριες γραμμές της ΕΟΚ. Η ΕΟΚ υπηρετεί ως εδαφικό πλαίσιο για να προσφέρει ασφαλές πολιτικό άλ-

λοθι, στην αποκωδικοποίηση των δικαιούμενων πληροφοριών.

Στην πρόσφατη προσοχή: «Ευρώπη - Ομιλητές επιτίθενται απ' αστερία - Ευρωπαϊκή κοινότητα της εσωτερικής ασφάλειας» το σενάριο της ευρωπαϊκής αστυνομικής συνεργασίας προσδιορίζεται στο εξής σημείο:

«Η Ευρώπη το έτος 2000. Μια Ευρώπη του κεφαλαίου και μιας ισχυρής γραφειοκρατίας. Μια συμμαχία κρατών με εκατοστάδες εκατομμύρια ανθρώπους, στην κορυφή των οικονομικών δυνάμεων παγκόσμια. Με μια σκληρή κοινωνική αναστάση μεταξύ των οικονομικών κέντρων και της περιφέρειας. Στο εσωτερικό φρουρούμενη από μια ευρωπαϊκή υπηρεσία ασφάλειας. Ευρώπη 2000: Τα παλιά αποικιοκρατικά κέντρα συμμαχισαν και είναι ισχυρότερα όσο ποτέ».

Τρομοκρατική πολιτική εναντίον των μεταναστών

Η συμφωνία Schengen είναι ένα τούβλο στον τοίχο της αστυνομικο-πολιτικής ένωσης της ΕΟΚ. Με την επίφαση όμως εξωτερικών κινδύνων θα παρθούν στο μέλλον μέτρα εναντίον ενός «κατακλινομένου ρεύματος μεταναστών», ενόψει στην τρομοκρατία, τη μαφία των ναρκω-

κών και το οργανωμένο έγκλημα.

Όταν αρχές του 1993 τελικά πέσουν τα εσωτερικά σύνορα προς όφελος μιας ενιαίας αγοράς, πρέπει μεταξύ άλλων να έχουν ήδη αναπτυχθεί οι υπόλοιπες δομές αστυνομικής και μυστικών υπηρεσιών συνεργασίας. Μ' αυτόν τον τρόπο, μπορούν να πνιγούν εν τη γενέσει τους δυσάρεστες παρενοχλήσεις.

Η εικόνα του υπόκωφου αισθημάτος απειλής της ηπείρου από τα ρεύματα των μεταναστών από τον «Τρίτο Κόσμο» και την Ανατολή θα πρέπει να διατηρηθεί γι' αυτήν την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Τα κράτη της ΕΟΚ καταπιάνονται σπάνια με τις αιτίες του κύματος των μεταναστών, για να αποτραπεί, να αναλάβουν την ευθύνη για τις συνέπειες της αποικιακής κληρονομιάς και της συντηρούμενης οικονομικής εξάρτησης. Αντίθετα ο έλεγχος της βίας και της μείζονος συνεχίζει να γυρνάει, ιδιαίτερα προς το περιθώριο της μελλοντικής πολιτικής για τους μετανάστες.

Ευρωκεντρισμός και αποικιοκρατία

Στο πλαίσιο της διαφανόμενης νέας ανάπτυξης, των από βορά προς ανατολή μεταφερόμενων χρημάτων, θα ενταθεί η λεηλασία του «Τρίτου Κόσμου». Η ΕΟΚ ανακινεί τους πρόσφατα, πως θα μειώσει τα εξαγωγικά δάνεια προς τον «Τρίτο Κόσμο» και θα διαθέσει τα απελευθερωμένα προϊόντα στην Ανατολική Ευρώπη. Δίκως περιστροφές οι νέοι ανερχόμενοι συνεργάτες από την ανατολή, γίνονται δεκτοί στην Αυλή. Οι χώρες του «Τρίτου Κόσμου» μπορούν να συνεχίσουν, με σκληρότερους όρους, να παλεύουν με τα επιβεβλημένα από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα χρέη. Η προσφύμενη, κάτω από το σύνθημα «δομική προσαρμογή», καταπιλοποίηση και τεχνολογικοποίηση, θεωρείται ήδη από καιρό εκεί ως αποτυχημένη.

Το όριο φτώχειας των λαών του Τρίτου Κόσμου, πέφτει διαρκώς. Ο διεθνής καταμερισμός εργασίας αφήνει ο αυτές τις χώρες την παραγωγή πρώτων υλών και σε περιορισμένο μέτρο την προμήθεια και επεξεργασία. Ισχύει όπως και πριν το σύνθημα: να βγάλουμε, ό,τι είναι δυνατόν να βγει!

Η καταστροφή της ανεξάρτητης οικονομίας, η οπισθοχώρηση εμπορίου και επενδύσεων και η συστηματική αφαίμαξη κοινωνικών και οικονομικών δομών είναι μια από τις αιτίες της δημιουργίας του γιγαντιαίου ρεύματος των μεταναστών. Οι άνθρωποι μετατρέπονται σε προσφυγική μάζα δίκων τους ή δυτικών πολιτικών ή σε μεγάλη επιβάρυνση κοινωνικών γεννητικών χωρών. Ανεξάρτητα από το γιατί μεταναστεύουν, π.χ. λόγω πολιτικών διώξεων, λόγω του ότι ανήκουν σε άλλη εθνότητα, προς σε πόλεμο ή εμφύλιο, λόγω της σεξουαλικότητας τους ή πατριωτικής καταπίεσης, λόγω ξηρασίας και πλημμυρών ή οικολογικών καταστροφών, τα σύνορα στα διεθνή αεροδρόμια, λιμάνια ή στα επονομαζόμενα πράσινα σύνορα γίνονται πιο αδιαπέραστα! Ακόμη και η στρατιωτική στρατηγική εγκαθίσταται για

πρώτη φορά από την ανατολή προς το βορά.

Στην τελευταία σύνοδο του ΝΑΤΟ, ο σημερινός γενικός γραμματέας του Βέρνερ, εξδράκε τους κινδύνους, οι οποίοι από μελλοντικές κοινωνικές αναταραχές, επαναστάσεις, εμφύλιους κλπ., απειλούν την «ελεύθερη Δύση». Η καταστροφική δυναμική και η μελλοντική στρατηγική στρατιωτικών επεμβάσεων στρέφεται πλέον απώλυτα, χωρίς ανησυχίες στη Μέση Ανατολή και στο νότιο τμήμα της υδρόγειου σφαίρας.

Όσοι κι αν είναι οι αιτίες για το νέο πόλεμο στη Μέση Ανατολή, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους αναδράσαν σύμφωνα με το νέο σύνθημα σε αρμονία. Αλλά ακόμη και οι μελλοντικοί ανατολικοευρωπαϊκοί συνεργάτες, Ρωσία, Πολωνία κλπ., τα βρήκαν με τη Δύση, ο' ένα είδος Κοινότητας Ασφαλείας. Μαζί αναπολούν να επαναφέρουν την τάξη στις μελλοντικές άγριες «χώρες του Τρίτου Κόσμου», με μια στρατιωτική επέμβαση ή με άλλα μέσα (οικονομικό μπλοκάρισμα).

Ευρω-εθνικό κράτος

Η ενωμένη Ευρώπη ως μελλοντικό κατευθυντήριο κέντρο εξουσίας, θ' αποκτήσει ο' αυτό το πλαίσιο ιδιαίτερο ρόλο. Νέα όρια τέθηκαν στην τελευταία συνάντηση κορυφής από Δουβλίνο. Δεν στάθηκαν μόνο κάτω από το σύνθημα της ΕΟΚ-ενιαίας αμυντικής (φυσικά στη σιά της γερμανικής ένωσης), εισοδηματικής, οικονομικής και διαχειριστικής πολιτικής αλλά —σε συνάρτηση με την πραγματοποιούμενη γερμανική ενοποίηση— διανέονταν από εθνικοκρατικές σκέψεις και τα ενδιαφέροντα τάξης των ισχυρών ευρωπαϊκών κυβερνήσεων.

Διπλά από το γεγονός ότι η ΟΔΓ επικροτείται την προσάρτηση της Ανατολικής Γερμανίας, μεταξύ άλλων από το ίδιο γενικό ταψί για τις αδύνατες μεταρρυθμιστικές περιοχές, π.χ. της προ του γκερμάρ βρισκόμενης Ελλάδας ή της αδύνατης θεσμικά Πορτογαλίας, η ένωση της Ευρώπης απολογείται ολοένα και πιο ανοικτά με μια θέβια διαφοροποίηση σε κέντρο και περιφέρεια, αλλά συλλογική ευρω-εθνική συνείδηση.

Μόνο ο' αυτή τη βάση νομιμοποιείται ιδεολογικά το δικαίωμα για την παγκόσμια κυριαρχία, της εγκατάστασης μιας διασφαλισμένης συμφωνίας για τον ισχυρό Ευρωπαϊκό Παλιό Κόσμο. Η ελεύθερη πολιτική και οικονομική εισόδος μεταναστών στην Ευρώπη, στρέφεται όχι μόνο ενάντια στην Κοινή Αγορά, αλλά κυρίως εναντίον της πρόθεσης των ευρωπαϊκών βιομηχανικών κρατών ως εθνικοκρατική κοινότητα ενδιαφερόντων. Το αξίωμα «εθνικό κράτος» αναλαμβάνει ιδεολογικά την ευθύνη των εθνικών δηλαδή ευρωπαϊκών εξωτερικών συνόρων και είναι και στο μέλλον η βάση για την ευρωπαϊκή πολιτική.

1. Κράτη-Benelux: περιληπτικό όνομα για τα κράτη: Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο [Τελωνιακή ένωση από το 1948].

2. Terrorism, Radicalism, Extremism, Violence International: Τρομοκρατία, Ριζοσπαστισμός, Εξτρεμισμός, Διεθνής Βία.